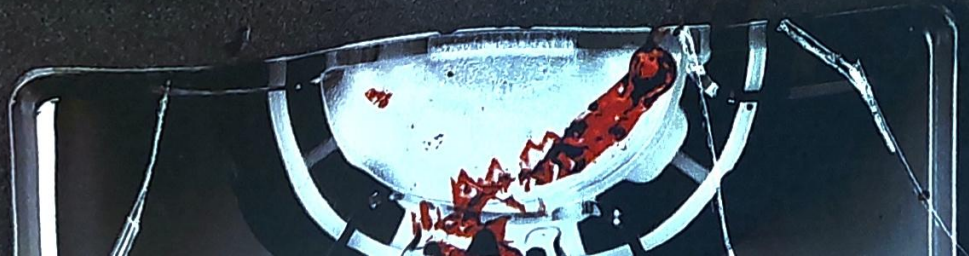
"Duygusal, sürükleyici ve unutulmaz bir gerilim kitabı."

–LISA JEWELL

EV SIRLARIN GÖMÜLDÜĞÜ YERDİR

JENEVA ROSE

Ev geçmişinden kaçabileceğimiz bir yer midir, yoksa gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağımız bir mezarlık mı?

Uzun yıllardır görüşmeyen üç kardeş, annelerinin ölümü üzerine tekrar bir araya gelir. En büyükleri Beth evden hiç ayrılmamış, hastalığı boyunca annesine bakmıştır. Ortanca kardeş Nicole uzun süredir uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele etmektedir. En küçükleri Michael ise yıllar önce evden ayrılmış, kendisine iyi bir hayat kurmuştur.

Anne ve babalarının eşyalarının arasında buldukları eski bir VHS kaset, kardeşlerin hayatını, hatta geçmişlerini değiştirir. Ailelerine dair doğru bildikleri şeylerin birer birer yalan olduğu anlaşılırken, en büyük gizem ebeveynlerinin bir cesedi niçin ortadan kaldırdıklarıdır. Üstelik evlerinde gömülü şey tek bir cesetten fazlasıdır.

Geçmişle yüzleşmek zordur ama pençesinden kurtulmak, özellikle de bu geçmişte gömülü cesetler varsa, sanıldığından çok daha zor olabilir.

Jeneva Rose bu soluksuz okuyacağınız romanında aile bağları, ihanet, yalanlar ve gömülü sırlar üzerine gerilim dolu bir hikâye sunuyor.

Annem ve babam bir ceset gömmüş olabilirler ama geçmişi gömememişler... ve belli ki şimdi o geçmiş bizim başımıza bela olacak.

425 00 TL

KDV'den muaftır.

Ay Işığı Kitaplığı

EV SIRLARIN GÖMÜLDÜĞÜ YERDİR

@ayisigikitap

Ev Sırların Gömüldüğü Yerdir
Orijinal Adı: *Home is Where the Bodies Are*
Jeneva Rose
Çeviri: Şebnem Tansu

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Kemal Tokgöz
Düzelti: Büşra Uyar
Sayfa Tasarım: Özkan Köse
Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-414-735-7

© Jeneva Rose, Blackstone Publishing, 2024
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz. Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Gürsel Mah., İcabet Sok., No:3, 34400
Kağıthane/İstanbul
Sertifika No: 80940

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

EV SIRLARIN GÖMÜLDÜĞÜ YERDİR

JENEVA ROSE

Çeviri
Şebnem Tansu

epsilon

Aileme. Asla bir ceset saklamak zorunda kalmadınız
ama eğer gerekseydi, biliyorum ki bunu yapardınız.
Gerçi babam bize bol bol beton döktürdü,
kimbilir altında ne vardı?

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

GİRİŞ

Hiçbir şey insanları bir araya getirme konusunda ölüm kadar iyi olamaz. Sahibinin yanından uzaklaşan bir köpeği çağırmak için kullanılan tiz düdük sesine benzer. Ne zaman çalınsa, hemen gelirler. Ölüm bize yaşamın sonsuz olmadığını ve bir gün bizim zamanımızın da geleceğini hatırlatır. Bu hatırlatıcıyı dinlemek, kabullenmek, talep ettiği saygıyı göstermek için duraklarız ve sonra –tıpkı ölmekte olan bir karahindibanın tüyleri gibi– dünyaya yayılırız; etrafında toplanılanlardan değil de toplananlardan biri olmayı umarak bizi yeniden çağırmasını bekleriz. *Tak, tak.*

Endişelenmeyin. Sizin için gelmedi... şimdilik.

BİR

BETH

Yağmur bugün farklı yağıyor; sakin değil, şiddetli değil, yanlamasına değil, sadece farklı. Sanki annemin ebedi istirahat yerini hazırlıyor, yakında yatacağı toprağı doyuruyor. Bakımevi hemşiresi onun gün sonunda öleceğini söyledi. Bu çok tuhaf. Bazı insanlar ölümün geldiğini hiç görmüyor, bazılarıysa geri sayım yapıyor ve ben hangisi daha kötü bilmiyorum.

Ağaçlar, tepeler, düz çimenlikler ve hepsinin arasından geçen bir derenin bulunduğu beş dönümlük araziyi gören mutfak penceresinden dışarıya bakıyorum. Ebeveynlerim bu araziyi yetmişlerin sonunda bir çiftçiden almış ve kısa süre sonra buraya ev inşa etmişler. Burası onların cennetten köşeleriydi; ta ki öyle olmayana kadar.

Telefonum titriyor. Erkek kardeşimden mesaj. Uçağı inmiş ve bir saate kalmaz evde olurmuş. *Ev?* Buraya gelmeyi yedi yıl önce, babamız kaybolduktan sonra bıraktı. Bu yüzden küçük Wisconsin kasabamızın onun evi olduğunu söyleyemem. Sadece yüz yetmiş dört kişi böyle diyebilir ama o diyemez. Grove'dan ayrılan insanların çoğu geri gelmez. Dönenler de kendi istedikleri için dönmezler. Bu açıdan burası biraz mezarlık gibidir.

Kız kardeşime saatler önce attığım mesajı açıyorum. Okunmamış. Muhtemelen şu anda, damarları hayatı boyunca peşinde koştuğu o zirveye ulaşmadan çok önce iflas etti-

ğinden, ayak parmaklarının arasına soktuğu iğneyle bir otel odasında yatıyordur. Kız kardeşimi düşünürken derin bir iç çekiyorum. Bağımlılık hem kullanan hem de bağımlıların kullandığı kişiler için çok yorucu bir şey.

Dolaptan beyaz ekmek alıp iki dilime bolca mayonez sürüyorum. Bahçeden toplanmış yuvarlak, dolgun domateslerin olduğu bir kâse lavabonun yanında duruyor. En olgun olanını eskimiş kesme tahtasına koyuyorum. Bıçağım içinde kayarken domatesin suyu akıyor. Anneme neden mayonezli-domatesli sandviç hazırladığımı bile bilmiyorum. Günlerdir bir şey yemedi ama söylediğine göre bu onun en sevdiği yemek. Büyürken o kadar fakirmiş ki, en sevdikleri daha iyisini deneyimlemediği için en sevdikleri olmuş. Her zaman onun için daha fazlasını yapmak, ona Grove'un dışındaki dünyayı göstermek istedim ama ben de buradan hiç çıkamadım.

"Eliza... beth," diye sesleniyor annem usulca oturma odasından. Adımı Werther's şekerlerini yediği gibi yavaşça, acele etmeden söylüyor. Sanki tadını çıkarıyor. Omuzlarım yenilgiyle karşı karşıya olanların aşina oldukları şekilde çöküyor. Bana verdiği adımı söylediğini bir daha duyamayacağımı biliyorum. Uzanıp yakalamak ve sanki bir aile yadigârıymış gibi güvenli bir yere kaldırmak istiyorum. Ama sadece bu âna ait. Tıpkı annem gibi bu da sonsuza dek saklayabileceğim bir şey değil. Derin bir nefes alıp bıçağı elimden bırakıyorum. Kesme tahtasının üstüne pat diye düşüyor. Son vedamı etme vakti.

Duvardaki saat sekizi gösteriyor. Kardeşlerim büyük olasılıkla vaktinde yetişemeyecek. Gerçi onun yanında olabilmek için dünyadaki tüm zamana sahiplerdi ama olmamayı seçtiler. Bu yüzden belki de yetişmeyi hak etmiyorlar. *Ölüm kimseyi beklemez.*

"Geliyorum, anne." Mutfaktan çıkmadan önce dudaklarımın kenarlarını birazcık kaldırmak için uğraşıyorum. Onun tek istediği çocuklarını mutlu görmekti, ben de bunu onun için yapabilirim; doğru olmasa bile.

Oturma odası üç ay önce onun yatak odası hâline getirildi. Bu şekilde olmasını, büyük pencereden dışarı bakıp güneşin batışını izlemeyebilmeyi istedi. Annem hayatının büyük kısmında akşam vardiyasında çalıştı, bu yüzden de kaçırdığını düşündüğü tek şeyin güneşin batışı olduğunu söylerdi.

Köşede duran televizyonun sesi kapalı, ekranda bir araba satıcısının reklamı oynuyor. Annemin sahip olduğu eşyaların çoğu çiçek desenli: üstünde örtülü battaniye, duvara itilmiş kanepe ve her iki köşesini süsleyen yastıklar. Hatta hasta yatağının arkasında çerçeveli çiçek resimleri bile var. Bana çiçeklerin ona yaşamı hatırlattığını söylemişti; güzel, narin ve kısa ömürlü.

Yatağının sırt kısmı dikili pozisyonda ve o da pencereden dışarı bakıyor.

"Merhaba, anne," diyorum. Sesim neredeyse çatallı ama üzüntümü bastırıyorum. Barajın yıkılmasına daha sonra izin vereceğim ama şimdi, onun önünde olmaz.

Titreyen elini kucağından bir santim kadar kaldırıyor ama sonra geri düşmesine izin veriyor. Söyleyecek gücü yok ama ben kelimeleri duyabiliyorum: *Gelip günbatımını izle, Beth.*

"Tamam, anne."

Yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum. Son birkaç ayı uzun saatler annemin yanında oturarak geçirdiğimden sandalye vücudumun şeklini aldı. Yedi hafta önce annemin durumu gerçekten kötüleşti, bu yüzden sürekli yanında olmak için depodaki işimden ailevi durum izni aldım. Anne-

min daha fazla zamanı olabilirdi ama o doktor ziyaretlerini Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne gidilme sıklığında yapan inatçı bir kadın. Kanser olduğu teşhis edildiğinde hastalık çok ilerlemiş, karaciğerine ve kan dolaşımına yayılmıştı.

İnce parmaklarını kıpırdatıyor, uzanıp nazikçe elini tutuyorum. Yağmur şimdilik durdu. Bulutlar aralandı, gökyüzü günbatımının pembe ve turuncu tonlarını barındıran mükemmel bir mavi rengini aldı.

"Çok güzel, anne," diyorum ona bakarak.

Bir ağaç kabuğunu andıran, grileşen cildi bir ömürlük stres ve kederle derinleşen çizgilerle dolu. Ama annem o çizgileri memnuniyetle kabulleniyor. Her zaman gururla, "Cilt ne kadar kırışıksa, hayat o kadar zordur," derdi. Bu kırışıklıklar onun için çektiği zorlukların kanıtı olan birer rozet.

Göğsü güçlükle inip kalkıyor. Hâlâ nefes aldığından emin olmak için onu dikkatle izliyorum. Gözlerini batan güneşten ayırmıyor ve geçen hafta, bir iki kelimeden fazlasını söylemek onun için çok zorlaşmadan önce bana dediklerini hatırlıyorum.

Hayatta güvenebileceğin çok fazla şey yok ama bu... güvenebileceğin şeylerden biri. Ne olursa olsun doğar ve batar. Hasta ya da üzgün olsan da fark etmez. Savaşta ya da barışta olsan da fark etmez. Görüyor olman ya da olmaman fark etmez. O güneş. Ona güvenebilirsin.

Ölüm döşeğinde bile dersler ve bilgece sözlerle hâlâ bana ulaşmaya, bana rehberlik etmeye, sevgisini göstermeye çalışıyor. Elini nazikçe sıkıyorum, böylece hâlâ yanında olduğumu biliyor. Küçücük baskı sanki vücudunu zorluyor, ciğerlerindeki havayı sıkıştırıyor. Hırıldamaya başlıyor. Bardaktaki suya bir sünger batırıp sıvıyı yarı aralık duran ağzına yavaşça

sıkıyorum. Annem gözlerini güneşten hiç ayırmıyor. Çatlak dudaklarına nemli süngeri yavaşça dokunduruyorum, sonra o geriye kalan azıcık nefesini düzene sokmaya çalışırken geri oturuyorum.

Güneş nihayet ufkun ardında kaybolurken başını bana doğru çeviriyor. Ona gülümsüyorum ama karşılık vermiyor. Ölümün yakın olduğunu biliyorum çünkü artık varlığı bile sönük.

"Merhaba, anne," diyorum. Mümkün olduğunca anne demeye çalışıyorum çünkü bir daha kimseye böyle hitap etmeyeceğimi biliyorum. Bu sadece ona ait. Yerini alabilecek başkası yok. Boğazım tıkanıyor; en derinlerden gelen, can yakan, durduramadığınız, her bir parçanızı titreten o çığlıklardan birini atacakmışım gibi nefesimin kesildiğini hissediyorum. Tekrar uzanıp elini tutuyorum. Çok soğuk ve bunun ne demek olduğunu biliyorum.

Bana bakıyor ya da belki biraz daha yukarıya, emin değilim. Bakışlarında kafa karışıklığı var. Ölümün yolda olduğunu biliyordu ama yine de gelmesi şaşırtıyor. Sanki hepimiz uzun bir kuyrukta numaramızın söylenmesini bekliyor ama o günün asla gelmeyeceğini düşünüyoruz ancak gelecek, hatta geldi. Vücudunu bana doğru döndürmeye çalışıyor ama hiç gücü yok, bu yüzden ben ona yaklaşıyorum. Aramızda sadece bir adım var, yavaş ve sığ soluklarının hızlandığını fark ediyorum. Ölüm neredeyse geldi, oysa ona söylemek istediğim ne çok şey var. Ama hepsini söylemenin bir ömür süreceğini biliyorum, bu yüzden de mümkün olanları söylüyorum.

"Seni seviyorum, anne. Beni doğurduğun, büyüttüğün, sevdiğin, güneş gibi... her daim güvenebileceğim tek şey olduğun için teşekkür ederim." Sesim titriyor. Hiç de böyle

söylemek istememiştim. Buruşan yüzüm barajın birden patlamasıyla anında ıslanıyor. Bakışları farkındalık ya da buna benzer bir şeyle titriyor.

"Baban..." diyor nefesi kesilerek.

Biraz daha yaklaşıyorum. "Ne, anne? Babama ne olmuş?"

"O..." Kelimeleri çıkarabilmek... içinde yaşattığı kelimeleri dışarı dökebilmek için biraz daha nefes almaya çalışıyor. Kelimeler kanserle birbirine dolanmıştı da bu yüzden mi ancak şimdi söyleyebiliyor?

"Kay... bolmadı," diye kekeliyor.

Kötü bir rüyadan uyanmaya çalışır gibi hızlıca gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Anne, ne söylemeye çalışıyorsun? Kaybolmadıysa nerede?" Sesim hırıltılı. Hiçbir şey anlamıyorum.

"Sakın," diyor. Gözleri bir an kapanınca öldüğünü sanıyorum. Ama kapandıkları gibi hızla açılıyorlar. "Güvenme," diyor soluk soluğa.

"Anne! Anlamıyorum. Babam nerede?" diye bağırıyorum.

Nefes alıp son sözlerini bitirmeye çalışıyor ama dudaklarından son nefesinden başka bir şey çıkmıyor. Soğuk eli avcumda gevşiyor. Bir insan öldüğünde ışığının söndüğüne dair söylenenler doğru. Gözleri hareketsiz ve sönük. Ağzı yarı aralık.

O öldü.

Öldü.

Acıyla hıçkırırken son sözleri zihnimde yankılanıyor.

Baban. O kaybolmadı. Sakın güvenme...

İKİ
MICHAEL

Eve dönmeme neden olacak tek şeyin ölüm olacağını hep biliyordum; sadece kimin ölümü olacağını bilmiyordum. Oradan ayrılalı yedi yıl oldu ve bugün çağrıyı aldım. *Annem ölüyor. Eve gelmelisin.* Böylece San Jose'den Wisconsin'e giden ilk uçağa atladım çünkü ölüm çağırdığında cevap verirsin.

Allen's Grove'u dünyanın geri kalanına bağlayan iki yoldan biri olan X Otobanı'nda hızla ilerlerken kiralık arabamın motoru sessizce çalışıyor. Gökyüzünde rengârenk bir gökkuşağı var ama batıdan yaklaşan karanlık bulutlara bakılırsa uzun sürmeyecek. Yavaşlayıp sola sinyal veriyorum. Yolda sinyal verilecek araç yok ama yine de alışkanlıkla yapıyorum. Grove tahmin ettiğim gibi, aynı görünüyor. Küçük kasabalar gelişmiyor. Büyümüyor. Değişmiyor. Neyseler öyle kalıyorlar.

Kasabanın ortasındaki parkın yanından geçiyorum. Büyük ceviz ağaçları ve akçaağaçloar etrafa dağılmış durumda. Burada sadece onlar yetişiyor. Aynı kaydırak, aynı salıncak ve piknik masaları; tek fark, şimdi daha paslı ve eski görünmeleri. Büyük bahçeli, çiftlik tarzı evler parkı çevreliyor; içlerinde hâlâ aynı ailelerin yaşadığından eminim.

Hustis Caddesi'ne doğru sağa dönüyorum. Burası çıkmaz sokak ama sol taraftaki son ev, büyüdüğüm yer. Sokağımızın bir yere varmamasının, oraya sıkışıp kalan insanlar hakkın-

da bir fikir verdiğini düşünürdüm. Geri dönmek istemiyordum ama kız kardeşlerimin mülkle düzgün ilgileneceklerine güvenemem. Onların kendilerine ait yığınla çözülmemiş sorunları var; Nikki uyuşturucu, Beth de sıradanlık bağımlısı. Onların bu işi halletmelerini nasıl bekleyebilirim?

Kız kardeşlerime karşı düşmanlık beslemiyorum ama bana kırgın olduklarını biliyorum. Onlardan vazgeçtim. Buradan uzaklaştım. Bu toprakların dışında bir dünya keşfettim ve bunun için benden nefret ediyorlar. Ama kıskançlıkları yüzünden onları suçlayamam. Güneşten daha çok parladığınızda diğerlerinin size bakması zordur, dolayısıyla iki seçeneğiniz vardır: Ya bakar ve kızgınlıkla kör olursunuz ya da bakmazsınız. Onların ikincisini seçtikleri ortada. Geçen yedi yılda yok denecek kadar az iletişimimiz oldu. Sanırım onların yerinde olsam, ben de aynı şekilde davranırdım. Ben onlar için her şey farklı olsaydı hayatın nasıl olabileceğinin hatırlatıcısıyım. Hiç kimse böyle bir hatırlatıcı istemez.

Uzun, beton garaj yolunda yavaşça ilerliyorum. Tepede kıvrılıp başka bir hayatta inek otlağı olarak kullanılan geniş bahçenin içinden geçiyor. Ev garaj yolunun sonunda, Allen's Grove'un en yüksek tepesinin üstünde bulunuyor. Eskiden konumumuzun özel olduğunu düşünürdüm ama değil. Bu, bu kasabada yaşamış herkesten daha başarılı olduğumu söylemek gibi. Karıncalara karşı bir dev. Arabayı üç araçlık garajın önüne park ediyorum. Büyük çiftlik tarzı evin dış cephe kaplaması açık mavi ama babam ilgilenirken olduğu gibi parlak ya da temiz değil. Babam her bahar garaj yolunu, verandayı, arka sundurmayı ve kaplamaları basınçlı suyla yıkardı. Bu ev onun gurur kaynağıydı ama bu gurur sonunda çoğu adamı mahvettiği gibi onu da mahvetti.

Arka koltuktan spor çantamı alıp arabadan iniyorum. Çok fazla kalmayı planlamıyorum, sadece gerektiği kadar. Havada tatlı, keskin bir koku var; sebebi büyük ihtimalle yağmur ve yaklaşan fırtına. Rüzgâr ıslık çalarak hızını artırıyor. Araziye yayılmış ağaçlarda kuşlar cıvıldayıp şarkılar söylüyor. Ön kapıdaki kırmızı boyanın soyulduğunu, solduğunu fark ediyorum; bakımı yapılmayan ve neden burada olduğumu hatırlatan başka bir şey daha. Kapıyı çalmayı düşünüyorum ve belki de çalmalıyım. Burayı ev olarak görmüyorum. Ama aynı zamanda misafirmiş gibi gelişimi duyurmak da doğru gelmiyor. Elim soğuk kapı koluna uzanıyor, derin bir nefes verip kendimi asla geri dönmek istemediğim bir dünyaya girmeye hazırlıyorum.

Üç

BETH

Sandalyemden kalkmadım. Annem öleli yirmi dakika oldu. Belki de sadece iki dakika. Ölüm ziyarete geldiğinde zaman duruyor. Sadece annemi kaybetmenin değil, onun son sözlerini duymanın da şokundayım. Ne anlama geliyorlardı? Bana ne anlatmaya çalışıyordu ve söylemek için neden son âna kadar beklemişti? *Neden?* Bakışlarım onunla odanın köşesindeki televizyon ekranındaki renk cümbüşü arasında gidip geliyor. *Çarkıfelek* yarışma programının tekrarı oynuyor, ses hâlâ kapalı. İki kelimeden oluşan cevabın üç harfi çıkmış. Kategori *Nesne*. Annem cevabı hemen bulurdu. Bulmacaları severdi.

Baban. O kaybolmadı. Sakın güvenme...

Kime ya da neye güvenmeyeyim? Yoksa sadece genel olarak... kimseye "güvenme" mi demek istemişti? Gözlerim yine ona dönüyor. Bana bakıyor ya da en azından öyle görünüyor. Çenesi sarkık, ağzı sanki bir şey söyleyecekmiş gibi açık. Ama söylemeyeceğini biliyorum. Çünkü o öldü. Bense bir ceset ve bir bulmacayla baş başa kaldım.

O kaybolmadı. Ama yedi yıl önce, arkasında anneme el yazısıyla bir not bırakarak ortadan kaybolmuştu. Otuz yedi yıllık evlilerdi ve sadece beş kelimelik veda mektubuyla gitmişti: *Laura, çok üzgünüm. Sevgiler, Brian.*

Kamyonu evimizden on kilometre uzaktaki bir benzin istasyonunun güvenlik kamerasına yakalandı, bir kez de

Illinois sınırını geçen paralı otobanda görüldü ve sonrasında yedi yıl boyunca babamı bir daha gören olmadı. Sıcak bir günde buharlaşan su birikintisi misali, bir anda ortadan kayboldu. Hiçbirimiz böyle bir şey olacağını tahmin edemezdik. Annem dışında. Annem aralarında sorunlar olduğunu, babamın yıllardır zaman zaman depresyonla mücadele ettiğini söyledi. Bu benim için şaşırtıcıydı çünkü hiç kavga etmemişlerdi ve babamın mutsuz olduğunu bile bilmiyordum. Annem ona yardım etmeye çalıştığını ama babamın iyi olduğunu söyleyerek buna müsaade etmediğini söyledi. Polis kayboluşunu kısa bir süre araştırdı. Başlarda onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünerek anneme odaklandılar. Her zaman aranan, söz konusu kişinin eşi çıkar, yani en azından çoğu zaman. Bu teori, babamın kamyonu iki hafta sonra Meksika sınırına on beş kilometre uzakta, Teksas McAllen kasabasında terk edilmiş hâlde bulunduğunda rafa kaldırıldı. Yetkililer sonrasında dosyayı açık bıraksa da kimse gerçekten onu aramadı.

"O nerede, anne? Babam nerede?" Uyanıp bana son kez cevap vermesini isteyerek ağlıyorum.

Gıcırdayarak açılan sokak kapısı, evin içindeki bayat havayı değiştiriyor. Hemen annemin üstünü bir battaniyeyle örtüyor, gözlerimi silip ayağa kalkıyorum.

"Merhaba," diye sesleniyor Michael.

Sesini yıllardır, net olmak gerekirse yedi yıldır duymadım ama kulağa eskisi gibi derin, özgüven dolu geliyor. Arkama döndüğümde onun koyu renk pantolon ve gri tişörtle oturma odasının girişinde durduğunu görüyorum. Neredeyse aynı görünüyor. Kısacık kesilmiş koyu renk saçlarında şimdi gri tutamlar var. Omuzları düzenli olarak spor salonuna gidiyormuş gibi geniş. Cildi bronz çünkü Kaliforniya'da güneş

biraz daha parlak ve gökyüzünde biraz daha uzun süre kalıyor. Sol yanağında birkaç santim uzunluğunda bir yara izi var, ilk kez görüyorum. Yeni ve muhtemelen aptalca bir şey yaptığı için oldu. Michael neredeyse otuz altı yaşında, benden sadece birkaç yaş küçük ve boyu benden çok uzun. Yine de onu sinir bozucu küçük kardeşim olarak görüyorum.

"Selam Beth," diyor.

"Selam Michael."

Bir süre ikimiz de başka bir şey söylemiyoruz. Ayrı dünyaların insanları olarak orada öylece durup birbirimize bakıyoruz. O ailem ama aynı zamanda bir yabancı. Tanıdık bir yabancı; ne tuhaf şey.

"Annem...?" Güçlükle yutkunuyor, cümlesini bitiremiyor ama ben ne soracağını biliyorum. Omzumun üstünden arkaya bakıp görmeye çalışıyor ama annem örtülerin altında saklı.

Başımı onaylar anlamda sallıyorum. "Evet."

Alnını ovuşturup keskin bir nefes veriyor. "Ne kadar oldu?"

"Çok değil." Cevabım muğlak çünkü tüm zaman algımı kaybettim.

Michael başını iki yana sallıyor, sonra ayakkabılarına bakıyor. "Lanet uçak indikten sonra yarım saat pistte bekledi. Yetişebilirdim."

Teselli arayıp aramadığından emin değilim ama verecek tesellim yok, dolayısıyla hiçbir şey söylemiyorum. Sonuçta tıpkı babam gibi o da uzak kalmayı seçti.

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Ölmeden önce bir şey söyledi mi?"

Altdudağımı ısırıp annemin son sözlerini ona söylemeyi düşünüyorum. Ama o mesaj onun değil, benim içindi. Üstelik ne anlama geldiğini bilmiyorum... en azından şimdilik

"Hayır, pek konuşamıyordu," diyorum.

Dudaklarını kıvırıp başını sallıyor, sanki bana inanmıyormuş gibi gözlerini kısıyor. Onu suçlamıyorum. Çok iyi bir yalancı değilimdir ve o da pek güven duyan biri değildir.

"Nicole nerede?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Yine kullanıyor mu?"

"Hiç bırakmadı ki."

Başını iki yana sallıyor. "Vay be, amma boşa harcanmış potansiyel."

Bunu benim için de söylediğinden eminim. Bir zamanlar hepimizin, sonu görünmeyen raylarda giden lokomotifler misali bir şeyleri vardı. Ama benim trenim durdu, Nicole'ün treni raydan çıktı ve Michael'ınki... Pekâlâ, onunki tam gaz devam ediyor. Ona kızmaktan kendimi alamıyorum. Yıllardır ona karşı kayıtsızdım. Biri gittiğinde bu şekilde hissizleşmek kolaydır ama şimdi burada ve başka türlü hissediyorum. İçimde kabaran bir öfke var, eminim ki hep oradaydı ve kaynayıp taşmayı bekliyordu.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye soruyorum.

Cevabını düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturuyor. "Doğum gününde ona mesaj göndermişim."

"Koca bir mesaj mı?"

Michael kaşlarını çatıyor. Kendisine meydan okunmasına alışkın değil. Bunun için doğru bir zaman da olmayabilir ama umursamıyorum. Bütün ev çökse, yer yarılıp içine girse, çığlık bile atacağımı sanmıyorum.

"Bunu hak ettim," diyor başını aşağı yukarı sallayarak.

Cevabı beni hayal kırıklığına uğratıyor. Kavga edecek, suçlayacak, sinirlenecek birini istiyordum. Ama küçük kardeşim benden daha olgun davranıyor. Sanırım aynı yere

tıkılıp kalınca, tıpkı saksısı değiştirilmeyen bir bitki misali ancak bu kadar büyüyebiliyorsun.

Ayaklarımı hareket ettirirken gözlerimi çizik, eskimiş parkelere dikiyorum. Özür dilemem gerek ama üzgün değilim.

Bakışları etrafta geziniyor. "Annemi görebilir miyim?" diye soruyor.

Kenara çekilip Michael'ın bakabilmesi için örtüyü kaldırıyorum. Gerçi o annem değil. Sadece bir ceset. Annem olsaydı gülümserdi, oysa şimdi çenesi sarkık duruyor. Gözleri parlak ve canlı olurdu ama şimdi donuk ve hareketsiz. Huzur içinde ölmüş gibi görünmüyor.

Boğazım sıkışıyor, yutkunmaya çalışıyorum. En büyükleri benim. En güçlü ben olmalıyım. "Yalnız kalmak ister misin?"

Gözlerinin anneme kaydığını görüyorum ama yüzünde boş bir ifade var. O da mı güçlü olmaya çalışıyor, merak ediyorum. Diğer yandan o hiç ağlamazdı. Hiçbirimiz ağlamazdık. Babam bizi güçlü ve metanetli yetiştirdi. *Eğer duygularınızı kontrol edebilirseniz, her şeyi kontrol edebilirsiniz,* dediğini hatırlıyorum. Bunu bir tür süper güç gibi göstermişti. Ama aslında sadece korkunç bir savunma mekanizmasıydı; kendisi ortadan kaybolduğunda bizi hazırlıksız bırakan bir mekanizma.

Michael ağır ve temkinli adımlarla bana doğru yürüyor. Ne yapacağımı ya da nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Elini uzattığında neredeyse irkiliyorum. Elini omzuma koyup gözlerimin içine bakıyor. "Burada olmadığım için üzgünüm, Beth."

Ona bakarken birkaç cümleyi kafamda evirip çeviriyor, sonunda bir tanesini söylüyorum. "Ben de burada olmadığın için üzgünüm," deyip geri çekiliyorum. Eli omzumdan kayıp

yanına düşüyor. Hani derler ya, bazı ilişkilerde araya mesafe girse de kaldığınız yerden devam edersiniz. Bu o ilişkilerden değil.

"Ben mutfakta olacağım. Marissa'yı arayıp olanları haber vermeye çalışacağım," diye ekliyorum.

Michael sadece başını sallıyor. Bana kızımı, tek yeğenini sormuyor. Bunun yerine arkasına dönüp yatağın yanına oturuyor. Öne eğilip dirseklerini şilteye dayıyor. Başını eğip yüzünü ondan geriye kalan şeye gömerken, annemin küçük eli onunkilerin arasında gözden kayboluyor. Kısık mırıltılar var ama ne söylediğini anlayamıyorum. Sanki yine yaptığı yanlış şeyin ardından af dileyen bir çocuk olmuş ama annem artık yok ve onu affedemez... O artık hiçbirimizi affedemez.

DÖRT

BETH

Seagram's 7 viskisinden dört parmak doldurup bir yudum alıyorum. Kayısının tatlılığı tat tomurcuklarıma değdiği anda kaybolup en iyi şekilde tuvalet ispirtosu olarak tanımlanabilecek bir tatla bastırılıyor. Annemim nadir durumlarda keyif aldığı başka bir şey. Bu bulaşık suyu onun için bir ziyafetti. Ucuz ve tadı da iyi değil. Ama bazen hayattaki kötü şeyler bizi en çok canlı hissettirenlerdir. Tezgâha yaslanıp kızımın aramama dönmesini bekliyorum. Yapmayı bitiremediğim sandviçin yanında bıraktığım dilimlenmiş domatesin etrafında bir sinek vızıldıyor. Onu öldürmeyi düşünüyorum ama bu ev bir gün için yeterince ölüm gördü, bu yüzden domatesin suyunda eğlenmesi için onu bırakıyorum. En azından birinin keyfi yerinde.

Şu an kötü viski içmekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Her yudum acıyı biraz daha derine itiyor. Cenazeyi planlamam gerek ama annem ne isterdi onu bile bilmiyorum. Konuyu ne zaman açsam, "Bunu sonra konuşalım," diyordu. Eh, şimdi de konuşacak zaman kalmadı.

Telefonum çalıyor. Arayan kızım, Marissa.

"Alo," diyorum. Hışırtı var. Bağlantı kötü. Öte yandan, durumumuz uzun süredir böyle.

"Merhaba, anne. Çavuş beni aradığını söyledi. Ne oldu?" diye soruyor. Diğer taraf gürültülü. Ağır makinalar, motor

uğultusu, bir sürü konuşma. "Geliyor musun, Thomas?" diye bağırıyor bir adam. Marissa, "Evet, hemen geleceğim," derken sesi bir süre uzaklaşıyor.

Telefonu yeniden kulağına bastırdığında bunu anlıyorum çünkü sesi yükseliyor. "Anne, hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım. Nasılsın?" Ona büyükannesini söylemeye henüz hazır değilim. Bu haberin onu ne kadar etkileyeceğini bile bilmiyorum. Babam yedi yıl önce ortadan kaybolana kadar yakınlardı. Ama babamın gitmesi annemi değiştirdi. Onu aynı anda hem mesafeli hem de tedbirli birine dönüştürdü. Benim üzerimde de aynı şekilde etki etti. Birinin hayatınızdan çıkmayı seçmesi, kabullenmesi zor bir olay. Açıkçası ben bunu pek kabullenemedim. Farkında bile olmadan Marissa'yı kendimden uzaklaştırdım. Annem de aynı şeyi yaptı ve sanırım aramıza koca dünya girene kadar bunu fark etmedik. Marissa bir yılı aşkın süredir Güney Kore'de bir donanma üssünde görevli, öncesinde de eğitimdeydi, yani büyükannesini iki yıldan uzun süredir görmedi. Eve yakın bir yerde, Great Lake'te de görevli olabilirdi ama elbette mümkün olduğunca uzak bir yeri tercih etti. Ona ayda görev yapmayı teklif etselerdi, eminim evet derdi.

"Yoğunum, gerçekten çok yoğunum. Bir süredir aramadığım için üzgünüm. Bu yüzden mi aradın?" diye soruyor.

Viskiden bir yudum daha alıp yutmadan önce bir süre ağzımda tutuyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de kendimi cezalandırıyorum.

"Hayır. Seni aradım çünkü..." Bakışlarım sineğe dönüyor. Domates suyunun içinde sırtüstü yattığını görüyorum. Ölmüş. Bu kadarı biraz fazla geliyor. "Büyükannen bugün öldü." Boğazımda bir yumru var. Bir hıçkırık. Viskinin kalanını kafama dikip onu yutmaya çalışıyorum.

"Ne? Anne, çok üzgünüm," diyor çünkü bu onun değil, benim kaybım. "Sen iyi misin? Eve gelmemi ister misin? İzin alabilir miyim diye bakabilirim."

"Ben..." Doğru kelimeyi bulmam biraz zaman alıyor. *İyiyim*, olmaz. *Sorun yok*, fazla kayıtsız. *İdare ediyorum.* Bu olur. Ben idare ediyorum. İyi değilim. Ama idare ediyorum. Bu, duyguların güvenlik battaniyesi. "İdare ediyorum. Eve gelebilirsen memnun olurum."

Sessizlik olunca hattın kesilmesinden endişeleniyorum. Kulağımdan çekip ekrana bakıyorum. Saniyeler işlemeye devam ediyor.

"Tamam, anne. Ne yapabileceğime bakarım." Kısa bir duraksama oluyor. "Babam biliyor mu?" diye ekliyor. Bunun üzerine gelmeyeceğini anlıyorum. Beni teselli edecek birinin olduğundan emin olmak istiyor. Eski kocam bu fırsata atlamayacaktır, ben de yapmasını istemem. Marissa donanmaya katıldığından beri onunla konuşmadım. Ayrıca o, babam kaybolduktan bir yıl sonra bizden vazgeçti.

O kaybolmadı.

"Hayır, henüz haberi yok."

"Peki ya Nicole Teyze?" diye soruyor.

Kız kardeşimin bahsinin geçmesiyle eskiyi hatırlıyorum. Onu hayatımdan yaklaşık bir yıl önce, etrafta olması fazla güvenilmez, fazla tehlikeli olmaya başlayınca çıkardım. Marissa'ya durumun ne kadar kötü olduğunu hiç anlatmadım çünkü dünyanın öbür ucunda olduğundan, Nicole'ün ona zarar veremeyeceğini düşündüm.

"Onunla iletişim kuramadım," diyorum açıkça.

Sessizlik.

"Sen yakın zamanda onunla konuştun mu?" diye ekliyorum.

"Hı... Nicole Teyze bana mektup yazıyor," diyor.

Bu beni şaşırtmıyor. Nicole yazmayı hep severdi, en çok da şiir ve kısa alıntılar. Uyuşturucu yiyip bitirmeden önce zihni gerçekten çok güzeldi. Eskiden onun kurtulabileceğini düşünüyordum ama rehabilitasyon programları, aşırı dozlar, hırsızlıklar ve yaşadığı hukuki sorunlar arasında bir yerde kız kardeşimi geri alacağıma dair tüm umutlarımı kaybettim.

"Ne yazıyor?"

"Sadece kendi hayatından bahsediyor, donanma ve Güney Kore hakkında sorular soruyor." Neredeyse gülümsediğini duyabiliyorum. Bu şeyleri ben de yapıyorum. Ona hayatını soruyorum. Kendiminkini anlatıyorum. Ama bu kelimeler benden çıktığında onu gülümsetmiyor. Uyuşturucu bağımlısı kız kardeşimle; benimle, kendi öz annesiyle kurduğundan daha iyi iletişim kuruyor. İçimde bir şey baş gösteriyor. Kıskançlık mı? Hemen bir kenara itiyorum. Nicole kıskanmam gereken son kişi.

"Bak, anne. Büyükannem için gerçekten üzgünüm ama kapatmam gerekiyor. Mümkün olan en kısa sürede yine arayacağım."

"Tamam, tatlım..." Cümlemi bitiremeden hat kesiliyor ve o gidiyor.

İç çekip mesajlarıma bakıyorum. Kız kardeşime gönderdiğim okunmuş ama cevap yok. Öfke ve acı dolu uzun bir mesaj yazıyorum. Burada olmadığı için ona ne kadar kızgın olduğumu söylüyorum. Annem ölmeden önce gelmediği için küfrediyorum. Onu bencil ve zayıf olmakla suçluyorum. Sonra da tüm mesajı silip telefonu arka cebime geri koyuyorum. Bazı şeylerin söylenmemesi daha güzel.

Göz ucumla bir hareket fark ediyorum, başımı kaldırdığımda Michael'ın kapı eşiğinde durduğunu görüyorum. San-

ki ağlamış gibi yüzü kızarmış, gözlerinde de parlaklık *var.* Seagram's şişesini kaldırıp ona doğu sallıyorum.

"Biraz ister misin?"

Yüzünü tiksintiyle buruştursa da omuz silkiyor. "Evet, neden olmasın."

İkimize de dörder parmak dolduruyorum. Michael elimden aldığı bardağı dudaklarına yaklaştırıp çişi andıran donuk, altın rengi sıvıya bakıyor. Başını geriye atıp yarısını içiyor. Limon yemiş gibi tüm vücudu titriyor, yüzü ekşiyor. O, hayatında daha iyi şeylere alışık. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Ama bilmemeyi tercih ederim. Kaçırdığınız, asla ulaşamayacağınız şeylerden, *yüzde birin* hayatının nasıl olduğundan bihaber olmak çok daha iyi; özellikle de bunun geçici olduğunu bildiğinizde.

"Bu berbat," diyor öksürerek.

O kendini toplamaya çalışırken bardağın kenarından ona bakarak uzun bir yudum alıyorum.

"Evet, öyle."

Michael bir sandalye çekip oturuyor, bardağı eskimiş mutfak masasının üstünde daireler çizerek yavaşça döndürüyor. Ahşap, oyuklar ve çiziklerle dolu. Hepimizin bu masanın etrafında oturduğumuzu hatırlıyorum: Annem ve babam iki uçta. Üçümüz boş bir sandalyeyle ortada. Asla aynı yere oturmaz, o gün kime kızgın olduğumuza, kimi en çok sevdiğimize göre yer belirlerdik. Hislerime dayanarak şimdi bir tercih yapmam gerekse, masaya bile oturmazdım. Ama artık ergen değilim. Yetişkinler masaya oturmalı, bu yüzden ben de uzun kenarlardan birine, Michael'ın tam karşısına, eskiden ebeveynlerimizin oturduğu yere oturuyorum.

"Marissa'ya ulaşabildin mi?" diye soruyor.

Başımla onaylayıp bir yudum daha alıyorum

"Eve gelecek mi?"

"Muhtemelen hayır." Burnumdan uzun bir soluk veriyorum. "Güney Kore'de görevli."

Michael'ın gözleri biraz irileşiyor. "Vay canına. Bunu bilmiyordum. Orduda mı?"

"Donanmada," diye düzeltiyorum.

"Etkileyici," diyor. Onu neyin etkilediği umurumda değil. Saati masaya çarpıyor. Yarısı kırmızı, yarısı mavi. Parlak gümüş kayışı ve kadranın ortasında *Rolex* yazısı var. Benim arabamdan pahalı olduğunu biliyorum ama Michael sanki sakız otomatından çıkmış gibi takıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, yanağındaki yara izini işaret ederek.

Parmağının ucunu üstünde gezdiriyor. Birkaç santim uzunluğundaki iz yanağından dik olarak iniyor. "Araba kazası."

"Bana neden söylemedin?"

Başını yana eğiyor. "Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Gözlerim kısılıyor ama hemen onları gevşetiyorum. Michael haklı. Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Belki iyi olup olmadığını soran bir mesaj gönderirdim. Hatta belki ararım. Ama o kadar. Yenmiş tırnaklarıma bakıyorum. Çocukluğumdan beri tırnak yiyorum, bırakmayı çok denedim ama her seferinde tekrar ağzıma gitmenin yolunu buluyorlar. Kötü alışkanlıklar kolay bırakılmıyor.

"Şimdi iyi misin?" diye soruyorum.

Michael başını onaylar anlamda sallayıp içkisini yudumluyor. Belli ki tadına alışmış çünkü bu kez tepki vermiyor. İnsanın her şeye alışılabileceğini çoktan öğrendim.

Birimizin iyi olmasına memnunum. Annem gözlerimin önünde öldü, bunu kabulleneceğimi bilsem de bir daha iyi

olabileceğimi sanmıyorum. Bazı şeyler insanı sonsuza dek değiştiriyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Michael, omzunun üstünden kısa bir an oturma odasına bakarak. Annemin bedeni bir çarşafla örtülü. Altında onun olduğunu sadece biz biliyoruz. Bu keder ânını Michael'la paylaşmak bir şey ifade etmiyor çünkü annem öldüğünde burada değildi. Annemin yüzünün olduğu noktaya bakıyorum. Bir esinti çarşafı kımıldatıyor. Gözlerimi birkaç kez kırpıyorum. Bana öyle geldi. Sanırım bir ümitti. Ya da deliye dönüyorum. Bu deyimi aslında hiç anlamam. *Deliye dönmek*... Oysa delilik dönülecek bir yer değildir, o doğrudan senin üstüne gelir.

"Beth," diyen Michael beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Yine gözlerimi kırpıştırıyorum. "Pardon. Bilmiyorum." Duvardaki saate bakıp dokuz buçuk olduğunu görüyorum. "Annemin bakım hemşiresi Cathy molasından her an dönebilir. O bize ne olacağını söyleyecektir."

Viskisini yudumluyor. "Peki ya cenaze?"

"Cenazeye ne olmuş?"

"Yani annem ne isterdi?"

"Bilmiyorum." Gözümün kenarından bir damla yaş sızıyor. Hemen elimin tersiyle siliyorum. "Bana hiç söylemedi."

Michael ne diyeceğini bilmiyormuş gibi dudaklarını büküyor. Boğazını temizliyor. "Peki, yeni ne var?" diye sorup konuyu değiştiriyor.

Son konuşmamızdan bu yana yedi yıl geçti ve ben, "Her şey," diyebilmek istiyorum. Her şey yenilenmiş olmalı ama öyle değil çünkü olduğum yerde sıkışıp kaldım. Aynı fabrikada çalışıyor, aynı evde yaşıyor, aynı arabayı kullanıyorum.

"Boşandım," diyorum sonunda. Bunu söylerken üzgün değilim. Eski kocamı hiç sevdim mi bilmiyorum. Fabrikada çalışmaya ilk başladığımda tanışmıştık. Ben hatta çalışıyordum, o da makine operatörüydü. On dokuz yaşında, geleceği belirsiz bir genç kızdım. Bana çıkma teklif ettiğinde bu, bana maaş ya da izin günü dışında bekleyecek bir şey vermişti. Sonra hamile kaldım; evlenmenin benim için değilse de onun ve kızımız için yapılacak doğru şey olduğunu biliyordum.

Michael hüzünlü bir bakış atıp mırıldanarak konuşuyor: "Üzüldüm. Ne kadar oldu?"

"Beş yıl." Omuz silkiyorum. "Ama çok daha önce bitmişti."

"Ne oldu?"

"Hayat."

Üstü kapalı konuşmaya çalışmıyorum ama kulağa öyle geldiğinin farkındayım. Derin bir nefes alıp gözlerinin içine bakıyorum. "Babam kaybolduktan sonra Tom'un ifadesiyle 'takıntılı' biri oldum. Bu da evliliğime, hayatıma ve kızımla olan ilişkime büyük zarar verdi. Onu bulmaya o kadar odaklanmıştım ki, bu süreçte her şeyimi kaybettim."

Michael sandalyesinde öne eğilip dirseklerini masaya dayıyor. Annem burada olsa, böyle yaptığı için onu azarlardı. "Yanında olmadığım için özür dilerim. Bu kadar zorlandığını bilmiyordum."

"Sen de öyle değil miydin?"

Sandalyesinde çöküyor. "Nasıl değil miydim?"

"Zorlanmıyor muydun? Babamı bulmak istemedin mi?" Ona sormak istediğim çok fazla soru var ama çok üstelersem kendini kapatacağını biliyorum. Çocukken böyleydi ve çoğu insan değişmez. Michael çok fazla düşünür, çok fazla analiz eder ve hepsini kendine saklayıp zekice küçük sırlar

biriktirir. Muhtemelen hayatının bu kadar iyi olmasının sebebi de bu.

"Annem istemedi..." Ön kapının gıcırtısı, cümlesini yarıda kesmesine neden oluyor.

Cathy başını içeri uzatıyor. Uzun boylu ve ince yapılı, kıvırcık siyah saçları atkuyruğu şeklinde toplu.

"Merhaba, Beth," diyor kapıyı arkasından kapatırken. "Laura nasıl?"

Gözlerim bir anda doluyor. Onun öldüğünü söylemeye devam edersem bu, durumu daha da gerçek kılacak. Başımı öne eğip hafifçe iki yana sallıyorum. Cathy başını sallayıp anlayışlı gözlerle bakıyor. İnsanlarla son günlerinde tanışıp sadece ölmelerini izlediği böyle bir işi nasıl yaptığını merak ediyorum. Ona büyük zarar veriyor olmalı. İnsan olarak ancak belli bir miktar ölümü kaldırabileceğimizi düşünüyorum.

"Ben Michael, Beth'in kardeşi," diyor Michael sandalyesinden kalkıp elini uzatırken.

"Cathy. Başınız sağ olsun." Michael'ın elini hafifçe sıkıyor. Çaresizlik, kırılganlık anlarında böyle selamlaşılır.

Cathy bir süre ne yapacağını bilmiyormuş gibi duruyor. On yıllardır bakım hemşiresi olarak çalışmış ama tecrübe durumu kolaylaştırmıyor. "Burada olmadığım için üzgünüm," diyor sonunda.

Şahsen burada olmadığı için memnunum ama ona bunu söylemiyorum. "Üzülme."

"İkiniz de onunla vakit geçirebildiniz mi?" Cathy ikimize de bakıyor.

Başımızı sallayarak onaylıyoruz.

"Ayarlamalar için cenaze evini arayabilir miyim?"

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Gelip onu alacaklar... Pekâlâ, onu değil. Cesedi. Onu bir daha gördüğümde,

çürümenin geciktirilmesi için litrelerce formaldehit enjekte edilmiş olacak. Düğününden beri ilk kez makyaj yapılmış olacak. Saçları daha önce hiç toplamadığı şekilde toplanacak. En güzel kıyafetleri giydirilecek. Ve o tüm bunlardan nefret edecek.

Ben cevap vermeyince Michael araya giriyor. "Evet, Cathy. Ayarlamaları yapabilirsin."

Onay almak için bana bakıyor, başımı sallayınca mutfaktan çıkıyor. Michael yanıma oturuyor, elimi tutup sıkıyor. Elimi geri çekmek istiyorum. Ama buna duyduğum ihtiyaç, isteksizliğimden çok daha fazla. Viskiyi mideye indiriyorum. Aroması iyice gitmiş.

"Her şey yoluna girecek," diyor Michael. Ona inandığımı sanmıyorum.

Telefonumun çalmasıyla irkiliyorum. Ekranda *Bilinmeyen Numara* yazıyor. Kötü haber olduğunu biliyorum. Annem kötü şeylerin üçer üçer geldiğini söylerdi. Bu ikincisi; hiç şüphem yok.

"Alo," diye cevaplıyorum.

"Merhaba, Elizabeth Thomas'la mı görüşüyorum?" Hattın diğer ucundaki ses derin ve otoriter.

"Evet, benim."

"Ben Beloit Polis Departmanı'ndan Memur Ross. Kız kardeşiniz Nicole bir saat önce saldırıya uğramış ve şu an Memorial Hastanesi'nde tedavi altında."

"İyi mi?"

Michael'ın gözleri faltaşı gibi açılıyor, bana doğru eğiliyor.

"Çıkmak istiyor ama yaralarından dolayı ona refakat edecek birine ihtiyacımız var. Gelip onu alabilir misiniz?" diye soruyor memur.

"Evet, evet. Elbette. Hemen geliyorum. Yirmi dakikaya orada olurum."

"Teşekkürler, Bayan Thomas. Görüşmek üzere." Telefon kapanıyor.

"Ne olmuş?" diye soruyor Michael.

Ayağa kalktığımda hafifçe sendeliyorum ve alkol aldığım için anında pişmanlık duyuyorum. Normalde bu ertesi sabah yaşanır ama bazen eylemle pişmanlık arasında boşluk olmuyor.

"Nicole. Hastanedeymiş. Beni oraya götürebilir misin?"

Michael tereddüt etmeden hemen ayağa kalkıyor. 2010 Toyota Camry arabamın anahtarlarını ona atıyorum. Onları yakaladıktan sonra lekelenmiş anahtarlara bir tür yabancı objeymiş gibi bakıyor. Hiçbir şey söylemese de ben ne düşündüğünü biliyorum. Para da insanları ölüm gibi değiştirir. Her yönüyle nasıl yöneteceğinizi bilmiyorsanız, içinizdeki en kötü tarafları ortayı çıkarır.

BEŞ

NICOLE

Hafızanın çalışma şekli çok tuhaf. Neyin önemli olduğuna beynimiz karar verip onu saklıyor, geri kalanınıysa bırakıyor. Mesela yıllar, hatta on yıllarca hatırladığımız şarkı sözleri. Önemliler mi? Büyük ihtimalle hayır. Ama etkileyici bir anla ilişkilidirler. Red Hot Chili Peppers'ın "Californication" şarkısının tüm sözlerini biliyorum çünkü 1999'da âşık olduğum ilk çocuğu bunu dinlerken öptüm. Papa Roach'ın "Last Resort" şarkısının tüm sözlerini ezbere söyleyebilirim çünkü ehliyetimi aldıktan hemen sonra ebeveynlerimin arabasını tek başıma sürerken radyoda bangır bangır bu şarkı çalıyordu. Benim için dünyalar demekti, özgürlük demekti ya da en azından özgürlüğün ilk tadına bakışımdı. Nine Inch Nails'in "Hurt" şarkısının sözlerini de hatırlıyorum çünkü ilk aşırı doz aldığımda bunun duyacağım son şey olduğunu düşünmüştüm. Dudaklarımı oynatarak eşlik ettiğimi hatırlıyorum. Dudaklarım, hareket ettirebildiğim tek yerimdi; kusmuğa bulanmış hâlde ileri geri, aşağı yukarı gidip geliyorlardı. Şarkı sözlerinin dışında, artık bizim yerimize cep telefonları depoluyor olsa da telefon numaraları gibi zihnime kalıcı olarak işlemiş rasgele şeyler de var. Yıllardır aramamış olmama rağmen babamın numarasını hâlâ hatırlıyorum. Bir de ablamınkini. İki can simidi ama sadece birini arayabilirim. Bugün ablam telefonunu açtı ve bunu yapmasına şaşırdım.

"Nasılsın, Nicole?" diye soruyor hemşire, yattığım hastane odasına girerken. Genç bir kadın, parlak gözleri ve tazecik cildiyle hayat dolu görünüyor. Aslında muhtemelen benim yaşımda ama ben onun gibi görünmüyorum. Ne de olsa, bizi yaşlandıran tek şey zaman değil. Beni gördüğüne sevinmiş gibi değil de benim yerimde olmadığına mutluymuş gibi gülümsüyor. Yatağın ayakucundan bir dosya çekip muhtemelen verilen tüm zararın ayrıntılarıyla yazdığı birkaç sayfaya bakıyor. İlk kez saldırıya uğramıyorum. Yanlış işlerin peşinde koşarsanız, yanlış zamanda yanlış yerde olmaya mahkûm oluyorsunuz.

"İyiyim," diyorum, öyle olmadığım hâlde.

Sol kolum alçıda ama bugün olanlar yüzünden değil. O yaralanma dört hafta önce oldu ve alçı bu hafta çıkarılacaktı. Ama şimdi doktor emin olmak için bir süre daha kalmasını istiyor. Yüzüm zonkluyor, dolayısıyla şiş ve çürük içinde olduğundan eminim. Birkaç kaburgam ezilmiş. Sanki iyi olmak için değil de sadece hayatta kalmama yetecek kadar hava çekebilirmişim gibi derin nefes almak acı veriyor. Gerçi hayat hakkında uzun süredir böyle hissediyorum. Doktor kaburgalarım kırılmadığı için şanslı olduğumu söyledi. Sanırım ikimizin *şans* tanımı farklı.

Bir doz metadon, yoksunluk belirtilerinin azalmasına yardımcı oldu. Bugün daha erken saatte almalıydım. Bana neden tedaviye gitmediğimi sordular. Toplu taşıma ya da onun gibi bir bahane ileri sürerek yalan söyledim. Günlük dozumu almaya *giderken* ablamdan gelen mesajı gördüm. Tamamını okumadım; sadece ekrandaki bildirimi, bana neden ulaşmaya çalıştığını anlamama yetecek kadarını. *Annem bugün ölecek,* diyordu. Yirmi dokuz gündür temizim, bağımlılığım başladığından beri ilk kez bu kadar uzun süre

kullanmadım. Kabul etmek istemediğim kadar bırakmayı denedim ve başarısız oldum. Mesajı aldığımda arzum kontrol edemeyeceğim kadar yoğunlaştı. Her bir zerrem istedi... hayır, *ihtiyaç duydu* ve bir doz metadonun yardımı olmayacağını biliyordum.

"Ağrın bir ile on arasında kaç?" diye soruyor hemşire.

Doğru cevaba karar vermek için bir an duraksıyorum, bununla da dürüst olmayacağımı kastediyorum. Zaten bağımlı olduğum için bana başka ağrıkesici vermeyecekler. Bunun yerine beni buradan çıkaracak, düşük bir rakam hedefliyorum.

"Üç," diyorum.

Tabloya yazıyor, birkaç hayati değerimi ölçüp onları da not aldıktan sonra dosyayı ayakucuna geri koyuyor. "Doktor bir gece burada müşahede altında kalmanı tavsiye ediyor. Kalmayacağından emin misin?" Hemşire başını yana eğiyor.

"Eminim."

Hafifçe başını sallayıp anlayışlı bir bakış atıyor. "Tamam."

Kapı tıklıyor. Yavaşça açılan kapının eşiğinde ablam görünüyor. Beth'in yüzü ifadesiz olsa da kan çanağına dönmüş şiş gözleri ağladığını belli ediyor. *Annem ölmüş*. Söylemesine gerek bile yok. Hemşire ona selam verdikten sonra doktoru çağırmak için odadan çıkıyor.

Beth ne yapacağını bilmez hâlde yatağımın ayakucunda durup mavi-yeşil, bol yağmurluğunu huzursuzca düzeltmeye çalışıyor. Nemli koyu sarı saçları omuzlarına kadar uzanıyor. Kiraz rengi ruj dışında yüzünde makyaj yok. Beth'in mütevazı bir güzelliği var. Gözleri üzerimde gezinip her bir yarayı dikkatle inceliyor. Artık bana böyle, hasarları değerlendirip kurtarılacak durumda olup olmadığıma karar ve-

ren bir eksper gibi bakıyor. Bir yıl önce kurtarılmaya değer olmadığıma emindi. Sözleri kulaklarımda çınlıyor. Şimdiye kadar maruz kaldığım tüm fiziksel yaralardan çok daha derin kesikler açıyorlar.

Seni hayatıma alamam, Nicole. Sana yardım etmeyi denedim ama bunu her yaptığımda bir önceki seferkinden daha çok canım yandı. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum ama kız kardeşim olmadığın kesin.

Hatırlıyorum da Beth bunları söylerken sakindi. Sesinde duygudan eser yoktu. Gözlerinde yaş yoktu. Sanki kaybın yasını çoktan tutmuştu da mesajı hayaletime yeni veriyordu.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Bomba gibi."

Başını sallayıp hafifçe gülümsüyor. Mizah anlayışımı hep sevmiştir ama sanırım şu an sırf bana üzüldüğü için hoşuna gitmiş gibi yapıyor.

"Demek bombalar artık patlamıyor," diye karşılık veriyor.

Hafifçe gülüyorum ama kaburgama keskin bir acı saplanınca kendimi durduruyorum. Yüzümü buruşturup elimi karnıma bastırarak bir süre nefesimi tutuyorum.

Beth bana doğru bir adım atıyor. "İyi misin?"

Ciğerlerimdeki havayı güçlükle bırakıyorum. "Evet. Gelmene şaşırdım."

Gözleri lazer misali benimkilere kilitleniyor, tıpkı eve geç geldiğimde annemin baktığı gibi bakıyor. "Evet, ben de. Eee, ne oldu?" diye soruyor.

Bakışlarımı kaçırıp arkasındaki beyaz duvara odaklanıyorum. Göz teması kurmayı hiç sevmedim. Bana fazla samimi geliyor. Güven kurmanın bir yolu ama kimse bana güvenmez. Ben bile kendime güvenmiyorum.

Cevap vermeyince Beth devam ediyor. "Polis çok kötü dövüldüğünü söyledi. Birine borcun mu var?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum. "Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

Başını eğiyor. "Kullanıyor musun?"

Ona hayır desem de bana inanmayacak. Bağımlı olan insanlara güvenmezsiniz çünkü çoğu durumda, tıpkı benimki gibi, bağımlılıkları sözlerinden güçlüdür.

"Merhaba." Dr. Cline parmaklarıyla aralık duran kapıyı tıklatıyor. Kır saçları, yağlı ve kaygan cildine rağmen gözlüğünü yerinde mükemmel şekilde tutan kemikli burnu olan yaşlı bir adam.

Rutin bir gülümsemenin ardından dosyayı alıyor. "Ağrı seviyesi üç." Onay almak için bana bakıyor.

Başımı sallayınca devam ediyor. "Hayati değerler iyi görünüyor. Radyolog MRI taramasını inceledi, onda da sorun yok."

MRI çekilmesine itiraz etmeyi denedim ama beni buraya getirdiklerinde bilincim bir açılıp bir kapanıyordu, dolayısıyla gerekli olduğuna karar vermiş olmalılar. Şimdi elimde beynimin iki bin dolarlık güzel resimleri var. Onları değerli bir sanat eseri gibi çerçeveletmeliyim.

"Anlaşılan turp gibiyim," diyorum.

"Pek sayılmaz. Seni iki hafta sonra yine görmek istiyorum, böylece alçına da bir bakabilirim. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdin ve birkaç kaburgan da ezik. Ağır kaldırma, yorucu egzersizler yok. Buz, ibuprofen ve dinlenme. Fazla yorulma ve metadon tedavine devam et." Dr. Cline başını yana eğiyor.

Beth'e bakıyorum. Tedaviden bahsedilince gözlerinin beyazları belirginleşiyor. Muhtemelen sonunda kız kardeşini

geri aldığını düşünüyor. Ama bunun tamamıyla doğru olmadığını biliyorum. Sadece bir parçam burada.

"Soracağın bir şey var mı?" diyor doktor dosyayı yerine bırakırken.

"Bir bacak ya da bir kolla yaşayacak olsaydınız, hangisini seçerdiniz?" Yüz ifademdeki ciddiyeti koruyorum.

Beth gülümsemesini bastırıyor.

Dr. Cline bir kaşını kaldırıyor. "Sağlık kontrolüyle ilgili soruları kastetmiştim ama sanırım tek kol," diyor gülümseyerek. "Hemşireye çıkış işlemlerini başlatmasını söyleyeceğim. Kendine iyi bak, Nicole." Başını sallayıp odadan çıkıyor.

Beth bana, hasara rağmen hâlâ bir değerim olduğunu düşünen aynı eksper ifadesiyle bakıyor. "Ne kadar oldu?" diye soruyor.

"Yirmi dokuz gün."

"Güzel," diyor başını sallayarak. "Devam et."

Bana sunabileceği en büyük cesaretlendirme bu çünkü onu daha fazlasını hak etmeyecek kadar çok hayal kırıklığına uğrattım.

"Annem...?" Cümleyi bitirmiyorum, zaten neden başladığımdan bile emin değilim. Cevabı biliyorum. Ama bazen cevabını bildiğimiz sorular sorarız.

Beth başını onaylar anlamda sallıyor. "Evet, öldü."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp annemin bana gülümsediği son zamanlardan birini düşünüyorum. Bir cumartesi sabahı bitpazarında alışveriş yapıyorduk. Annem pazarlık yapmayı sever ve birinin çöpünün bir başkasının hazinesi olduğuna inanırdı. Bir garaj satışında Remington Model 5 marka eski bir daktilo görmüştüm. Çok güzeldi, değerinin yarısından bile azsa, dört yüz doların biraz üstüne satılıyordu ama karşılayabileceğimden fazlaydı. Oradan uzaklaşmadan önce dak-

tiloya birkaç dakika hayranlıkla bakmıştım. Annem küçük bir biblo için ödeme yapmaya giderken arabanın anahtarlarını bana atıp klimayı açmamı söyledi. O sıralar menopoza giriyordu, Wisconsin'in nemli sıcağına ve ateş basmalarına tahammül edemiyordu. On dakika sonra elinde o daktiloyla arabaya gelip bana hediye etti. Ona bunun çok pahalı olduğunu söyledim. İtiraz etti. Nasıl aldığını sordum. Bunu düşünmememi söyledi. Ona parasını ödeyeceğimi söyledim. Bana gülümseyip bir kitap yazarak geri ödeyebileceğimi söyledi. Ona bunu yapacağıma dair söz verdim ama asla yapmadım ve yıllar sonra uyuşturucu parası için daktiloyu sattım. O her annenin olabileceği gibi sabırlıydı ama ben o sabrı öyle bir tükettim ki yok olup gitti.

Beth elini benimkinin üstüne koyuyor. Uzun zamandır hissetmediğim sıcak, huzur verici bir his. Yirmi dokuzuncu gün. Sadece bir gün uzaktayım, tek bir gün. Annemin sözlerini hâlâ duyuyorum. Bana söylediği son sözleri. *İlk çipini* aldığında geri gel.*

* Uyuşturucu tedavisi görenlere, bırakmalarından sonra kullanmadıkları her ay için verilen çip kastediliyor. (e.n.)

ALTI

BETH

Michael uzun garaj yolunda yavaşça ilerliyor. Farlarımdan biri patlak, bu yüzden sadece sağ taraf iyice aydınlanmış durumda. Azıcık indirdiğim camdan içeri esen rüzgârın annemin son sözlerini bana taşıdığını neredeyse duyabiliyorum. Dikiz aynasından Nicole'e bakıyorum. Arka koltukta sessizce oturmuş, not defterine bir şeyler yazıyor. Kalem, kâğıda sürtünüyor. O hep böyledir. Duygularını dışavurmaktansa, acısını şiirlere ve etkileyici dizelere döker. Hastaneden çıktıktan sonra arabada Michael'ı gördüğünde ona *merhaba* dışında bir şey demedi; belki bunun hakkında yazıyordur.

Ev karanlık, gelip annemi aldıklarını biliyorum. Burası eskiden bir evdi. Şimdiyse ne olduğunu bilmiyorum.

"Buraya park et," diyorum.

Michael motoru durdurup anahtarı bana veriyor. "O farı yarın tamir ederim."

"Bunu yapmana gerek yok." Sadece nazik olmaya mı çalışıyor, yoksa bana acıyor mu emin değilim. Belki arada fark da yoktur.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını sallıyor. "Biliyorum."

Eve girince ışıkları açıyorum. Mutfak masasının üstündeki bir ampul titreyerek patlamak üzere olduğunun sinyalini veriyor, aynı şeyi kendim için de söyleyebilirim. Annem olmadan burası boş geliyor. Michael ben hastanede Nicole ile

birlikteyken yaptığı market alışverişinin küçük torbasını içeri taşıyor. Nicole kapı eşiğinde sanki onu dışarıda tutan görünmez bir güç varmış gibi birden duruyor. Ayaklarına bakıyor ve bir ayağını bir santim öne atıyor. Birkaç büyük güve içeri girip doğruca mutfak masasının üstünde yanan ışığa doğru uçuyorlar. Birbirlerinin etrafında dönerek bir tür senkronize hava gösterisi sergiliyorlar.

"Nicole," diye bağırıyorum. Kendine gelip kocaman, boş gözlerle bana bakıyor. "Kapıyı kapa. Bütün böcekleri içeri alıyorsun."

Sanki çocukluğunun geçtiği evin girişinde değil de yeryüzünden otuz bin fit yüksekteki bir uçağın kapısında paraşütü olmadan duruyor ve çarpışmaya hazırlanıyormuş gibi nefesi kesiliyor. Hemen içeri girip kapıyı kapadıktan sonra nefes alıyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Başını birkaç kez aşağı yukarı sallayıp çapraz askılı çantasını arkasına itiyor. Saldırı sırasında soyulmuş, yani o çantanın içinde not defterleri ve kalemlerden başka bir şey yok ama onlar Nicole için en değerli eşyalar. Onu kaybetmekten korktuğumu söyleyebilmek isterdim ama o kadar uzun süredir bu şekilde yaşıyor ki, onu çoktan kaybetmişim ve bu kaybı bir yıl önce kabullenmişim gibi hissediyorum.

Oturma odasında, annemin yattığı yerde boş bir alan var. Hasta yatağı gitmiş. Makineler ve serum askısı da. Annem de gitmiş. Tozun çökme şeklinden eşyaların durduğu yerler belli oluyor. Çok fazla odaklanırsam, onun hâlâ orada yatıp pencereden dışarıya baktığını görebilirim. Sırtım ürperiyor. Nicole zayıf bedenini ayakta tutmak için kemerli girişe yaslanmışken, Michael sakince yanımda duruyor. Onlar da tıpkı benim gibi durumu sindirmeye çalışıyorlar.

Ama onlar için farklı. Son birkaç ayı bu evde yaşayarak geçirmediler. Buranın bir evden hastaneye, sonra da bir anıta dönüştüğünü görmediler. Annemin yavaş yavaş, sonra bir anda ölmesini izlemediler. İşte bu yüzden onlardan nefret ediyorum.

Güçlükle yutkunup artık orada olmayan yatağın etrafından dikkatlice dolanarak odada ilerliyor ve çiçek desenli kanepeye oturuyorum.

Michael boğazını temizliyor. "Viski aldım. İster misiniz?"

"Seagram's senin için yeterince iyi değil mi?" Başımı yana eğiyorum; yarı şaka olsa da çoğunlukla ciddiyim.

"Ben biraz alırım," diyor Nicole.

Tedavi sürecini düşününce bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ama bir şey demiyorum. Ben onun annesi değilim, zaten annemi de dinlemezdi.

"Pekâlâ, Nicole ve bana Port Charlotte. Beth'e de Seagram's," diyor Michael sırıtarak.

"Bana da şu aptal süslü viskinden ver," diye homurdanıyorum.

Gülümseyip mutfağa girerek gözden kayboluyor. Birkaç dolap açılıp kapanıyor. Buzluktan buz küpleri çıkarılıp bardaklara atılıyor. Nicole yanıma oturuyor. Kanepenin minderi doğru düzgün çökmeyince onun ne kadar zayıfladığını fark ediyorum. Bol kazağının kollarını başparmaklarının üstüne çekip ellerini kucağına koyuyor. Kaskatı durmasının nedeni ağrısı mı, yoksa bu evde olmanın verdiği huzursuzluk mu bilmiyorum.

"Uzanmak ister misin?" diye soruyorum.

Nicole başını iki yana sallıyor. "Öldüğüne inanamıyorum," diyor fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Kahverengi saçlarını geriye atıp annemden aldığı yeşil gözlerini ve ha-

yatı boyunca yaptığı yanlış tercihler yüzünden oluşan yara izleriyle dolu cildini ortaya çıkarıyor.

"Onu yarın görmeye gelmeyi planlıyordum." Konuşurken doğrudan yüzüme bakmıyor. Bakışları, annemin son anlarındaki gibi benim biraz yukarıma odaklı.

Sessizce kardeşimin daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama devam etmiyor. Bunun yerine gözleri doluyor, nefesi tıkanıyor. Sonra tıpkı babamın bize öğrettiği gibi yaklaşan hıçkırıklarını nefes alarak bastırıyor ve gözlerini kurulayarak kendini topluyor.

Michael elinde üç bardak viskiyle oturma odasına geri geliyor. Bizimkileri verdikten sonra kanepenin diğer ucuna oturuyor.

"Teşekkürler," diyorum gergin bir gülümsemeyle.

Nicole kendi içkisinin yarısını kafasına dikiyor. Michael onaylamayan bir ifadeyle başını iki yana sallıyor. "Bu yudum yudum içilmeli."

Nicole serçeparmağını kaldırıp bardağı dudaklarına götürerek mümkün olan en küçük yudumu alıyor. "Bu daha iyi mi, Majesteleri?" diye takılıyor.

Michael gülümseyip kendi içkisini yudumluyor. Bal, narenciye ve vanilya aromalı viski eşit derecede isli ve tatlı.

"Damak tadın güzel, Michael," diyorum başımı sallayarak.

"Paran olduğunda zevk sahibi olmak kolay," diye homurdanıyor Nicole. "Ama teşekkürler," diye ekliyor hemen, bardağını Michael'a doğru kaldırarak.

Sessizce içip birbirimize bakıyoruz. Hepimizin söyleyecek sözleri var gibi duruyor. Ev bile gıcırdayıp çıtırdıyor. Annemin tıpkı küçüklüğümüzde yaptığı gibi oda oda gezip her birimizin iyi olup olmadığını kontrol ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor.

"Vadide kamerayla korku filmi çekerken annemin bizi yakaladığını hatırlıyor musunuz?" diye soran Nicole sessizliği bozuyor. Sonra kahkaha atıyor.

Küçük bir kasabada büyüdük, dolayısıyla yapacak fazla şey yoktu. Bu yüzden biz de kaleler inşa ederek, derede yüzerek, kendi kameramızla filmler çekerek, bisiklete binerek ve her şeyi oyuna çevirerek kendi eğlencemizi yaratmıştık.

"*Blair Bitch Project** filminden mi bahsediyorsun?" diye kıkırdıyor Michael.

"Evet, Blair sürtüğü rolünü neden ben oynamak zorundaydım, bilmiyorum," diye takılıyorum.

"Role uyuyordun," diyor Nicole şakacı bir tavırla.

Gülümseyip viskimi yudumluyorum. "Annem kamerayı kıracağımızı düşünüp çok sinirlenmişti."

"Evet... Bahse varım, kamera hâlâ evde bir yerlerdedir," diyor Michael. Odada etrafına bakınıyor, ardından gözleri çatı katının olduğu tavana doğru kayıyor.

Ben de orada olduğundan eminim. Annem her şeyi saklardı. Hayatı boyunca çok şey kaybetmişti –babası, kız kardeşi, annesi, babam– bu yüzden de sahip olduğu her şeye tutunmaya çalışırdı.

"Babam duman efekti için böcek ilacı pompasını kullandığımızı görünce daha da çok sinirlenmişti," diye ekliyor Nicole.

"Ah, evet. Çünkü aslında zehirli gazla oynuyorduk." Başımı iki yana sallayarak kahkaha atıyorum.

"Filmimizin ilk gösteriminden sonra annemin bize tuvalet kâğıdı rulolarından Oscar hazırladığını hatırladınız mı?" Nicole önce bana, sonra Michael'a bakıyor.

* *Blair Witch Project* filminin ismi değiştirilerek kelime oyunu yapılmış; "witch" kelimesi "cadı" anlamına gelirken, "bitch" "sürtük" anlamına gelmektedir. (ed.n.)

"Ben En İyi Kamera Tutucusu ödülünü kazanmıştım." Michael bu hatıra karşısında gülümsüyor. "Aslında Yönetmen olmalıydı ama annem ödül kategorilerini bilmiyordu."

Nicole sırıtıyor. "Ben En İyi Yazar ödülünü almıştım."

"Evet, En İyi Aktör de burada," diyorum. "Bu gerçekten özel bir şeydi..." Sesim kısılıyor.

Yine sessizce oturup hem daha dün hem de bir ömür önce olmuş gibi gelen anıları hatırlıyoruz. Zamanın işleyiş şekli çok tuhaf. Nicole'ün uyuşturucudan önceki hâlini hatırlayabiliyorum. Bir sürü hedefi ve arzusu olan komik ve zeki biriydi. Michael da tam bir akıl küpüydü, tüm dünya parmağının ucundaydı. Hayallerine gerçekten ulaşan tek kişi o oldu.

Bardaklarımız boşalınca Michael mutfaktan şişeyi alıp geliyor. Benimkini ve kendi bardağını cömertçe dolduruyor, Nicole'ünkine daha az koyuyor. Nicole ya bunu fark etmiyor ya da bir şey demiyor.

"Biriyle görüşüyor musun?" Michael'a bakıyorum. Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum, belki de hayatının benimkinden ne kadar daha iyi olduğunu merak ediyorum. Aynı yerden başladığımızı düşününce, mukayese yapmamak çok zor.

"Görüşüyordum. Ama birkaç ay önce bitti." Omuz silkip içkisini yudumluyor.

"Neden?" diye soruyor Nicole.

"İş yüküm yüzünden mutlu değildi."

"Bu kulağa gerçek bir neden gibi gelmiyor. Son erkek arkadaşım uyuşturucu parası için saatini sattım diye benden ayrılmıştı," diyor Nicole düşünmeden. "Anlaşılan, bu onun kırmızı çizgisiymiş."

Michael ile endişeli şekilde bakışıyoruz. Michael'ın gözleri bileğine kayıyor.

"Saatini çalacak değilim, Michael." Nicole gözlerini deviriyor.

"Öyle bir şey demedim," diye karşılık veriyor Michael.

Nicole kıpırdanıp yüzünü buruşturuyor. Daha ikimiz de bir şey sormadan, "Ben iyiyim," diyor. Arkasına bir yastık koyup rahat etmeye çalışıyor. Yerleştikten sonra önce Michael'a, ardından bana bakıyor. "Sizce babam şimdi geri döner mi?" Bunu sorarken sanki hâlâ Noel Baba'ya, diş perisine, yatağının altındaki canavarlara inanıyormuş gibi çok küçük görünüyor.

Michael başını eğip bardağındaki koyu altın rengi sıvıya bakıyor.

Annemin son sözleri aklıma geliyor: *Baban. O kaybolmadı. Sakın güvenme.*

İkimiz de cevap vermeyince Nicole sanki böyle bir şey sorduğu için utanmış gibi dudaklarını büküyor. Onlara annemin dediklerini söylemeyi düşünüyorum. Ama yapmıyorum. Bahsetmeye değer mi, emin bile değilim. Belki de hiçbir anlamı yoktur.

"Annemin öldüğünü bilseydi dönerdi," diyorum. Söylediklerime kendim inanıyor muyum bilmiyorum ama Nicole'ün bunları duymaya ihtiyacı olduğunun farkındayım. Michael altın rengi sıvıyı kafasına dikip bir tane daha dolduruyor.

Nicole başını sallayıp soruyor. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Önce cenaze ayarlamaları. Sonra evi halletmemiz gerekecek. Her şeyin üstünden geçip ne yapacağımıza karar vereceğiz," diyorum.

"Ne demek istiyorsun? Evi satmaktan mı bahsediyorsun?" diye soruyor Nicole.

"Evet. Ya satacağız ya da elimizde tutacağı

Michael mindere yaslanıyor. "Sen ne düşünüyorsun, Beth?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Belki satarız."

"Bence satmalısın," diyor Nicole.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü parayı kullanabilirim." Bakışları benimle Michael arasında gidip geliyor.

"Ne için, Nicole?" Başımı yana eğiyorum.

"Yaşamak için."

Michael bir kaşını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Nicole'ün bağımlılığıyla benim gibi uğraşması gerekmedi, dolayısıyla ne kadar kötü olduğunu anlayamaz.

"Para konusunda sana güvenilemeyeceğini biliyorsun, Nicole."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Bence biliyorsun."

Hemen ayağa kalkıyor ama yüzü buruşuyor, düşecek gibi oluyor ve içkisinin bir kısmını Michael'ın üstüne döküyor. Michael homurdanıp pantolonunu siliyor.

"Söyleyecek bir şeyin varsa söyle gitsin!" diye bağırıyor Nicole.

Onun duygusal patlamalarına alışığım. Bağımlılık yüzünden oluyor ve aramıza bir yıldır mesafe koymamın nedeni de bu. Daha fazla dayanamadım. Bana ağzına gelen her şey söyledi; benden nefret ettiğini haykırdı, keşke ölseydin dedi. Hatta bazen ona hayır dediğimde, daha fazla para vermeyeceğimi söylediğimde şiddete başvurdu; bana saldırdı, etraftaki şeyleri kırdı. Bu kavgalarımızı hatırladığını bile sanmıyorum.

Ona bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Parayı nereye harcayacaksın, Nicole?" Sesim sakin çıkıyor.

Dudakları hafifçe aralanıyor. Annemi, öldükten sonra çenesinin gevşemesini düşünmeden edemiyorum. Zihnimin bu görüntüyü derinlere gömmesini dileyerek bir an için gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda Nicole'ün dudaklarını gergin bir ifadeyle sımsıkı birbirine bastırmış hâlde oturduğunu görüyorum. Söylediğim yanlıştı ama aynı zamanda haklıyım ve o da bunu biliyor. Bazen doğru ile yanlış yer değiştirebiliyor.

"Bu konuşmayı şimdi yapmamıza gerek yok," diyor Michael.

"Haklısın," diyorum. "Her gün tek tek ele alalım."

Nicole başını sallayarak onaylasa da hâlâ öfkeli.

"Gerçi ben sadece bir hafta kalabileceğim," diye ekliyor Michael.

"Seni tekrar görmemiz yine yedi yıl mı sürecek?" diye soruyorum.

"Öyle olmamasını umalım." Kanepeden kalkıyor. "İkinize de iyi geceler," deyip dört gözle beklediğim kavgayı noktalıyor.

Şişeyi bırakan Michael bardağını alıp koridorun sonundaki eski odasına gidiyor. Kapısının güm diye kapanmasıyla yerimden sıçrıyorum. Bu evde kapı çarpıldığını duymayalı çok oldu.

"Evim evim, güzel evim," diyor Nicole alayla.

"Evet." Kavga istemediğime, en azından bu gece istemediğime karar verip ayağa kalkıyorum. Yarısı bitmiş viski şişesini alıyorum çünkü Nicole'ün baştan çıkmasını istemiyorum ve daha fazla içmeye de ihtiyacı yok. "Ben yatıyorum. Bir şey istiyor musun?"

"Hayır, ben de yatacağım," diyor içkisinin kalanını bitirirken.

Bardağı bana verip ayağa kalkıyor ve eşyalarını alıyor. Odama gitmeden önce mutfak lavabosunda bardakları çalkalayıp viski şişesini köşedeki dolaba saklıyorum. Nicole koridordan odasına giderken durup bana bakıyor. İyi geceler diyor, ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Odalarımızın kapıları kapanıyor, ben kendiminkini kilitliyorum. Kız kardeşimle aynı çatı altında uyumak beni endişelendiriyor. Ona güvenilmeyeceğini biliyorum.

YEDİ

NICOLE

Geçen hafta kısa bir hikâye yazdım. Güçlü başladı ama ortalarda yolunu kaybetti ve bir daha da toparlanmadı. Sonu vasattı, başlangıçtaki potansiyel kayboldu ve kurtarılamaz gibi göründü. Kelimeleri yeniden düzenledim, bazılarını sildim, yenilerini ekledim ama ne yaparsam yapayım istediğim gibi olmadı. Daha iyisini istemiştim ama bazı şeyler düzeltilemez, bu yüzden attım. Anne, sen de benim hakkımda böyle mi hissediyordun? -Nicole

Uyumaya çalıştım ama düşüncelerimi susturmak çok zor. Yazmanın yardımı dokunuyor. Bana düşüncelerimi koyacak bir yer veriyor ama sanırım bu gece yeterince yazdım. Çocukluk yatak odamın kapsındaki hafif tıklama beni ürkütüyor. Defterimi hemen kapatıp yatakta doğruluyor ve bacaklarımın üstünden kayan yorganımı düzeltiyorum.

"Gel," diyorum.

Michael. Üstünü değiştirip tişört ve eşofman altı giymiş. İkisinde de marka adı yok ama pahalı olduklarını söyleyebilirim. Saçları sanki kısa bir süre uyuyup uyanmış gibi dağınık. Belki o da benim gibi düşüncelerini susturmakta sıkıntı yaşıyordur.

"Ne oldu?" diye soruyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Ses tonumda biraz küstahlık var, bunun ona kızgın olmamdan kaynaklandığını düşünüyorum. Ittiği

için, daha iyi bir hayatı olduğu için, benim gibi bir bağımlı olmadığı için, parası olduğu için ve ona ihtiyacım olduğunda burada olmadığı için. Eskimiş halıya bakıyorum ve zihnimde bir anı canlanıyor.

Çocukken her şeyden korkardım, o kadar korkardım ki geceleri uyuyamazdım. Gözlerim kapandığında yatağımın altından sürünerek çıkan, çarşafları çekiştiren, beni yakalamaya ve alıp götürmeye çalışan canavarlar görürdüm. Annemle babam çok aktif bir hayal gücüyle lanetlendiğimi söylerdi çünkü gözlerimi kapatıp en kötüsünün olduğunu hayal edebilirdim. Belki de zihnim aşırı aktif değildi. Belki beni yaşayacağım berbat hayata hazırlıyordu. Michael'a uyuyamayacak kadar korktuğumu söylediğimi hatırlıyorum. Ben on iki, o on yaşındaydı. Kendi yorganını ve yastığını odama getirdi, beni koruyacağını söyleyerek kendine yer yatağı yaptı. Ben dalana kadar konuştuk. Sonunda tüm gece uyudum. Onun orada olduğunu bilerek kendimi güvende hissettim. Ama şimdi nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Çünkü ben artık o korkak küçük kız değilim, Michael da eskiden olduğu kardeşim değil.

Odamın içinde birkaç adım atıp köşede duruyor. Elinde, parmaklarını plastik saplarına doladığı bir Walmart torbası var. Eski odama göz gezdiriyor. Artık burada kimse yaşamıyor olsa da buraya bir zamanlar ev diyen kızın anılarını barındırıyor. O kız artık yok. Yaş aldıkça diğer organik maddeler gibi parçalanarak kabuk değiştiririz ama bazılarımız diğerlerinden daha çabuk dağılır.

Odamın duvarları açık mora boyanmış ama şimdi çıplaklar. Kapatılmamış çivi izleri alanın eskiden nasıl göründüğüne dair ipuçları veriyor. Odayı hâlâ benim mobilyalarım dolduruyor; çalışma masası, yatak ve dolap. Ama hiçbir kişisel eşyam yok. On sekiz yaşımla şimdi arasında bir yerde

onları ya kaybettim ya da sattım. Karanlıkta parlayan plastik yıldızlar hâlâ tavanda. Ergenken onları yapıştırmak için bir hafta uğraşmıştım ama şimdi onlar da tıpkı benim gibi parıltılarını kaybetmişler.

"Sana bir şey aldım," diyor Michael torbayı uzatırken. Havada öylece sallanıyor.

Tereddüt ediyor, torbaya uzanmıyorum çünkü ondan hiçbir şey istemiyorum. Bana anlayışlı bir bakış atıyor ama bunu da istemiyorum. Bir adım yaklaşıp almam için ısrar ediyor. Sonunda alıyorum. Dilencilerin seçme hakkı yoktur derler. Torbanın içinde bir iPhone ve mor telefon kılıfı var. Mor en sevdiğim renk.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Seninki çalınmış, ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Homurdanıyorum. "Benim kapaklı telefonum vardı, Michael. Şu kontörlü olanlardan. Bunu karşılayamam."

Ellerini cebine sokup bir adım geri çekiliyor. "Otomatik ödemeye aldım. Yani bunun için endişelenme."

"Acımana ihtiyacım yok."

"Güzel çünkü acımıyorum," diyor net bir ifadeyle. Sanırım ona inanıyorum. Arkasını dönüp kapıya yürüyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Michael durup omzunun üstünden bakıyor. Gözleri benimkilerle buluşmaya çalışıyor ama başaramıyor çünkü ben doğruca onun gözlerinin içine bakıyorum. Zihninizdeki hatırası karşınızda duran hâlinden daha baskın olduğunda o kişiyi görmek zordur.

"Rica ederim, Nicole."

Kapıyı arkasından kapatıp beni canavarları kovalamak için tek başıma bırakıyor.

Ama onlar artık yatağın altında değiller.

İçimdeler.

SEKİZ

BETH

Ev de benimle birlikte uyanıyormuş gibi zemin ayaklarımın altında gıcırdıyor. Michael'ın yatak odasının kapısı açık ve yatağı toplanmış. Nicole'ün kapısı kapalı, dolayısıyla hâlâ uyuduğunu biliyorum. Hep en son o yatar, en son da o kalkardı. Mutfakta taze demlenmiş bir sürahi kahve var. Tezgâh silinmiş, her şey kaldırılıp toplanmış, dün gece bıraktığım hâlde değil. Lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakıyorum. Michael'ın arabası yok. Merak ediyorum... *Temelli mi gitti? Tıpkı babam gibi?* Bir fincan kahve doldurup fındık kokusunu içime çektikten sonra tadını çıkarmak için arka verandaya çıkıyorum.

Yükselen güneş soluk gri gökyüzünü loşça aydınlatıyor. Kuşlar şafakla birlikte ötüşürken sincaplar yaşlı akçaağaçlara asılı kuş yemliklerinde oyun oynuyor. Mülk ağaçlarla kaplı bir yamaçta bulunuyor. Sağ tarafta küçük bir kulübe ve ateş çukuruna doğru uzanan vadi var. Onun ötesinde çimenli bir düzlük, daha fazla ağaç, sevdiğimiz evcil hayvanlar için gizli bir mezarlık ve kıvrılarak akan, köpüren bir dere bulunuyor. Sol tarafta küçük sarı patlamalar gibi görünen karahindibalarla kaplı bir mera var. Manzara yeşil ve canlı ama yakında renkler değişecek, yapraklar dökülecek ve şimdi cıvıldayan kuşlar da güneye uçacak. Hayat bu: Artık öyle olmayana kadar devam edecek bir döngü.

Michael'a mesaj atıp eve dönüş uçağında olup olmadığını soruyorum. Hemen cevap veriyor.

Kasabaya indim. Hemen döneceğim.

Geri döneceğini duymak beni rahatlattı mı, rahatlatmadı mı bilmiyorum ama sanırım bu karmaşayı temizlemeye yardım edecek, Nicole'e göz kulak olacak birinin olması güzel.

Saat sekizi geçiyor ve uzun zamandır ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum. Annem hayatta olsaydı, fıstık ezmeli sandviç yapar ve oturup onunla birlikte *The Price Is Right* izlerdim. Ama o yok. Hayat nasıl devam ediyor? Sıcak kahveden bir yudum alıp boğazımı temizliyorum. Benim yaptığımdan daha sert; neredeyse kalın, acı bir yağ gibi.

Bir araba motorunun sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Evin diğer tarafına doğru yürüyorum. Köşeyi dönerken devrilmiş bir çöp kutusuna takılıyorum. *Lanet rakunlar.* Dökülen çöpleri ayağımla içine itip kutuyu kaldırıyorum. Benimkinden daha güzel ama Michael'ın kiraladığı kadar güzel olmayan bir araba garajın önüne park etmiş. Camlar koyu renk, dolayısıyla içinde kim olduğunu göremiyorum. Gri takım elbiseli bir adam iniyor, başını kaldırıp el sallıyor.

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyorum.

"Siz Elizabeth Thomas mısınız?"

"Evet."

"Ben Craig Davidson, annenizin avukatıyım," diyor adam, arabanın ön tarafına doğru yürürken.

Kendini tanıtma şekli beni şaşırtıyor. *Annemin avukatı varmış.* Bilmiyordum. Hiç bahsetmedi ve ben de avukat tutacak parası olduğunu hiç düşünmedim, özellikle de ödeyemediği faturaları ben ödediğimden.

Elini uzatıyor. "Başınız sağ olsun." Sempatisi otomatik bir tavır gibi görünüyor. Fazla kullanılmış kelimeler ya da cümleler anlamını yitirir ve adamın konuşma şeklinden bu kelimeleri binlerce kez söylediği belli oluyor.

"Teşekkürler," diyorum elini zayıfça sıkarken.

Craig boğazını temizliyor. "Buraya annenizin vasiyetini açıklamak için geldim."

Vasiyet bahsiyle şaşkınlığım daha da artıyor. Bunu hiç gündeme getirmedi, öldükten sonra neler olacağı hakkında hiç konuşmadı. Dolayısıyla ben de vasiyeti olmadığını varsaydım. Diğer yandan, biraz da rahatlıyorum çünkü şimdi tam olarak ne istediğini öğreneceğim.

*

Nicole omuzlarına sardığı bir battaniyeyle bacaklarını birbirine dolamış hâlde masanın ucunda oturuyor. Saçları darmadağınık; biraz kahve, biraz da suyundan içiyor. Akşamdan kalma olduğuna eminim çünkü Google aramasına göre metadon tedavisindeyken alkol tüketmemesi gerekiyor. Onun da bunu bildiğinden eminim. Ama o Nicole. Canı ne zaman ne isterse onu yapar. Michael ile benim karşımda oturan avukat evrak çantasından bir yığın dosya çıkarıyor. En üstte siyah keçeli kalemle *Thomas Çocukları* yazan mühürlü bir zarf var. Michael parmaklarını masaya vuruyor. Çenesi kasılmış, bakışları endişeli. Huzursuz görünüyor. Hepimizin öyle göründüğünden eminim. Ölümle ilgili huzur veren hiçbir şey yok.

Craig kâğıtları düzeltiyor. "Elizabeth, annen hemen her şeyi sana bıraktı," diyor gayet ciddi bir tavırla.

Bakışlarım önce Nicole'e, sonra Michael'a kayıyor.

Michael'ın yüzü davul gibi gergin. Nicole'ün ifadesi belirsiz; hayal kırıklığı ve üzüntü karışımı, belki de başka bir şey.

Oturuşumu düzeltiyorum. Tırnaklarım dişlerime giden yolu buluyor. Bir tanesini ısırıyorum ama ne yaptığımı fark ettiğim anda ellerimi çekip kucağımda birleştiriyorum.

"*Hemen her şeyle* ne kastediyorsunuz?" diye soruyor Nicole.

Craig önündeki kâğıtları karıştırıyor. "Ev ve mobilyalar Elizabeth'e gidiyor, bir de bu." Küçük, gümüş bir anahtar ve bir not kâğıdı çıkarıyor. "Kiralık kasanın bilgileri kâğıtta yazıyor."

"Kasada ne var?" diye soruyor Michael. Bakışları masanın üstünden bana doğru kayan anahtarı takip ediyor.

"Laura bir şey söylemedi, dolayısıyla benim de sizin gibi bilgim yok," diye açıklıyor Craig.

Anahtarı elimde tekrar tekrar çeviriyorum. Parlak ve yepyeni görünüyor. Kasa da yeni mi? Ayrıca annem ne sakladı? Asla çok fazla bir şeyi olmadı, bu yüzden maddi açıdan değersiz ama onun için hazinelere bedel, minik hatıralar olduğunu varsayıyorum.

Craig parmağını kâğıdın üstünde aşağı kaydırıyor. "Arabasını ve günlüklerini Nicole'e bıraktı," diyor, devam etmeden önce başka bir sayfaya geçiyor. "Anneniz aynı zamanda babanızın eşyalarının çoğunu saklamış, burada Nicole ve Elizabeth'in içlerinden ikişer tanesini seçmeleri şartıyla geri kalanların Michael'a gideceği yazıyor."

"Sadece iki parça mı?" diye sızlanıyor Nicole.

"Ne isterseniz alabilirsiniz," diyor Michael omuz silkerek. Cömertliğinin sebebinin Nicole ve benim sahip olabileceklerimizden çok daha fazlasına sahip olması olduğunu varsayıyorum.

"Annenizin kişisel eşyaları da üçünüz arasında bölüştürülecek. Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Annemin öldüğünü nereden öğrendiniz?" diye soruyorum.

Craig boğazını temizliyor. "Hemşiresi haber verdi."

Kâğıtları bize çeviriyor, bir kalem çıkarıp masanın üstüne bırakıyor.

"En alta hepinizden bir imza almalıyım. Bu her şeyin üstünden geçtiğim anlamına geliyor."

Michael imzasını atıp kâğıdı bana uzatıyor. Tereddüt ediyorum; kalemin ucu kâğıdın biraz üstünde, havada kalıyor. Son derece sıradanmış gibi bir his veriyor. *Anneniz öldü. Eşyalarını bölüşün. Şurayı imzalayın. Şimdi hayatınıza devam edebilirsiniz.*

Kalemi kâğıda değmesi için zorlayıp üzerinde kaydırarak geride pek de benimkine benzemeyen, lekeli bir imza bırakıyorum. Uzattığım kâğıdı Nicole hiç düşünmeden imzalıyor.

Avukat kâğıtları toplayıp dosyayı kapatıyor ve başka bir dosya açıyor. "Anneniz yakılmayı ve küllerinin mülkün etrafına serpilmesini istedi." Craig, annemin arzusunu onurlandıracağımıza dair onay almak için bize bakıyor.

Michael gözlerini kısarak öne eğiliyor. "Bu biraz saygısızlık olur. Burası eskiden çiftlik olarak kullanılmış."

"Saygısızlık değil. En çok sevdiği yerde kalmak istiyor," diyor Nicole.

Avukat bakışlarını bana çeviriyor. "Bu sorun olacak mı?"

"Hayır. Annemin istediği bu ve biz de dileğini yerine getireceğiz," diyorum başımı onaylar anlamda sallayarak. Tam olarak istediği şeyi yapacağımızı bildiğimden rahatlıyorum. Annem hayattayken istediğini alamadı ama en azından ölümünde istediği şeyi ona verebileceğim.

"Cenazeler ölüler için değildir. Yaşayanlar içindir," diyor Michael. "Annem bir mezarlığa gömülmeli, böylece onu ziyaret edebileceğimiz bir yer olur."

"Onu yaşarken ziyaret etmedin," diyerek çıkışıyorum.

"Beth!" diyor Nicole azarlarcasına.

"Ne? Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim." Gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Sırf burada olan sendin diye bu bizim de onu kaybetmediğimiz anlamına gelmez," diye karşı çıkıyor Nicole. "O senin olduğu kadar bizim de annemizdi."

"Evet, tabii." Başımı eğiyorum. "Ama öldüğü âna kadar ona bakan bendim. Siz neredeydiniz?"

Michael bana dönüyor. "Büyüklük taslamayı kes, Beth. Belki burada olan sendin ama her şeyin faturasını ben ödedim."

Avukat sessizce kâğıtları toplarken yaşanan kavgayı görmezden gelmeye çalışıyor ama omuzlarının duruşundan rahatsız olduğu belli.

"Hayır, ödemedin," diyorum neredeyse bağırarak. Kendi sesimdeki yükseliş beni bile şaşırtıyor.

"Ah, harika. Demek burada Bay Para Çantası ve Bayan Annemin Ölümünü İzlediğim İçin Ben Daha İyi Bir Evladım varmış," diyor Nicole gözlerini devirerek.

Az kalsın *ve de minik uyuşturucu bağımlımız* diye ekleyecekken kendimi tutuyorum.

"Her ay annemin hesabına iki bin dolar yatırdım." Michael'ın sakin sesi beni onun aksine dengesiz gösteriyor.

"Yalan söylüyorsun!" O kadar sinirleniyorum ki ayağa fırlıyorum. "Onun mali işleriyle ben ilgileniyordum. Sigortasının karşılamadığı şeylerin hepsini ben ödedim, ki bu da neredeyse her şeydi. Güçbela geçiniyordum."

"İkiniz de teknik olarak haklısınız," diyor Craig sakince. Gözlerinin beyazları ikimizden birinin gırtlağına yapışmasını bekliyormuş gibi görünüyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatıp tekrar yerime oturuyorum.

Avukat birkaç sayfa karıştırıyor. "Annenizin iki vadesiz hesabı vardı. Biri senin de bildiğin hesap, Elizabeth. Faturaları... ya da en azından birkaçını ödemek için kullandığı. Diğerine hiç dokunulmadı. Orada yüz otuz iki bin dolarlık bakiye var."

Gözlerim o kadar irileşiyor ki, neredeyse yuvalarından fırlayacaklar. Ya da en azından öyle bir his veriyor. İnanamıyorum. Kendi faturalarımı ve anneminkilerin bazılarını ödemek için mücadele verirken annem onca paranın üstünde oturuyormuş. Bunu bana neden yaptı ki?

"Peki o para şimdi nerede?" diye soruyor Nicole.

"Annenizin isteği, bu parayı Kayıp Kişiler Vakfı'na bağışlamaktı," diyor Craig vasiyetnameye bakarak.

Michael yumruklarını sıkıyor, sonra parmaklarını esnetiyor. Eklemleri çıtırdarken kendisi de homurdanıyor. "O parayı anneme yardım etmek için yolladım."

"Annemin sadaka kabul etmeyeceğini bilirsin, Michael," diyor Nicole. "Ama sen, yani annem, bu kadar para bağışladığı için vakıftakiler nihayet babamı bulmak için bize yardım edecekler." Sandalyesinde öne eğiliyor.

Nicole ve ben, kaybolduktan birkaç ay sonra KKV'nin babamın dosyasını almasını sağlamak için çok uğraştık. Bize davasının kriterlere uymadığını söylediler, bence bunun nedeni onun kaybolduğuna inanmamalarıydı. Onun kendi iradesiyle gittiğini düşünüyorlardı.

"Evet, belki," diyorum. Annemin son sözleri zihnimde yankılanıyor. *Baban. O kaybolmadı.* Onu bulmamızı isti-

yor, bundan eminim. Peki o zaman neden bu parayı ölmeden önce bağışlamadı ya da en azından... bana neden daha önce bahsetmedi? Söylediği diğer şey aklıma geliyor... *Sakın güvenme*. Belki de nedeni buydu. Korkuyordu ama neden?

"Başka bir şey?" diye soruyor Michael. Öfkeli ve yerinde olsam sanırım ben de aynı şekilde hissederdim. Ama birine hediye verildiğinde onunla ne yapacağı hediyeyi alanın tercihidir.

"Bir şey daha var," diyor Craig. Büyük, kahverengi zarfı açıp üç tane mektup zarfı çıkarıyor. Hepsi mühürlü. Her birimize birer tane uzatıyor. Ön taraflarında isimlerimiz yazılı. Harfler düzgün ve yuvarlak, her biri diğerine zarifçe bağlanıyor. Annem elyazısıyla hep gurur duyardı, hayatının bir döneminde kaligrafi çalıştığını öğrensem şaşırmazdım.

"Anneniz her birinize mektup yazmış ama bunları cenazesinden sonra açmanızı istedi."

Nicole kendi zarfını alıp ışığa tutarak içini görmeye çalışıyor. "Neden şimdi açamıyoruz?" Zarfı önüne koyup alçıda olmayan kolunu göğsüne yaslıyor. Gözleri zarf ve avukat arasında mekik dokuyor; zarfı yırtıp açma dürtüsüne karşı direndiğini görebiliyorum.

"Böyle istedi," diyen Craig, kâğıtlarını toplayıp hepsini çantasına koyuyor.

Önümde duran zarfa bakıp parmağımı ismimin üstünde gezdiriyorum. Hayattayken söyleyemediği ne söylemek istemiş olabilir? Zarfı çeviriyorum. Mühürlü kapağına bakarken tenim karıncalanıyor.

"Başka sorunuz var mı?" diye soruyor avukat.

Hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz. Sessizliğimizi cevap olarak kabul edip başını sallıyor. Çantasını kapamadan önce bana bir kartvizit uzatıyor. "Sorunuz olursa aramaktan

çekinmeyin. Diğer durumda kalan tüm evraklar on işgünü içinde buraya gönderilecek." Craig hızlı bir çıkış yapmak için kapıya doğru yürüyor. *Elbette.* Annem çoktan parasını ödedi, burada kazanabileceği başka para kalmadı. Tuzun içindeki sülük gibi.

"Mektubu cenazeden önce açarsak ne olur?" diye soruyor Nicole.

Avukat hızlı çıkışını duraksatmak zorunda kalıyor, arkasına dönüp derin bir iç çekiyor. "Muhtemelen hiçbir şey ama ölenlerin isteklerine her zaman saygı duymalısınız."

Sözleri sırtımın ürpermesine sebep oluyor, neden böyle bir etki gösterdiğini anlayamıyorum.

Sineklikli kapı çerçeveye çarpıp kapanarak avukatın gittiğini duyuruyor. Gözlerim her birimizin zarfı üstünde dolanırken içlerinde ne olduğunu merak ediyorum. Michael kendisininkine dokunmadı bile. Belki ne yazdığını biliyordur. Nicole kendi zarfına sanki bir sonraki dozuymuş, çok istediği ama sonunda ona zarar verecek bir şeymiş gibi bakıyor. Yıllar boyunca bize yaşattığı cehennemi düşündüğümde, annemin ona çok hoş veda sözleri yazdığını sanmıyorum. Diğer yandan, zarfının uzun süre mühürlü kalacağını düşünmüyorum. Ama benimki. Ben hiç açacağımı sanmıyorum. İçinde ne olduğunu öğrenmek istediğimden bile emin değilim. Son sözler her şeyi bitirir.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Nicole gözlerini zarftan ayırmadan. Parmak uçlarını birbirine bastırıp kurcalama isteğini gidermek için baskı uyguluyor.

Ayağa kalkıyorum, anahtarı ve not kâğıdını kotumun ön cebine sokuyorum. Zarfı katlayıp arka cebime sıkıştırıyorum. "Annemin istediğini yapacağız."

DOKUZ

NICOLE

Beth üzerinde *Anılar* etiketi olan karton kutuyu oturma odasının zemininde yanıma bırakıyor. Her yanım ebeveynlerimin eşyalarıyla çevrili; kutular ve sepetler üçer, dörder üst üste yığılmış hâlde etrafa saçılmış durumda. Annem bunca yıldır bu şeyleri sakladığına göre bir anlamları olmalı. Tavan çatırdıyor. Çatı katında olan Michael her şeyi koridora uzanan açılır merdivene taşıyor. Onları Beth'e veriyor, Beth de oturma odasına getiriyor. Bütün yetişkin hayatını bir fabrikada geçirmesi sayesinde bu montaj hattı fikri Beth'ten geldi. Eğer iki çalışan kolum olsaydı, daha faydalı olabilirdim ama bunun yerine bana eşyaları ayıklama görevi verildi; çöpler, bağışlanacaklar, satılacaklar ve tutulacaklar. Kolumda herhangi bir ağrı hissetmediğimden alçımın bana yarardan çok sıkıntı verdiğinden eminim. Sadece kaburgalarım ve yüzüm zonkluyor ama bu da elimden gelse kutuları taşımama engel olmazdı. Rahatsız hissetmeye alışkınım, dolayısıyla bu beni etkilemiyor.

Anılar kutusunu açarken havalanan toz bulutuyla öksürüyorum. Anılar böyledir; harekete geçirilmeyi bekleyen, uykudaki tozlardır. İçinde düzinelerce VHS kaset düzgünce sıralanmış. Her biri *Michael'ın 16. yaş günü, 1999 Noel'i* ve *1990 yazı çocuklar dışarıda oynuyor* gibi tarih ve kısa tanımlamalarla etiketlenmiş. Elyazısı tıpkı zarflarımızın üstündeki gibi düzgün ve zarif. Annemin bu kasetlerdeki anılara değer verdiği belli. Bir tanesini elimde çevirip parmaklarımı sert

plastik kenarında gezdiriyorum. Bu küçük siyah dikdörtgenler bir zamanlar içinde yaşadığım dünyaları saklıyor. Birinin içine atlayıp orada kalmayı, bütün olduğum bir zamana geri dönebilmeyi ne çok isterdim.

Etiketleri okuyup anıları zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Bazılarını çoktan unutmuşum. Bazıları da o kadar berrak ki. Ama çoğu tıpkı rüyadan uyanıp kısmen hatırladığınızda olduğu gibi bulanık. Daha fazlasını hatırlamak istiyorum. Gözlerim odanın köşesindeki televizyona kayıyor, hemen altındaki rafta VHS/DVD oynatıcısı var. Ellerimde başlayan karıncalanma parmak uçlarıma yayılıyor.

"Hızlan, Michael," diye bağırıyor Beth koridorda. "Çok uzun sürüyor."

"Bu pis çatı katında olan sen değilsin, Beth. Doğru düzgün bir zemin yok, tavan kirişleri üstünde yürüyorum." Sesi evin içinde yankılanıyor.

"Daha kaç kutu var?" diye sesleniyor Beth.

Michael hemen cevap vermiyor. Ama tavan boyunca ilerleyen ayak seslerini duyuyorum.

"Kaç tane?" diye soruyor Beth bir kez daha. O hep sabırsızdı.

"Dur," diye kükrüyor Michael. "Bir sepet ve dış süslemelerle birlikte bir de Noel ağacı var."

Merdiven yine gıcırdıyor ve bir saniye sonra Beth üzerinde *Baba* etiketi olan bir kutuyu yere bırakıyor. Bakışları oturma odasında gezinirken yüzü asılıyor. En hafif tabiriyle bezdirici bir manzara.

"Bunlar da ne?" diye soruyor Beth kasetleri işaret ederek.

Tam şu anda anneme çok benziyor. Küçükken anneme bakıp dünyadaki tüm soruların cevaplarını bildiğini düşündüğüm zamanlara dönüyorum. Hepimiz ebeveynlerimize bu gözle bakarız, ta ki öyle yapmayana kadar. Babam asla yan-

lış bir şey yapamazdı ama sonra bizi terk etti. Onun böyle bir şey yapabilecek biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Herhangi bir gözyaşının akmasına izin vermeden gözlerimi kaçırıp kutulara bakıyorum.

"Annemin çektikleri," diyorum.

Beth çömelip birkaçını eline alıyor ve incecik kutularının içine sokup çıkarıyor. Kasetlerin içindeki makaralar tıkırdıyor. Bir parmağını *99 Yazı* yazan etiketin üstünde kaydırıyor. O zamanlar Beth on altı, ben on beş, Michael da on üçünde olmalı. O yazı pek hatırlamasam da her şeyin ondan sonra değiştiğini biliyorum, sadece nedeni hakkında bir fikrim yok.

"Çok uzun zaman öncesinden kalma," diyor Beth kasete bakarken.

"Evet, bir ömür önce sanki."

Koridorda ağır botların tıkırtısı duyuluyor, Michael elinde bir sepetle içeri giriyor. Ayağındaki eski Red Wing bağcıklı iş botları babama ait. Onları yıllardır görmemiştim. Anında çocukluğuma dair bir anıyı canlandırıyorlar: Babam fabrikada uzun bir günün ardından eve gelir, televizyon koltuğuna oturup ayaklarını havaya kaldırırdı. Beth ve ben bağcıklarını çözüp botları çıkarmak için yarışırdık. İlk giden, kazanan ilan edilirdi. Çoğunlukla da o kazanırdı. Babam ev işlerini ve küçük görevleri hep oyun hâline getirirdi. Sanırım bize ne kadar kötü olursa olsun, hayatın yine de eğlenceli olabileceğini öğretmeye çalışıyordu. Belki de bizi bu yüzden terk etti. Artık eğlenecek bir şey bulamadı.

"Bu senin için yeterince hızlı mıydı, Kraliçe Beth?" diye soruyor Michael alaycı bir ses tonuyla, odaya girerken. *Günlükler* etiketli bir sepeti yere bırakıp ellerindeki tozu silkeliyor.

Beth de aynı alaycı tonla onu tekrarlıyor. Michael gülümseyip bize doğru birkaç adım atıyor. "Onlar ne?"

Beth kutudan aldığı üç kaseti kaldırıyor. "Annemin çektiği VHS kasetler. Hadi birini izleyelim. Sen seç, Michael. *99 Yazı*, *Nicole'ün doğumu* ya da *96 Paskalya*?"

"Doğum kasetimi veto ediyorum. Hayatımın en büyük pişmanlığını izlemek istemiyorum," diyorum gülerek.

Beth kıkırdıyor ve o kaseti kutuya geri bırakıyor. "Pekâlâ, Michael. *99 Yazı mı*, yoksa *96 Paskalyası* mı?"

Michael alnını ovuşturuyor, çömelip başka bir kutuyu açıyor. "Çalışmaya devam edelim."

"Ah, hadi ama." Kırık olmayan kolumu kaldırıyorum. "Sadece bir kaset."

Michael bir kutudan çocuk giysileri çıkarıp siyah çöp torbasına atıyor. "Gerçekten izlemek istemiyorum," diyor.

"Neden?" diye soruyorum.

Ofladıktan sonra dikkatini bana çeviriyor. "Geçmişi eşelemek moral bozar."

"Eşelemeyeceğiz ki. Sadece izleyeceğiz." Ayağa kalkıp *99 Yazı* kasetini Beth'ten alıyorum.

"Tamam. Sadece bir tane. Yapacak çok işimiz var," diyor Michael uzaktan kumandayı alırken.

Ona gülümsüyorum ve kaseti kabından dikkatle çıkarıyorum.

Kaset video oynatıcının tam önündeyken elim titriyor. Belki de Michael haklıdır, geçmişi izlemek moral bozar ve hiçbirimize fayda sağlamaz. Hiçbir şeyi değiştirmez. Ama belki de ihtiyacımız olan budur. Yeni bir bakış açısı. Ya da dedikleri gibi, bir daha asla yaşayamayacağımız bir hayata veda. Kaseti cihaza itiyorum. Tıkırdayarak makinenin içinde kayboluyor ve yerine otururken bir uğultu çıkarıyor. Siyah televizyon ekranında statik görüntüsü çıkıyor. Ardından 1999 yılı ve on beş yaşındaki ben ekranda beliyoruz.

@ayisigikitap

ON LAURA

1999

Kamera tüm ağırlığıyla omzumda duruyor. Yaklaşık on kilo ama bu yükü çekmeye değer çünkü mümkün olan her şeyi kaydetmek istiyorum. Daha on beş yaşıma gelmeden kız kardeşimi ve babamı kaybettikten sonra beynin ne kadar güçlü olsa da bazı şeyleri unuttuğunu öğrendim. Çocuklarım bu işten nefret ediyor; sürekli kamerayı bir kenara kaldırmamı, fotoğraf çekmeyi bırakmamı söylüyorlar. Ama bir gün aile anılarımızı korumak için harcadığım zaman ve emeği takdir edecekler. Video ya da fotoğrafla kaydedemediklerimi günlüğe yazıyorum; her günün değer verdiğim, hatta vermediğim ana olaylarını. İyiyi de kötüyü de hatırlamak önemli çünkü ikisi birlikte bize minnettar kalmayı ve ayaklarımızı yere sağlam basmayı öğretiyor.

Uzun saçlarımı omzumdan geriye atıp çekiştirmemesi için kamerayı yeniden yerleştiriyorum. Bu aletleri daha ufak yapabilirlerdi diye düşünebilirsiniz. Belki bir gün elim kadar küçük olurlar. Kayıt düğmesine basıp yavaşça oturma odasına doğru yürürken nasıl göründüklerini hatırlamak için duvarları da kaydediyorum. Beyaz duvarlar aile fotoğrafları, garaj satışları ve bitpazarından aldığım biblolarla dolu raflarla süslü. Köşede duran tüplü televizyonda *The Fresh*

Prince of Bel-Air dizisinin tekrarı oynuyor. Perdeler, kanepe, sandalyeler, hepsi çiçek desenli. Çiçekleri hep sevmişimdir. Varlıklarında özel bir şey var. Sevdiklerimizi onlarla karşılar, kaybettiklerimize onlarla veda ederiz.

Nicole bol paça pantolonu ve ejderha desenli tişörtüyle kanepede oturuyor. Sony Discman'inden kulaklıkla müzik dinliyor. Bu taşınabilir müzik aletini almak için aylarca harçlıklarını biriktirdi. Omuz hizasındaki saçları kıvrık, gözkapakları koyu mavi farla boyanmış ve kaşları aşırı alınmış. Bana defalarca modanın bu olduğunu söyledi ve gerçekten ona karşı çıkamıyorum. Ben sutyen yakma eylemlerinin yapıldığı yıllarda doğdum, ergenlik yıllarımda da İspanyol paça pantolonlar, tığişi üstler ve geleneksel bluzlar giydim.

"Nicole," diyorum. Cevap vermiyor çünkü kendini şiirler ve düşüncelerini yazdığı defterine vermiş durumda. Bu özelliğini benden almış. Yüksek sesle söyleyemediğimiz şeyler vardır ve onları yazmak daha kolaydır. Bir kez daha sesleniyorum ama müziğin sesi çok yüksek. Ona yüzlerce kez kulakzarlarını patlatacağını söyledim ama beni dinlemiyor, belki de ikazlar için artık çok geç. İzlemediği televizyonu kapatırken göz ucuyla beni görüp başını kaldırıyor. Çocuklarıma sürekli olarak paranın ağaçta yetişmediğini hatırlatıyorum. Gözlerini öyle bir deviriyor ki, kafasından fırlayıp çıkacaklarını düşünüyorum.

"Anne, izliyordum," diye sızlanıyor Nicole.

Creed'in "Higher" şarkısının yükseldiği kulaklığı indirip Discman'in duraklatma düğmesine basıyor. Bu şarkıyı o kadar çok dinliyor ki ezbere biliyorum. Onun karakteri ya hep ya hiç, ki bu beni bazen endişelendiriyor. Sıfır ya da yüz, günlük hayatın yaşandığı orta noktayı bir düşüş gibi hissettiriyor.

"İzliyor gibi değildin," diyorum kamerayı dengeleyip onu kadrajın ortasında tutarken. "Şimdi, lise birin son günü nasıl geçti?"

"Harika," diyor monoton bir sesle.

Hafifçe gülümsüyorum.

"Çünkü bitti," diye ekliyor sırıtarak.

Gözümü vizörden çekip ona onaylamayan bir bakış atıyorum. "Bir gün hayatının geçip gitmesini istediğine pişman olacaksın."

Arkasındaki yastığa yaslanıyor, ellerini ensesine koyup dirseklerini kaldırıyor. "Ne demezsin. New York'ta yaşayan ünlü bir yazar olduğumda okul günlerim geçip gittiği için mutlu olacağım."

Ona daha gerçekçi bir yedek plan yapmasını söylemek istiyorum. Ama çocuğunuzun ayaklarının yere basmasını sağlamak ile hayallerini öldürmek arasında ince bir çizgi olduğunu bildiğimden, sadece biraz daha genişçe gülümsüyorum. Annem gerçekçiliği fazla teşvik ederdi. Bir iş bul. Evlen. Çocuk yap. Onun planlarında hayallere yer yoktu. Kararlarımdan ya da kurduğum hayattan pişmanlık duymuyorum ama geri dönebilsem biraz daha fazla hayal kurardım. Yine de, istemese bile Nicole'ün hayatın ne kadar çabuk akıp gittiğini fark etmesini isterdim. Ama bu farkındalık ancak hayatın ilerleyen dönemlerinde ya da bazı durumlarda hayat yarıda kesildiğinde ortaya çıkıyor. İmkânsız olduğunu düşündüğünüz şey gerçekleştiğinde. Ben bu farkındalığı erken yaşta, tam olarak on iki yaşımda, kız kardeşim ve babam sarhoş bir sürücü tarafından bu hayattan koparıldığında yaşadım. Sonrasında hayatım bir daha asla eskisi gibi olmadı Sonrasında *ben de* asla eskisi gibi olmadım.

Gözümü vizöre geri koyup onu kadrajda ortalıyorum. "Bana bugün yazdığın bir şeyi oku, Nicole."

Yanakları kızarıyor. "Anne, hayır," diyor.

"Kelimelerini başkalarının duymasını istemezsen nasıl yazar olacaksın?"

İç çekiyor, yine gözlerini deviriyor ve defterinin birkaç sayfasını çeviriyor. "Tamam ama sadece küçük bir parça," diyor bana bakarak. Kendi gülümsemese de gözleri gülüyor ve ben bunu da kabul ediyorum. Burnunu günlüğüne tekrar gömüp boğazını temizliyor.

"Düşmekten korkarsan eğer, asla uçamazsın.
Başarısızlıktan korkarsan eğer, asla çabalamazsın.
Ölmekten korkarsan eğer, asla gerçekten yaşamazsın."

Günlüğünü kapatıp omuz silkiyor. "Bir taslak. Pek iyi değil."

"İlk olmana gerek yok, tatlım," diyorum doğruca gözlerine bakarak. Kızımın beni gerçekten duymasını, bir gün kendine inanmayı bıraktığında bu sözleri hatırlamasını istiyorum. O gün gelecek. Hepimiz için gelir. Ben de onun o günü ve ona benzer günleri atlatacak araçları olmasını istiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "İlk mi?"

"Kendi yoluna çıkan ilk kişi. Başkaları sana hayır diyecek. Bir şeyi yapamayacağını, yeterince iyi olmadığını, değerli olmadığını söyleyecekler. Senin de bunu yapmana gerek yok. Gürültüye katılma. Çünkü o söylenenlerin hepsi bu... gürültü. Sen ses ol, kendi sesin."

"Anne, *Tavuk Suyuna Çorba* kitaplarını mı okuyorsun?" diye takılıyor Nicole.

Kahkaha atıyor ama bakışlarındaki ciddiyeti görebiliyorum, bu yüzden sözlerimin zihninde kalmasını umuyorum. Ama kalacaklarından emin değilim. Şu an on beş yaşında ve beni bir oyunbozan olarak görüyor. Ben onun talim çavuşuyum, patronuyum, özgürlüğüne engelim ve yaşamak istediği hayatın önünde bariyerim. Havalı olan her şeyin zıddıyım. Bu dinamik ebeveynler ile ergenler arasında bir klişe. Bir gün olgunlaşacak. O gün geldiğinde onun bu küstahlıklarını özleyebilirim bile.

Kapının kapanma sesi dikkatimi çekiyor ve kamerayı mutfağa çeviriyorum. En büyük çocuğum Beth köşeyi dönüyor. Durup mutfak masasının üstündeki Blockbuster'dan kiraladığım iki VHS kaseti alıp bakıyor. Saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış ve üstünde Soffe'den aldığı şortla bol Backstreet Boys tişörtü var. Yanakları kırmızı, hızlı soluklarını düzene sokmaya çalışıyor.

"Ne kiraladın?" diye soruyor kasetleri kaldırıp.

"*Er Ryan'ı Kurtarmak* ve *Roxbury'de Bir Gece*. Baban ilk filmi izlemeyi istiyordu, sizin de diğerini seveceğinizi düşündüm. Komedi," diyorum.

Başını sallayıp kasetleri masaya bırakıyor, sonra kendine musluktan bir bardak su dolduruyor.

"Keşke *Sapık* filmini kiralasaydın," diye homurdanıyor Nicole.

Kamerayı ona çeviriyorum. "Artık pek VHS kiralamıyorlar, daha çok DVD."

"O zaman neden DVD oynatıcı almıyoruz?"

"Çünkü fiyatları yüzlerce dolar ve babanız onların sadece geçici bir moda olduğuna ikna olmuş durumda," diyorum.

"Evet, CD'lerin de geçici olduklarını düşünmüştü ve bu konuda yanıldı." Nicole, Sony Discman'ini gösteriyor.

"Fark etmez, yine de alamayız."

Beth yarısı dolu su bardağıyla gelip kendini kanepenin

karşısındaki çiçek desenli koltuğa bırakıyor ve bacaklarını kolçaktan sarkıtıyor.

"Neredeydin?" Nicole gözlerini kısarak ablasına bakıyor.

"Lucas'la koştuk."

"Neden Beth'in erkek arkadaşı olabiliyor da benim olamıyor?" diye soruyor Nicole.

Ben cevap veremeden Beth araya giriyor. "Çünkü birini bulamıyorsun, ezik." Kahkaha atıp suyunu bitiriyor.

"Ne kabasın." Nicole ona dik dik bakıyor.

İkisini de kadraja alabilmek için birkaç adım geri çekiliyorum. "Beth, nazik ol. Nicole, kuralları biliyorsun. On altı yaşına girene kadar erkek arkadaş yok."

Nicole kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu çok zalimce."

Bu konuşmayı defalarca yaptım ama o bir an önce büyümeye çok hevesli. Keşke yavaşlamayı öğrenebilse. Çünkü bir gün benim yaşıma gelecek ve geri dönmek isteyecek.

"Birileriyle çıkmak için önünde koca bir hayat var, Nicole. Büyümek için acele etme çünkü sonra geri dönüşü yok, hep ileri gideceksin," diyorum.

"Doğru, ayrıca seninle ilgilenen biri de yok," diye takılıyor Beth.

"Sana nazik ol dedim," diye uyarıyorum dudaklarımı bükerek.

"Aynı anda hem nazik hem dürüst olamam, anne." Beth gözlerini deviriyor. "Ona yalan söylememi mi tercih edersin?"

Beth'e sert bir bakış atıyorum, oturduğu yerde doğruluyor. Nicole dilini çıkarıyor ama bakışlarımı ona çevirdiğim anda hemen ağzına geri sokuyor. Siyah lastik bileklikleriyle oynayarak umursamaz bir tavır takınıyor.

Ön kapının çalınmasıyla ağız dalaşı sona eriyor. İki kızım da açmak için hamle yapmıyor, dolayısıyla ben oturma oda-

sının mutfağa açılan köşesini dönüyorum. Christie Roberts ön verandada, ellerini iri kahverengi gözlerinin iki yanına siper etmiş, tel kapıdan içeri bakıyor. Beth'le aynı yaşlarda ve birkaç sokak aşağıda oturuyor.

"Selam, Christie," diyorum kapıyı iterek açarken. "Kameraya gülümse."

Birkaç adım geri çekilip eğri bir gülümsemeyle kameraya el sallıyor. "Merhaba, Bayan Thomas." Çene hizasındaki koyu renk saçları yağlı ve taranmamış.

Gülümseyerek soruyorum. "Ne istemiştin?"

Christie topuklarının üstünde sallanıyor ve ayağında ayakkabı olmadığını fark ediyorum. Bahar ve yaz aylarında hiç ayakkabı giymez. "Beth dışarı gelip oynamak ister mi diye soracaktım?" Gülümsemesi kaybolmuyor. Boynundaki kayıştan bir fotoğraf makinesi sarkıyor ve omzunda kitap çantası asılı.

"Hımm, bir bakayım ne yapıyor. Hemen dönerim."

Başını sallıyor. Ben içeri dönüp oturma odasına yürürken tel kapı arkamdan kapanıyor.

"Christie geldi," diyorum.

Beth başını iki yana sallayıp, "Hayır, ona burada olmadığımı söyle," diye fısıldıyor.

"Kabalık etme," diye fısıldıyorum. "Neden gidip onunla biraz takılmıyorsun?"

"Olmaz. Beni koşarken takip etti, anne."

"Sadece arkadaş istiyor." Sesimi yükseltmeden devam ediyorum.

Beth inatla başını iki yana sallıyor. "O zaman git sen arkadaşlık et," diyor koltuğa gömülürken.

Christie'yle takılmayı teklif eder ya da ablasını cesaretlendirir umuduyla Nicole'e bakıyorum ama tekrar kulaklığını taktığını, defterine bir şeyler yazdığını görüyorum.

İç çekerek Beth'in kararını kabullenirken Christie adına üzülüyorum. Mutfağa dönüp tel kapıyı açtığımda onu yüzünde aynı gülümsemeyle bekler hâlde buluyorum. "Üzgünüm, Christie. Beth koşudan yeni döndü ve duşa girecekmiş, sonrasında da ailecek planlarımız var. Belki yarın," diyorum.

Başını sallayarak onaylıyor. "Evet, tabii. Yarın yine gelirim." Yüzündeki gülümsemesi kaybolmasa da gergin bir hâl alıyor.

"Pekâlâ. İyi akşamlar, Christie."

"Size de, Bayan Thomas," diyor topuklarının üstünde dönerken. Omuzları çökük, başı önde, garaj yolunda ilerliyor.

Oturma odasına döndüğümde Beth'in koltukta dimdik oturduğunu görüyorum. "Gitti mi?"

"Evet ama yarın yine gelecek. Christie'ye karşı nazik ol. Kibar olmak hiçbir şey kaybettirmez."

Beth homurdanıp dramatik bir edayla başını geriye atıyor. "Sadece itibarımı."

Nicole ablasının sıkkınlığını fark edince kulaklığını çıkarıyor. "Sizin sorununuz ne?"

"Annem beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorluyor," diye sızlanıyor Beth.

"Bu yeni bir şey mi?" diye takılıyor Nicole gözlerini devirerek.

Tel kapı çerçevesine çarparak sohbeti bölüyor. Ayaktan fırlatılarak çıkarılan ayakkabılar güm diye duvara çarpıyor. Bir anda en küçük çocuğumun kolları belimi sarıyor. Yaslanıp kokusunu içime çekiyorum. Bunlar sonsuza dek saklayacağım anlar.

"Mikey, okul nasıldı?" diye soruyorum. Beni bırakıp bir iki adım geri çekiliyor, böylece onu kadraja alabiliyorum. Yaşına göre uzun ve zayıf, babasın kestiği saçları tas şeklin-

de. Kendime bir dahaki sefere onu berbere götürmem gerektiğini hatırlatıyorum.

"On numaraydı! Dondurma partisi verdik, sekizinci sınıflarla yakar top oynadık. Onları fena yendik. Çelimsiz bir gruptu." Kocaman gülümsüyor.

"Bak şimdi. Kazandığın için böbürlenmene gerek yok," diyorum.

"Kaybeden olmaktan iyidir," diye araya giriyor Nicole.

Ona kınayıcı bir bakış atıyorum.

Beth, "Sen öyle olduğun için iyi bilirsin tabii," diyor Nicole'e.

"Anne!" diye sızlanıyor Nicole.

Onlara birbirlerine karşı nazik olmalarını söylüyorum. Michael kanepede Nicole'ün yanına oturuyor. Nicole kardeşinin saçlarını karıştırıyor ve Michael şakayla onu itiyor.

"Okulun son günü olduğundan, babanız ve ben bunu kutlamak için akşam pizza sipariş edeceğiz." Gülümsüyorum.

Michael sevinip sucuklu istediğini söylüyor.

"Ben et yemiyorum," diyor Nicole.

"Ne zamandan beri?" diye soruyor Beth.

Dün yaptığım gulaşı* yediği, bugün de okula peynirli ve jambonlu sandviç götürdüğü için aynı soru benim de aklımda.

"Yeni bir karar," diyor Nicole.

Ya hep ya hiç karakterli kızım için yeni bir dönem. "Bir tane de peynirli pizza söyleyeceğim," diyerek gönlünü alıyorum.

"Ben sosisli istiyorum," diyor Beth.

"Pekâlâ, bir peynirli, bir sucuklu, bir sosisli ve babanız için bir tane karışık."

---

* Gulaş, Orta Avrupa kökenli, özellikle de Macar mutfağına ait, etli ve bol baharatlı bir yemektir. (ed.n)

Ne kadar tutacağını düşünürken gülümsüyorum. Ayırdığım bütçeyi aşacağını biliyorum ama önümüzdeki iki hafta market alışverişini hafifleterek halledebilirim. Beth son sınıfa geçtiğinden üçünün birlikte kutlayacağı tek bir son okul günü kaldı. Ayrıca, eninde sonunda hiç son okul günü olmayacak. Çocuklarımın geleceğinin parlak olduğunu biliyorum ama ben şu anda yaşamak istiyorum; her ne kadar loş ışıklı olsa ve zar zor geçiniyor olsak da. Çünkü biliyorum ki şu an garanti ama yarın asla gelmeyebilir.

NICOLE

Televizyon ekranı yine beyaz statikle doluyor ve benim, Beth'in, Michael'ın çocukluk hâllerimiz ortadan kayboluyor. Annemin sesi ait olduğu yere... geçmişe dönüyor. Beth'e bakıyorum. Gözlerinin kenarlarından iri yaşlar dökülüyor. Elimin tersiyle hemen silse de çoktan gördüm. Michael'ın yüzünün rengi hayalet görmüş gibi çekilmiş. Aslında sanırım hepimiz gördük. Bir zamanlar olduğumuz kişilerin hayaletlerini. O haklıydı. Bu moral bozucu. Artık burada yokken annemin sesini duymak yanlış geliyor. Geçmişe bakmak, sanki bunu yapamamamız gerekiyormuş gibi doğal gelmiyor. Aynaya bakmak gibi ama karşımdaki kişi ben değilim. Artık olmayan bir hâlim. Güçlükle yutkunup boğazıma oturan keder yumrusunu ait olduğu yere gitmeye zorluyorum.

Kimse bir şey söylemiyor. Tek ses, kaset ilerlemeye devam ederken VCR'dan çıkan uğultu. Ayağa kalkıp kaseti çıkarmak için televizyona doğru yürüyorum. Aniden ekran kararıyor, köşedeki tarih 15 Haziran 1999'u gösteriyor. Anlamlı geliyor ama nedenini hatırlayamıyorum. Televizyondan uzaklaşırken gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. Ağaçların ana hatları ve gökyüzünü aydınlatan dolunay görünüyor. Dalların üstünde bir yerde baykuş ötüyor. Ağaçları çeken kamera sallanıyor.

"Neredesin minik baykuş?" diyor ekranda görünmeyen annem.

Uzaktan kumandayı alıp sesi açıyorum. Televizyon hoparlöründen ağustosböceklerinin ötüşleri ve yarasaların ciyaklamaları duyuluyor. Kamera yavaşça yakınlaşıp ağaçların arasını tarıyor. Karanlık, koyu dallar uzatılan eller gibi her yöne gidiyor. Uzakta yankılanan ayak sesleri giderek yükseliyor. Kamera hızla sağa dönerken görüntü bir bulanıklaşıp bir netleşiyor. Aniden ekranı babamın yüzü dolduruyor. Panik hâlinde, hızlı hızlı nefes alıp veriyor.

"Aman Tanrım, Brian! Ödümü patlattın," diye söyleniyor annem. Mercek yine uzaklaşıyor, böylece babamın belden yukarısı kadraja giriyor.

Elinde bir fener var, kamera gibi o da titriyor. Babam iri yapılı ve sakallı. Beyaz tişörtünün geniş göğsünü kaplayan yerlerine kırmızılık bulaşmış. Gözleri kocaman açık ve beyazları ayışığında parlıyor. Daha önce onu hiç bu kadar korkmuş hâlde görmemiştim.

"Laura, yardımına ihtiyacım var," diyor nefes nefese.

"Ne? Ne oldu?" Annemin sesine babamın paniği yansıyor.

"Kapa şunu," diye bağırıyor babam arkasını dönerken ve geldiği yöne doğru ilerlemeye başlıyor.

Annem kamerayı omzundan indirirken birkaç düğme tıkırdıyor. Ama kayıt devam ediyor. Ekrandaki görüntü ağaçların, otların ve gölgelerin titrek bulanıklığından ibaret. Vadiyi geçen beton basamaklarda ilerlerken kamera annemin beyaz spor ayakkabılarını çekiyor. Kulübeyi, ateş çukurunu, yeşil çimleri ve mülkün aşağısındaki ormanlık araziyi geçiyorlar. Annem derenin kıyısı boyunca babamı takip ediyor. Bir şıpırtı olunca annem aniden duruyor. Kamera sesin geldiği tarafa dönüyor. Derenin içinden havaya sıçrayan bir balık suyun içine geri düşüyor. Annem rahatlayarak iç çekiyor.

"Laura, bu taraftan," diyor babam.

Yine kadraja giriyor, on metre ileride. Dere boyunca ilerleyen annem X Otoyolu köprüsünün altında, babamın birkaç adım gerisinde duruyor. Babam fenerin ışığını yere tutuyor. Kameranın odağı bir şey yakalamaya çalışırken yakınlaşıp uzaklaşıyor. Derken bir anda görüntü netleşiyor. Bir beden. Başı sağa düşmüş. Dudakları mavi ve şiş. Teni yeni yağmış kar gibi beyaz. Nemli saçlarına çamur ve kan bulaşmış. Mavi kot şort ve Britney Spears tişörtünden ibaret ıslak giysileri minik vücuduna yapışmış.

Annem çığlık atıyor. Işık sönüyor. Ekran uyanamadığın bir kâbusun içindeymişsin ve tek görebildiğin gözkapaklarınmış gibi yine kararıyor.

Babam annemi susturup sakin olmasını söylüyor ama kendisi de sakin değil.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor annem. Kamera yere çarpıyor. Küçük kızın ekrandaki yanlamasına görüntüsü, farklı bir açıdan görünmesini sağlıyor. Gözleri süte batırılmış gibi bulanık; iki mavi elmas denizin altında çırpınıp sonsuza dek kayboluyor. Kamera lensine dönük gözleriyle sanki doğrudan bana bakıp tıpkı çoktan sönmüş bir yıldızın ancak görünür olması gibi yirmi üç yıl gecikmeli olarak yardım istiyor.

"Ne oldu?" Annemin sesinde korku, öfke ve üzüntü karışımı var.

"Kazaydı," diye açıklıyor babam ama sesi ikna edici değil.

"Polisi aramamız gerek," diye bağırıyor annem.

Vücudumdaki tüm kaslar davulun üstüne çekilen zar gibi geriliyor. Nefes alıp verişim o kadar sığ ki vücuduma neredeyse hiç hava girmiyor. Ciğerlerime ulaştığından emin değilim.

"Hayır, arayamayız," diyor babam sertçe.

"Ne? Neden? Kaza olduğunu söyledin, Brian

"Öyle olduğunu düşünmeyecekler."

İkisinin arasında uzun bir duraksama oluyor. Duyulan tek ses ağustosböceklerinin ötüşü, yarasaların ciyaklaması ve kıvrılan derede akan suyun şıpırtısı.

"Bana ne olduğunu anlat," diyor annem. Genelde sakin olmasına rağmen yükselip alçalan sesi tam tersini ima ediyor.

"Ne kadar az bilirsen o kadar iyi."

Ekranda görünmeyen bir hışırtı var. Çamurda güçlükle ilerleyen ayakkabılar. Havaya kalkan kamera gece göğünü gösteriyor. Küçük ölü kız kayboluyor ve bir saniye sonra babam ekranda beliriyor. Sanki kamerayı o tutuyormuş gibi çok yakın bir çekim.

"Tanrım, Laura. Bu şey hâlâ açık. Nasıl siliniyor?"

"Geri sarma tuşuna bas. Üstüne bir şey kaydetmem gerekecek," diyor annem panikle.

Babamın gözlerinde yaşlar birikiyor ama akmıyor. Kamerayı kurcalarken yüzünde şaşkın bir ifade var. Sonra ekran kararıyor.

15 Haziran 1999 şimdi yine geçmişte.

Ama orada kalmayacağını biliyorum.

ON İKİ

BETH

Az önce tanık olduğum şeyin etkisiyle sersemlemiş hâlde nefesimi tutmaya çalışırken dudaklarımın arasından hava püskürüyor. Kasetin oynadığı süre boyunca nefes aldığımı sanmıyorum. *Bu gerçek*, deyip duruyorum kendime, oysa zihnim bu bilgiyi reddedip sanki az önce film izlemişim gibi videoyu kurgu olarak kaydediyor. Ama gerçek olduğunu biliyorum. Çünkü videodaki kızı tanıyorum. Küçük ölü kızı. Hayatımın yarısından uzun süredir kayıp olan kızı.

Adı Emma Harper. Yani Emma Harper'dı. Kaybolduğunda on iki yaşındaydı. Yan komşumuzdu, lise aşkım Lucas'ın küçük kız kardeşiydi. 1999 yazında kaybolduğunda herkes onu aramıştı. Her yeri günlerce, haftalarca, aylarca aramıştık. Hatta sonrasında da ailesi pes etmemişti. Kaybolduğu ilk günlerde, Grove ve Clinton arasında dokuz kilometre boyunca uzanan ve rayları olmadığından yerel doğa parkuru işlevi gören terk edilmiş demiryolu hattını aramıştık. Yakın kasabaların hepsine –Darien, Delavan, Sharon, Elkhorn– bakmıştık. Altıncı sınıf fotoğraflarının olduğu ilanlar ağaçlara, telefon direklerine ve yerel işletmelerin ön camlarına yapıştırılmıştı. Ama Emma bulunamadı. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu... Düşüncemi zar zor tamamlıyorum. Kimse Emma Harper'a ne olduğunu bilmiyordu, annem ve babam dışında.

Kaybolduğu gün kasabanın merkezindeki parkta karnaval vardı. Buna Grove'da Keyif deniliyordu. Etkinliğin baş organizatörü annemdi. Allen's Grove'un parlamasını istiyordu çünkü kasabamızı sıkıştırılıp ısıtılarak elmas hâlini almadan önceki kömür gibi görüyordu. Oyunlar, satıcılar, kızarmış ve daha çok kızartılmış yiyecekler, çiftlik hayvanları, hatta birkaç dandik lunapark aleti bile vardı. Parkın köşesinde, X Otoyolu'nun karşısındaki *Dukes of Hazzard* dizisi temasına sahip Boar's Nest adlı barda yetişkinler için gün boyu yerel grupların çaldığı canlı müzik ve içki olurdu. Bu küçük kasabanın gördüğü en büyük etkinlikti.

Grove'da Keyif park için bağış toplamak amacıyla düzenlenmiş bir etkinlikti, böylece park malzemeleri, piknik masaları, gölgelik alınabilecek ve sürekli bakım hizmeti sağlanabilecekti. Çevre kasabadan en az beş yüz kişi gelmiş, kasabamızın nüfusunu üç katına çıkarmıştı. 15 Haziran 1999 günü bir noktada Emma kaybolmuştu. Polis, bir sapığın kalabalığın arasına karıştığı, tüm o gürültü ve telaştan faydalanarak herkesin gözü önünde bir çocuğu kaçırabildiği sonucuna vardı. Kimse fark etmemişti. Bu ilk kez olmuyordu ve kesinlikle de son olmayacaktı. Ama burada ilk defa böyle bir şey yaşanmış ve topluluk üstünde asla silinmeyecek bir leke bırakmıştı.

Grove çocukların hava kararddıktan sonra bisiklete binebildikleri, ormandaki mezarlıkta hayalet oyunları oynadıkları, doğa parkurunda yürüyüş yaptıkları, kerevit ve sülüklerin istila ettikleri derede yüzdükleri, hatta çiftçilerin onları vuracağından endişe etmeden arazilere izinsiz girebildikleri bir yerdi. Ebeveynler çocuklarının eve sağ salim döneceklerini düşünürdü. Çünkü Allen's Grove gibi bir yerde çocuklar kaybolmazdı... Ta ki biri kaybolana kadar.

O günden sonra sadece kasabada değil, ailemizde de her şeyin değiştiğini hatırlıyorum. Hemen sokağın karşısında oturan Emma'nın kayboluşunun bizi fazlasıyla etkilediğine, bu etkinliği organize ettiği için annemin kendini sorumlu tuttuğuna inandım hep. Milyon yıl da geçse, ebeveynlerimin bu işle bir ilgileri olacağı aklıma gelmezdi. Sonuçta onlar da Nicole, Michael ve benimle birlikte Emma'yı aramışlardı. Doğa parkurunda, arazilerde ve ormanda omuz omuza yürümüştük. Kayıp kişi ilanları asmış, telefon görüşmeleri yapmıştık. Elimizden gelen her şeyi yapmıştık. Onların verdikleri tesellileri hatırlıyorum: "Endişelenmeyin, onu bulacağız." Bu sözlerini hatırlamak sırtımı ürpertiyor. Annem etkinlikte toplanan bağışın bir kısmını Emma'nın ailesine vermişti. Parka salıncak, tırmanma çubukları, kaydırak, gölgelik, piknik masaları, basket sahası ve çiçek alınmıştı. Ama Harper ailesi Emma'yı geri alamamış ve ona ne olduğunu asla öğrenememişti.

İşte yine... o sözler... zihnimde yankılanıyor.

Baban. O kaybolmadı. Sakın güvenme.

Kaybolmak... Bu kelime şimdi daha çok öne çıkıyor. Belki de annem, babamın döneceğine dair bir umut vermiyordu. Belki de bu bir uyarıydı. Emma'ya babam mı bir şey yapmıştı? Anneme bunun kaza olduğu konusunda yalan mı söylemişti? Annem bu yüzden mi bana o gizemli sözlerle veda etmişti?

Gözlerim Nicole'e kayıyor. Donup kalmış, eli kumandada, omuzları gergin, gözleri faltaşı gibi açık. Onu bir kez daha böyle görmüştüm; aşırı doz aldığında. Ama şimdi ölümle pençeleşmiyor, diye hatırlatıyorum kendime. Yine de bu durum hayatını değiştirecek bir şey. Dünyayı algılama şekli siliniyor. Michael da donmuş vaziyette Hiçbir uzvu

kıpırdamıyor, gözlerini kırpmıyor, kaşları hareket etmiyor. Ama gözlerinde sanki duygularını bastırmaya, onları bir kafese sokmaya çalışıyor gibi bir parlaklık var.

"Bu... bu gerçek olmaz. Annemle babamın yaptığı bir eşek şakası olmalı," diyor Nicole. "Değil mi?" Gözleri hâlâ kocaman açık ama bu kez doğruca bana bakıyorlar.

"İkinizden biri bunu biliyor muydu?" diye soruyor Michael. Sanki birimizin bir şey açıklamasını bekliyormuş gibi yüzlerimizi inceliyor.

Sadece başımı iki yana sallıyorum çünkü tek kelime edecek durumda değilim.

"Sen gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor Nicole.

"Elbette gerçek. O kasetteki Emma Harper ve tarih onun kaybolduğu gün." Michael televizyonu işaret ediyor.

Ekranda hiçbir şey olmasa da onun kanlar içinde, çamurda yatan görüntüsünü görebiliyorum. Cansız gözleri kameranın lensine bakarken böcekler pürüzsüz teninde geziniyordu. Annem bu sırrı nasıl mezara götürdü? Onun öldüğünü bildiği hâlde Emma'nın ailesine nasıl güveçler götürdü, onları nasıl akşam yemeklerine davet etti, kızını araması için Susan'la nasıl günlük yürüyüşlere çıktı?

Nicole birden ayağa fırlıyor. "Ben inanmıyorum," diyor oturma odasında bir ileri bir geri yürüyerek. Adımları geçmiş kadar ağır.

"Kendi gözlerinle gördün," diyorum sonunda, ondan çok kendimi ikna etmeye çalışarak.

Michael başını iki yana sallıyor, koltuktan kalkıp mutfağa giderek gözden kayboluyor.

"Annem asla böyle..." Nicole'ün sesi çatlıyor, altdudağı titriyor. "Ve babam..." Bu cümleyi bitirmiyor ama ne di-

yeceğini biliyorum. Babam kimseye zarar vermezdi. Fakat verdi. Çekip giderek hepimize zarar verdi.

Michael bir dakika sonra iç içe geçirilmiş üç plastik bardak ve viski şişesiyle geri geliyor. Benim ve kendi bardağına çok, Nicole'ünkine az dolduruyor, sonra bardakları uzatıyor. Hepimiz konuşmadan önce birer yudum alıyoruz.

"Yani bu... demek istediğim, sizce babam bu yüzden mi gitti?" Nicole'ün sorusu ikimize de yönelik değil.

"Belki suçluluk duygusuna daha fazla dayanamadı," diyor Michael.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu 1999'da oldu ve babam 2015'te gitti. Mantıklı gelmiyor."

Michael gözlerime bakıyor. "Suçluluk insanı yavaş yavaş yer ya da bir anda yutar."

Bu konuda haklı.

Nicole bir yudumdan daha fazla viski içiyor. Sıvının bir kısmı dudaklarından süzülüp çenesine damlıyor. Silmiyor. Ya farkında değil ya da umursamıyor. "Videoda babam kaza olduğunu söyledi," diyor televizyonu göstererek.

Koltukta öne eğilip bardağı iki elimle kavrıyorum. "Madem kazaydı, neden polis çağırmadı?"

"Belki de olay kendi mülkünde gerçekleştiği için sorumlu tutulacağını, annemle ikisinin her şeylerini kaybedeceklerini düşünmüştür?" diye bir fikir öne sürüyor Michael.

"Ya da belki kaza değildi, sadece anneme öyle söyledi." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda onları geri almak istiyorum. Aklımdan geçmiş olsa da yüksek sesle dile getirmek hiç doğru gelmiyor. Sırf bizi terk etmiş olması onu katil yapmaz. Diğer yandan, belki de onu hiç tanımadım.

Gözlerimin önünden anılar silsilesi geçiyor; sadece bana özel bir gösterim. Babam bana bisiklete binmeyi öğretiyor.

Babam atletizm karşılaşmasında tribünlerde oturuyor. Yüzü sanki pistte koşup duran beni değil de Green Bay Packers'a tezahürat yapıyormuş gibi okul renklerimle, mavi ve sarıya boyanmış. Babam derede levrek tutmama yardım ediyor. Son sınıfımda aşırı idman ve yetersiz beslenme nedeniyle dizimi sakatladığımda benimle birlikte ağlıyor. Tam atletizm bursu alamayacak olmamın, geleceğimin parlak olmayacağı anlamına gelmediğini söylüyor. Babam benimle birlikte koridorda yürüyor. Torununu kucağına alıyor. Sonra babam... Emma Harper'ın cesedinin başında duruyor.

Anıları uzaklaştırıp etrafımdakilere odaklanıyor, geçmiş tarafından ele geçirilmek yerine şimdide kalmaya çalışıyorum. Ebeveynlerimin eşyaları etrafa saçılmış durumda. İçlerinden herhangi birinde 15 Haziran 1999 gecesi gerçekten ne olduğuna dair bir ipucu var mı merak ediyorum. Bir de benim için artık kardeşten ziyade yabancı olan kardeşlerim var. Kanepede oturan Michael alnını ovuşturuyor. Nicole volta atmaya devam ederken parmaklarını oynatıyor.

Ansızın durup başını bana doğru çeviriyor. "Emma'nın cesedi şimdi nerede?"

Bunu düşünmemiştim. Ona ne yapmış olabilirler? Hepimiz birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz sağa sola gidip geliyor.

"Her neredeyse çoktan çürümüştür çünkü onu kimse bulamadı," diyor Michael. "Belki gömdüler, belki ağırlık bağlayıp dereye attılar ya da kesip parça parça kurtuldular."

"Senin neyin var, Michael?" diyorum neredeyse bağırarak.

Ellerini kendini savunurcasına havaya kaldırıyor. "Ne? Soruyu soran Nicole'dü."

"Evet ama duygusuzlaşan sensin. Gerçekten annemle babamın bir çocuğun bedenini parçalayabileceğini mi düşünüyorsun?" Gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Bilmiyorum, Beth. Bir şey yaptıkları belli," diye homurdanıyor.

Hepimiz bildiğimizi sandığımız şeyleri serbest bırakıyormuş gibi soluk veriyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor Nicole.

Cevap vermiyorum çünkü gerçekten bir fikrim yok. Bir yandan Harper ailesinin Emma'ya ne olduğunu öğrenmeyi hak ettiklerini düşünüyorum. Ama diğer yandan, bunun onlara bir yararı olacak mı? Lucas liseyi bitirdikten sonra buradan taşındı ve babası kısa süre sonra bir av kazasında öldü. Annesi Susan hâlâ sokağın karşısındaki evde yaşıyor. Sağlığı her yıl daha kötüye gidiyor. Sanırım kırık bir kalbin olduğunda sağlıklı kalmak zor. Annem, Susan'la yakındı, dolayısıyla annemin yıllarca ondan ne sakladığını öğrenmek onu öldürür. Yani belki de gerçek bu noktada faydadan çok zarar verir.

Sokak kapısının vurulması, daha açık olmak gerekirse üç kez vurulması hepimizi ürkütüyor. Hızlı ve gürültülü vuruşlar ısrarla kapıdan yankılanıyor. Omuzlarım kulaklarıma kadar kalkıyor. Nicole olduğu yerde donup korkuyla mutfağa doğru bakıyor. Michael yutkunurken âdemelması büyükçe bir av yutan yılan misali kalkıp iniyor.

Annem ve babam bir ceset gömmüş olabilirler ama geçmişi gömememişler... ve belli ki şimdi o geçmiş bizim başımıza bela olacak.

ON ÜÇ

BETH

Elim kapı koluna ağır çekimdeymiş gibi gidiyor, karakterin bakış açısıyla çekilen eski bir korku filmi misali görüşüm titrek. Bu bir film olsaydı, kapının diğer tarafındaki kişi kesin Emma Harper'ın hayaleti ya da babamın alıp kaçtığı ve annemin mezara götürdüğü sırrı bilen biri olurdu.

"Kimmiş?" diye fısıldıyor Nicole diğer odadan.

Onu susturup kapıya odaklanıyorum, elim tutup açmaya hazır şekilde kolun bir santim üstünde duruyor. Kare şeklindeki dört opak camdan dışarıdaki kişinin hatlarını görebiliyorum. Ziyaretçimiz uzun boylu, en az bir seksen, geniş omuzlu ve durduğu yerde sallanmasına bakılırsa gergin. Beni görebilse, eminim o da benim için aynı şeyi... gergin olduğumu düşünürdü. Verandanın ışığını yakıp kapıyı açarken düşünmüyorum. Bazen zihni kapatmak, korkuyu aşmanın tek yoludur.

Güveler ve sinekler başının üstündeki tavanda asılı sarı ışığa hücum ediyor. Midem sıkışıyor, ardından ciğerlerime doğru kanat çırpıyor. Kalbim koşabildiğim zamanlardan bile daha hızlı. Beni ondan ayıran tel kapıdaki binlerce alüminyum kareden sızan serin gece havasına rağmen cildim terliyor. Yıllar, hatta çok uzun yıllar oldu ama hiç değişmemiş. Ama sanırım birine âşık olduğunuzda ve ondan asla vazgeçmediğinizde, o kişi hep ilk karşılaştığınız gibi görünür. Her

zaman bir elmayı bile kesebilir diye takıldığım sivri çenesi, yakından bakınca okyanusu andıran o mavi gözleriyle karşımda. Bana hafifçe gülümsüyor, sanırım ben de karşılık veriyorum. Ama yüzümün nasıl göründüğünden emin değilim.

"Selam, Beth," diyor.

"Merhaba, Lucas." Kelimeler ağzımdan soluk soluğa çıkıyor. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmediğimden, boğazımı temizleyip ağırlığımı diğer bacağıma veriyorum.

Streç filme sarılı ev yapımı muzlu kek tuttuğu elini uzatıyor.

"Ben..." diye geveliyor. Bir zamanlar iki insan ne kadar yakın olabilirse biz daha yakındık, oysa şimdi neredeyse yabancıyız ama bizi birbirimize bağlayan bir aşinalık var ki bu da bu karşılaşmayı daha karmaşık hâle getiriyor. "Anneni duydum. Çok üzgünüm." Gözlerinin kenarları kırışıyor, çenesini öne eğiyor.

Annemden söz edilmesi başta kalbimi sızlatıyor, sonra az önce televizyon ekranında gördüklerimi hatırlayarak mideme inen bir yumrukla gerçekliğe dönüyorum. Nefes alıp verişim değişiyor. Hızlı, sığ ve düzensiz; tıpkı annemin son nefesleri gibi. Gözlerim yaşlarla doluyor. Nefesimi düzene sokmaya, gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum ama bu kez başarabileceğimi sanmıyorum. Ona az önce kız kardeşiyle ilgili öğrendiğimiz şeyi söylemek istiyorum. Ona kaseti göstermek istiyorum ama iyileşme sürecinde olan bir şeyi kurcalamak, kabuk bağlamış yarayı deşmek gibi olacağını biliyorum. Ayrıca video kayda değer bir bilgi vermiyor. Bize onun cesedinin nerede olduğunu söylemiyor. Sadece babamın –kaza veya değil– onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu ve ebeveynlerimin Emma Harper'a ne olduğunu bildiğini gösteriyor. Durumu bildirmek yerine örtbas ettiklerini. Lucas'a

söylemeden önce daha fazlasını öğrenmeliyim, tabii söyleyebilirsem.

Sonunda başımı birkaç kez sallayıp keki ondan alıyorum.

"Annemin tarifi." Sanki onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini kotunun ön ceplerine sokuyor. "Ben yaptım, yani tadı güzel değilse nedeni benim," diye ekliyor topuklarının üstünde geriye doğru sallanarak. Dudaklarında beliren yarım gülümseme hızla kayboluyor ve bunun benim yüzümden olduğunu düşünüyorum. Yüzümde, işlediği suç yüzünden sorgulanan birinin ifadesi olduğundan eminim.

"Teşekkürler," demeyi başarabiliyorum sadece.

Yumuşak keki sıktığımı fark edince elimi gevşetiyorum, bu da yere düşmesine neden oluyor. Almak için hemen eğiliyorum. Kek çok sıktığım yerden ezilip çökmüş. O ve ben de böyleyiz; bir zamanlar sevgiyle yapılmış, güzelce şekil verilmiş, biçimsiz bir şey. En mükemmel şeyler bile baskı altında dağılabiliyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"Muhtemelen en iyisi oldu. Tarifte şeker yazarken kazayla tuz kullanmış olabilirim," diye takılıyor, ellerini ceplerinin daha da derinlerine iterken.

Dudaklarımdan kaçan kahkaha uygunsuz ve garip bir his bırakıyor. Rahatlamayı hak etmiyorum.

"Annen nasıl?" diye soruyorum.

Yanaklarını şişirip kısa bir an için sağ tarafa bakıyor. "Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Bu yüzden geri döndüm... onunla ilgilenmek için. Laura'nın öldüğünü duymak bugün onu gerçekten yıktı." Ayaklarını yere sürtüyor.

Onun kasabaya döndüğünü fark etmemiştim. Son haber aldığımda evliydi ve Grove'un birkaç saat kuzeyindeki Wausau adlı bir şehirde yaşıyordu. O ve Susan'ın annemin vefat

haberini duyduğuna şaşırmadım. Burada haberler hızlı, kötü olanlarsa daha da hızlı yayılır. Herkes durumunun kötüleştiğini, günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Bazı meraklı komşular, cenaze evindekilerin gelip onu aldığını görmüş olmalı.

"Sen nasılsın?" diye soruyor, ben bir şey söylemeyince.

"İyiyim." Değilim ama sorulduğunda verdiğiniz cevap budur.

Bana anlayışlı bir bakış atıyor çünkü iyi olmadığımı biliyor. Daha fazla ısrar etmiyor. Her ne kadar uzun süredir konuşmamış olsak da birbirimizin özünü biliyoruz ama benim özüm aynı değil. Ebeveynlerimin günahları sayesinde artık çürük. Ona bakınca tek görebildiğim, dere kenarında yatan kız kardeşi oluyor. Bakışlarımı kaçırıp önce ayaklarıma bakıyorum, sonra yine ona, hayır, başının üstüne bakıyorum. Onun gözlerine bakamam. İçimi görür.

"Pekâlâ, sadece bir uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim, artık seni yalnız bırakayım," diyor Lucas, bir kez daha topuklarının üzerinde sallanarak.

Arkasını dönmeye başlıyor ve işte o zaman sanki birbirine çekilen iki mıknatısmışız gibi o güçlü çekimi hissediyorum. Hayatınızı pişmanlıklar olmadan yaşamanız gerektiğini söylerler ama ben bir ömrü pişmanlıklarla geçirdim ve en büyüğü de tam karşımda duruyor.

"Yarın sabah benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyorum, bunun nereye varacağını düşünmeden.

Lucas durup bana bakıyor. Eskiden onunla sabah koşularına çıkardık ama ben dizimi sakatladıktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Birçok parçamız böyle açık yara olarak kalır, asla tam olarak iyileşmez.

Dudağının kenarı kalkıyor. "Evet. Saat yedide gelmeme ne dersin?"

Başımı onaylar anlamda sallıyorum ama gülümsemiyorum. Dudaklarımı yukarı kıvrılmaya zorlayamam. "Bana uyar."

"O hâlde bu bir randevu." Yanakları kızarıyor. "Yani yürüyüşe çıkıyoruz," diyor başını sallayarak. "İyi geceler, Beth." Veranda basamaklarından hızlıca inerken dönüp bir kez daha bakıyor. Kaldırımda yürüyüp uzun garaj yolunda ilerlemesini izliyor, kapıyı kapatmak için yolun yarısını geçmesini bekliyorum.

Suçluluk duygusunun sona ermesini bekleyerek derin bir soluk veriyorum. Ama geçmiyor. Hâlâ orada, bir tümör gibi mide çukurumda iltihaplanıp büyüyor. Sadece bir saattir bilmeme rağmen kendime zor tahammül edebiliyorum. Annem bu korkunç sırla yirmi yıldan uzun süre nasıl yaşayabildi?

@ayisigikitap

ON DÖRT

NICOLE

Peynirli pizza dilimini tabağıma bırakıyorum. Tadı bir pizzanın olması gerektiği gibi değil. Karton kıvamında kenarı olan yavan bir şey. Peynir yumuşak ve erimiş olmasına rağmen beni memnun etmiyor. Tat tomurcuklarım bunu zar zor bir yiyecek olarak kabul ediyor ve ben bunun pizzanın kalitesiyle ilgili olmadığını biliyorum. Mesele Emma Harper'ın videosu. Bence bundan sonra her şeyin tadı farklı olacak.

Michael masanın öbür ucunda oturmuş ikinci dilimini yiyor. Belki tadı onun için de aynı. Her iki ısırıktan sonra birasından içiyor, yani belki de yutmakta zorlanıyor. Beth bir dilim yedi ama kenarı bıraktı. Kenarları hiç sevmezdi; pizzanın en kıtır, en sert kısmı ona pişmiş hamurdan fazlasını ifade etmiyor. İnsanların bir şeyi sevmemelerinin iki nedeni olduğunu düşünüyorum: Ya gerçekten sevmiyoruz ya da başka bir şeye daha fazla değer verme fırsatı sunduğu için sevmiyoruz. Hayatınızda pek bir şey olmadığında, nefret edeceğiniz şeyler tükenmeden önce nefret edeceğiniz çok fazla şey olmaz. İşte bu yüzden Beth kenarları seçti. Michael bu kasabayı. Ben de kendimi.

Beth'in dolaplardan birinde bulduğu kırmızı şarapla yarısını doldurduğu bardağımdan bir yudum alıyorum. Tadı sirke gibi ama umurumda değil. Damarlarım karıncalanıyor. Bu aralar hep böyle. Henüz çatlamamışlardan birine

iğne sokmak şahane olurdu. Tüm sorunlarımı yok ederdi. Bir doz, suçluluk duygusunu, acıyı, kederi söküp atardı. Michael ve Beth'in VHS kaseti düşündüğünü biliyorum ama onlar benim aklımdan geçenleri bilse ne kadar tiksinirlerdi, merak ediyorum. Düşüncelerim beni harekete geçirmeden önce kafamı dağıtmam gerek, bu yüzden Beth'e bakıyorum.

"Demek yarın sabah Lucas'la takılacaksın. Sence bu iyi bir fikir mi?" diye soruyorum.

"Artık neyin iyi olduğunu bilmiyorum," diyor omuz silkerek ve bardağından bir yudum alıyor. Onunki ılık Seagram's dolu. İçine buz bile koymadı, sanırım sadece acıyı uyuşturmaya çalışıyor.

Sandalyemde kıpırdanıp bağdaş kuruyorum. "Ona videodan bahsedecek misin?"

"Bilmiyorum," diyor bardağının içine bakarak.

Michael sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Ne yapacağımızı gerçekten düşünmemiz gerek."

Beth gözlerini hızla ona çeviriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani annemle babamın sırrını saklayacak mıyız, yoksa birine söyleyecek miyiz?"

"Bu, Lucas ve Susan'ın olayı kapatmasına fırsat verir," diyor Beth.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Gerçekten mi? Yoksa Emma'yı öldürenin bir yabancı değil de komşuları, arkadaşları olduğunu bilmek daha büyük bir acıya mı neden olur?"

"Babama ne olduğunu öğrenmek için her şeyini vermez misin?" diye soruyor.

"Bir saat önce sorsan evet derdim." Başımı öne eğip kucağıma bakıyorum. "Ama annemle babamın ne yaptığını gördükten sonra ona ne olduğunu öğrenmek istediğimden emin değilim."

"Babam kasette kaza olduğunu söyledi," diye savunmaya geçiyor Beth.

Michael gözlerini deviriyor. "Evet, ailesini terk eden adamın dediğine güvenelim."

"O hâlâ bizim babamız." Beth'in sesi cansız, güvensiz çıkıyor.

"Sırf ebeveyn olmak, kötü şeyler yapmayacağın anlamına gelmez. Ted Bundy'nin kızı vardı, BTK seri katilinin de. Çocuklarının kendilerine şöyle dediğine eminim: *Ama o bizim babamız. O asla...* Herkes, her an, her şeyi yapabilir," diyorum doğruca ablama bakarak.

"Ciddi ciddi babamı dünyanın en canavar ruhlu iki seri katiliyle mukayese ediyor olamazsın." Dudak büküp başını iki yana sallıyor.

"Sadece söylüyorum." Omuz silkiyorum.

Beth serçeparmağının tırnağını ısırıp bir parçasını koparıyor. Dişlerinin arasındaki parçayı alıp atıyor. "Bence Susan'a söylemeliyiz. Bilmeyi hak ediyor."

"Bu muhtemelen onu öldürür," diyor Michael.

"Haklı," diye ekliyorum başımı sallayarak.

"Ama yapılacak doğru şey bu," diyor Beth ancak sesi tereddütlü.

Bu, doğru ya da yanlış cevabın olmadığı durumlardan biri. Sadece birini seçmeniz ve daha sonra o anki en doğru kararın bu olduğuna kendinizi ikna etmeniz gerekir.

Bakışlarımı Michael'a çeviriyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten neler olduğunu bilmediğimiz için emin değilim."

"Yeterince şey biliyoruz," diyor Beth. Her kelimesi ağır ve vurgulu çıkıyor.

Michael gözlerini ellerinin arasındaki biraya dikiyor. "Bence bir karar vermeden önce bunun bizim, annemin ve babamın üzerindeki sonuçlarını düşünmeliyiz."

"Ne demek istiyorsun?" Beth'in gözleri kısılıyor.

"Bir düşün, Beth. Bir çocuğu öldürüp cesedinden kurtulmuş olabilecek Brian ve Laura Thomas'ın kızı olarak anılmak ister misin? Bu ortaya çıkarsa, bundan başka şey olmayacaksın." Michael içkisini kafaya dikiyor.

"Umurumda değil," diyor Beth.

"Ama benim umurumda." Michael bira şişesini biraz sertçe bırakıyor. Güm diye masaya çarpıyor.

Michael'la aynı fikirde olduğumu söyleyecekken Beth araya giriyor: "Ah, hadi oradan, Michael. Sen Kaliforniya'daki koca evine dönüp lanet olası pahalı viskini yudumlayacak, hayatına devam edecek ve tıpkı daha önceki gibi bu olanlardan etkilenmeyeceksin."

Michael başını önüne eğiyor. Tek bir damla gözyaşı yanağından süzülüyor. Sanki daha önce hiç basılmamış bir toprakta güçlükle ilerleyen biri gibi yavaşça yuvarlanıyor. Hafif bir zikzak çizip dudağının kenarına değiyor, sonra çenesine doğru kayarak çene hattında asılı kalıp düşmeyi reddediyor.

"Michael'la aynı fikirdeyim," diyorum. "Bu şekilde anılmak istemiyorum."

"Bu keş olarak anılmaya göre bir ilerleme," diye mırıldanıyor Beth.

O kadar hızlıca ayağa fırlıyorum ki, eski ahşap sandalye geriye devriliyor. Parke zemine çarpıyor, orta çubuklardan biri kırılıp iki parçaya bölünüyor. "Canın cehenneme, Beth. Sen harika olduğunu mu sanıyorsun? Bir montaj hattında çalışıp dondurulmuş sebze torbalarını kolilere dolduruyor-

sun. Kendi kızın bile seninle konuşmuyor, yani bu senin için de bir ilerleme olabilir."

"Sakın kızım hakkında konuşmaya cüret etme, seni müptela," diye bağırıyor Beth parmağını bana doğru sallayarak.

"Yeter!" Michael yumruğunu masaya vurup ikimizi de ürkütüyor.

Beth'in gözleri kocaman açık, dudakları ona da bağıracakmış gibi aralanıyor ama bağırmıyor. Michael'ın gözyaşı kaybolmuş; ya tişörtüne damladı ve pahalı kumaş onu emdi ya da buharlaşıp gitti. Derin bir nefes alıyorum, parçalanmış çubuğu yerde bırakıp kırık sandalyeyi kaldırıyor ve oturuyorum.

"Birbirimizle kavga etmenin yararı olmayacak. Her şeyin üstünden geçelim. Emma'ya gerçekten ne olduğu ya da cesedinin nerede olduğu hakkında bir şey bulursak yetkililere bildiririz. Aksi durumda hayatlarımıza devam edecek ve kasette gördüklerimizi unutacağız," diyor ciddi bir ses tonuyla.

Beth ağzını kapatıp dudaklarını büküyor.

Michael'ın gözleri aramızda mekik dokuyor. "Anlaştık mı?"

Başımla onaylıyorum çünkü bana doğru olan bu gibi geliyor. Söyleyecek fazla bir şeyimiz yokken neden konuşalım ki?

Michael, Beth'e bakıp bir cevap bekliyor. Beth içkisinin kalanını içiyor ve bardağı sertçe masaya bırakıyor. "İyi," diyor isteksizce.

"Bir şey bulamazsak, biz de annem gibi mezara götüreceğiz, tamam mı?" diye ekliyor Michael, onun anlayıp kabul ettiğinden emin olmak için.

Beth hafifçe kıstığı gözleriyle Michael'a bakıyor. "Tamam." Kelime hırıltılı bir sesle, pek ikna edici olmayan bir tonda çıkıyor. Ona inandığımı sanmıyorum. Lucas'ı sevmekten hiç vazgeçmedi; evlenmiş olmasına, bunca yıl geçmiş olmasına, hatta onu on yıldan uzun süredir görmemiş olması-

na rağmen. Ama Michael'a güveniyorum. Her iki durumda da sözünü tutacaktır.

"İyi, o hâlde hepimiz aynı fikirdeyiz." Michael başını sallıyor.

Masadan kalkıp *Günlükler* etiketli kutunun durduğu oturma odasına gidiyorum. Sadece bana bırakılan birkaç şeyden biri.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyor Beth.

"Emma Harper'a ne olduğuna dair bir ipucu varsa, burada bir yerde olmalı," diyorum yere oturup karton kutuyu açarken.

Sanki ona yardım ettiğim için teşekkür ediyormuş gibi gülümsüyor. Ama bunu onun için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

ON BEŞ

LAURA

15 HAZİRAN 1999

Daha yeni öğleden sonra oldu, gökyüzünde yükselen güneş küçük etkinliğimizin üstünde parlıyor. Mükemmel bir gün için mükemmel bir hava. Sekiz adet bir dolarlık banknotu kasaya koyup daha önce hiç görmediğim dört kişilik aileye gülümsüyorum. Çekiliş biletlerini alıp giriş gişesinin etrafından dolanarak parka doğru yürüyorlar.

Bir el omzuma dokunuyor. "Katılımcı sayısı harika," diyor Susan gülümseyerek.

Sarı saçları çenesinin bir santim kadar altına uzanıyor, mavi gözleri yuvasında çatlamayı bekleyen iki kızıl gergedan yumurtasını andırıyor. 1990 yılından, o ve kocası iki çocuğuyla birlikte sokağın karşısındaki eve taşındığından beri komşuyuz. Susan'ı görür görmez sevdiğimi hatırlıyorum. Öyle olmasanız bile sanki tam güneşin altında duruyormuşsunuz gibi hissettiren sıcak bir kişiliği var.

Başımı sallayıp parka bakıyorum. Kasabanın merkezinde, büyük dişbudak ve beyaz meşe ağaçlarıyla kaplı alan bir futbol sahası büyüklüğünde. Bugün insanlarla ve coşkuyla dolu. Grove filmlerde ve dizilerde gördüğüm büyük şehirler gibi hissettiriyor. Çevre kasabalardan yüzlerce insan Grove'da Keyif etkinliğimize katılmak için tüzel bir kişiliği olmayan küçük kasabamıza geldi.

"Bunu başardığımıza inanamıyorum," diyorum etrafıma bakıp her şeyi dikkatle izlerken. Karnaval oyunları, yemek tezgâhları, çocuklar için külüstür hız treni ve bir de dönme dolap var. Bir palyaço şişirdiği balonları eğip bükerek çocuklar için kılıç ya da köpek yapıyor. Brain'ın mikrofondan yükselen sesi tüm gürültüleri bastırıyor. On masayı dolduran her yaştan insan tombala kartlarını işaretlemeye odaklanmışken B9 diye bağırıyor.

"*Sen* başardın." Susan omzunu omzuma vuruyor.

"Sen olmadan yapamazdım."

"Bence yapardın ama bu iltifatı kabul edeceğim." Burnunu kırıştırarak gülüyor.

"Hey, hadi hemen bir fotoğraf çekilelim," diyorum yakınıma gelmesini işaret ederek. Boynumdaki kalın askıyı çıkarıyorum. Ucuna Nikon 28Ti kamera bağlı; karşılayabileceğimiz bir şey değil ama geçen Noel, Brian bana sürpriz yaptı. Ona iade etmesini, çok fazla olduğunu söyledim ama faturayı kaybettiğini iddia etti. Yalan söylediğini biliyordum. O hep çok kötü bir yalancı olmuştur. Ama benim hatırım için yalan söylüyordu çünkü kendim için bu kadar para harcamayacağımı biliyordu. Bu yüzden yalan söylemesine izin verip kamerayı kabul ettim.

"Gülümse," diyorum kamerayı bizden mümkün olduğunca uzak tutarak. Kollarımızı birbirimizin omzuna sarıp yan yana duruyoruz ve gülümsüyoruz. Kamera tıkırdayıp sarma sesi çıkarıyor.

Kayışı boynuma geri asıp kameranın göbekdeliğimin üstüne doğru serbestçe sarkmasına izin veriyorum.

"Ben de bir kopya isterim," diyor Susan.

"Elbette, iki tane bastıracağım."

Bana teşekkür ediyor ve birlikte dönüp yine parkı izliyoruz.

Nicole'ü üstünde Nirvana tişörtü ve eskiden pantolon olan kesik kot şortuyla görüyorum. Babasının gömleklerinden birini beline bağlamış. O çuval yarışı için geri sayarken çocuklar, hatta birkaç yetişkin de yan yana durmuş onun *Başla* demesini bekliyorlar. Bacaklarını içine sokup elleriyle kavradıkları patates çuvallarını bellerine kadar çekmişler. Nicole saymaya konuştuğumuz gibi üçten değil, yirmiden başladığı için insanlar homurdanıyor. Nihayet *Başla* diyor ve yarış başlıyor.

"Emma'ya bak!" diyor Susan gülümseyerek. Gözlerim, üstünde Britney Spears tişörtü ve yüzünde kararlı bir ifade olan kızını buluyor. Diğerleri geride kalır ya da yere düşerken, o kahkahalar atarak hemen öne geçiyor.

"Hadi, Emma!" diye tezahürat yapıyor Susan.

"Çok hızlı," diyorum.

"Evet, çoğu gün ona yetişemiyorum." Susan kıkırdıyor ve kızı için el çırpıyor.

Christie Roberts ivme kazanıp Emma'ya yetişiyor. Ondan beş yaş büyük ve otuz santim kadar uzun, dolayısıyla avantaj onda ama Emma kazanmaya fazlasıyla kararlı. İkisi kafa kafaya giderken Christie kayıp yüzüstü çimlere düşüyor. Emma bitiş çizgisini geçip birinciliği alırken sarı saçları her yöne uçuşuyor. Nicole patates çuvalının içinden çıkan Emma'nın kolunu tutup kaldırıyor ve onu Grove'da Keyif çuval yarışı şampiyonu ilan ediyor.

Bakışlarımı yine parkta gezdirip diğer iki çocuğumu arıyorum. Michael diğer uçta, sırtı bana dönük olsa da o olduğunu biliyorum. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, hatta gözlerim bağlı bile olsa çocuklarımı her yerde tanırım. Anneler hep tanır. Çitle çevirili evcil hayvan çiftliğinde yavru bir keçiyi saman toplarıyla besliyor. Parkın sağ köşesinde yerel bir grup Alan

Jackson'ın "Chattahoochee" şarkısıyla gösterilerine başlıyor. Performanslarını sergiledikleri sahne yerel bir bar olan Boar's Nest tarafından hazırlandı. Barmenler fıçılardan soğuk bira servisi yaparken müzik eşliğinde sallanıp dans eden insanlar plastik bardaklarından içkilerini yudumluyor.

"Anne, anne!" diye sesleniyor Emma, son sürat Susan'ın yanına koşarken. "Bak ne kazandım." Elini uzatıp mavi Birincilik kurdelesini gösteriyor. İnce parmağında turuncu bir ruh hâli yüzüğü gevşekçe duruyor.

"Vay canına! Bunu gururla sergilemelisin," diyor Susan kurdeleyi kızının tişörtüne iğnelerken.

"Seni izledik." Tek kaşımı kaldırıp gülümsüyorum. "Birkaç büyük oğlanı bile geçtin."

"Bir de oğlanlar kızlardan güçlüdür derler." Emma dizlerine vurarak kıkırdıyor.

"Yumurta atma oyunu başlamak üzere. Oynayacak mısın?" Susan parkın orta kısmında eşleşerek iki sıra hâlinde dizilen bir grup insanı işaret ediyor.

"Evet, bugün bütün mavi kurdeleleri toplayacağım," diyor Emma, kararlı bir ifadeyle başını sallarken. Yaşının üç katı özgüvene sahip ve bir gün onun bütün dünyayı ele geçireceğini hayal edebiliyorum.

"O hâlde gidip bir eş bulmalısın," diyor Susan kızının sırtını okşayarak.

Emma topukları üstünde dönüp zıplama ile depar atma arasında bir ritimle yumurta atma oyununa doğru gidiyor.

Bakışlarımı tekrar parkta gezdirip en büyük kızımı ararken onun erkek arkadaşıyla bir yerlere kaçmadığını umuyorum.

"Beth ya da Lucas'ı gördün mü?" diye soruyorum.

"Daha önce, ayarlamaları yaparken görmüştüm. Buralarda bir yerde olmalılar," diyor elini sallayarak.

Susan benim kadar endişeli değil, bu yüzden ona imreniyorum. Benim yaşadığım türden bir kayıp yaşamadığı için anlayamıyor. Ama ben en kötü şeylerin bir anda olduğunu ve böyle bir tecrübe yaşadıktan sonra her zaman tetikte kalıp kendinizi yeniden olmasına hazırladığınızı biliyorum. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet çünkü sizi anda yaşamaya zorlarken gelecek için de korku duymanıza neden oluyor.

Susan elini omzuma koyuyor. "Neden gidip kalabalığa karışmıyorsun? Gişeye bakma sırası bende."

"Emin misin?"

"Evet, sorun yok."

"Tamam. Uzun sürmez, gelirken sana mısır kaplı sosis getireceğim," diyorum.

"Bira da harika olur." Gülüyor ama ciddi olduğunu biliyorum.

Parkın iç kısımlarına ilerlerken Grove'dan birkaç kişiyle selamlaşıyorum. Etkinlik için birçok iltifat alıyorum ve hepsine gönüllüler, bağışçılar ve tüm bu düzenlemelere yardım edenler olmadan başaramazdım diyerek cevap veriyorum. Bir elin omzuma dokunmasıyla irkiliyorum. Arkamı dönünce Nicole'ü görüyorum.

"Artık arkadaşlarımla takılabilir miyim, anne?" Göğsünde kavuşturduğu kolları, bana işinin bittiğini söyleme şekli. Nicole gönüllülerden biri değil ama ona çok istediği Blink-182 CD'sini alacağıma dair söz verince yardım etmeyi kabul etti.

Parka bakınıyorum. Michael artık evcil hayvan çiftliğinin orada değil. Onun yumurta atma oyununda sıraya girdiğini görüyorum. Brian tombala oynayanlara 1A diye bağırıyor. Ardından "Umarım biriniz 1A bitmeden önce kazanırsınız," diye ekliyor. Birkaç kişi kıkırdıyor. Başımı iki yana sallayıp kötü esprisine gülüyorum.

"Anne!" Nicole homurdanarak dikkatimi çekiyor.

"Ablan nerede?"

"Ben nereden bileyim? Muhtemelen Lucas'la oynaşıyordur."

İç çekerek ona sert bir bakış atarken beni sinirlendirmek için böyle söylediğini, gerçek olmadığını umuyorum. Beth on yedisine basmak üzere ve ergenlerin nasıl olduğunu biliyorum ama küçük kızımın büyümesine henüz hazır değilim.

Parkı bir kez daha dikkatle incelerken nihayet Beth'i görüyorum. Yerel grup Lonestar'ın "Amazed" şarkısını söylerken sahnenin önünde Lucas'la dans ediyor. Ellerini Lucas'ın boynuna dolamış, Lucas da onun beline sarılmış. Müzikle birlikte yavaşça sallanırlarken gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlar. Gençlik aşkı olabilir ama bu gerçek aşk olmadığı anlamına gelmiyor. Onun yaşındayken Brian'a aynı böyle bakıyordum ve hâlâ da öyle bakıyorum.

Kamerayı kaldırıp gözümü vizöre dayıyor ve ikisinin fotoğrafını çekiyorum, sonra Michael'ın göğsüne yumurta yediği ânı, Brian'ın tombala makinesinden bir top çekişini ve Nicole'ün karşımda surat asışını yakalıyorum.

"Anne, oyunbozanlık etme."

Makineyi askıda sarkmaya bırakıyorum ve yabani kızıma odaklanıyorum.

"Eee... Artık arkadaşlarımla takılabilir miyim?"

"Tamam ama akşam yemeği saatinden önce evde ol ve bir gözünü kardeşinin üstünde ayırma."

"Tamam, tamam, tamam," diye mırıldanıyor, yaşıtlarıyla dolu masaya doğru koşarken. Hepsi salaş dedikleri benzer tarzda giyinmişler. İçlerinden sadece birini, Casey Dunn isimli çocuğu tanıyorum. O ve Nicole ortaokuldan beri ar-

kadaşlar ve kızımın üstünde iyi bir etkisi var gibi görünüyor. Diğerleri hakkında emin değilim.

"Anne!" diye sızlanan Michael dikkatimi dağıtıyor. Yumurtanın sarısı tişörtüne bulaşmış. "Bak ne yaptılar," diyor üstünü göstererek. Gözlerinde yaşlar birikmiş ama akmıyorlar. Ağlamamaya çalışıyor.

"Ah, tatlım," diyorum ve göz hizasına gelecek şekilde eğilip omzunu sıvazlıyorum. "Neden eve gidip hemen üstünü değiştirmiyorsun? Kirli tişörtünü makineye at, ben sonra hallederim."

"Ama su balonu oyununu kaçırırım," diye homurdanıyor.

"Hayır, kaçırmazsın. Her ihtimale karşı bir tane de yedek tişört getir," diye takılıyorum.

Ayağını yere vurup başını öne eğiyor. Elimi çenesinin altına koyup başını kaldırıyor ve döndüğünde ona pamuk şeker alacağıma söz veriyorum. Bu onun gülümseyip harekete geçmesini sağlıyor. Sokağın karşısına geçip bizim yola doğru koşuyor. Buradan posta kutusunu görebiliyorum, yani garaj yoluna girene kadar gözüm üstünde olacak.

"Selam, bebeğim," diye sesleniyor Brian arkamdan.

Ona döndüğümde elinde iki bardak bira ve yüzünde yirmi yıl önce âşık olduğum o çocuksu gülümsemeyi görüyorum. Beyaz bir tişört ve Wrangler marka kot giymiş. Aradaki mesafeyi kapatıp eğilerek dudaklarıma sıcak bir öpücük konduruyor. Bir dizi kelebek midemde kanat çırpıyor. Brian'ın üzerimde hep böyle bir etkisi var.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor.

"Teşekkürler," diyerek gülümsüyorum.

Biralardan birini bana uzatıyor. Bir yudum aldığımda yoğun köpük dudağıma yapışıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Parkın ilerisine bakıyorum. Gözlerim at nalı şeklinde bıyığı olan, uzun boylu, zayıf, uzun cansız saçları ve hafif kamburu olan Charles'a takılıyor. Kırklarında ve bizim sokağın köşesinde oturuyor. Sadece kendisi değil, kurtulmayı reddettiği hurda araçlarla dolu bahçesi de göz zevkini bozuyor. Tek başına durmuş, insan piramidi yapmaya çalışan bir grup genç kızı izliyor. Bir elinde, bira diğerinde baş ve işaretparmaklarının arasına sıkıştırdığı yanan bir Marlboro sigara var.

"O şeye göz kulak olur musun?" diyorum Brian'a.

Şey ile Charles'ı kastediyor olsam da açıkça belirtmiyorum.

"Evet, tabii. Çocuklar nerede?" diye soruyor Brian.

Michael'ın üstünü değiştirmek için eve gittiğini söyledikten sonra sahnenin önündeki Beth ve Lucas'ı işaret ediyorum.

"Tanrı aşkına!" diye homurdanıyorum.

Gözlerim Nicole'e kayıyor. "Lanet olsun."

"Ne?" diye soruyor Brian.

Parmağımı takip eden gözleri önce bütün kasabanın önünde erkek arkadaşıyla öpüşen Beth'e, ardından piknik masasında oturmuş bira içen Nicole'e odaklanıyor. Yanlarına gidip ikisini de azarlamak için bir adım atıyorum ama Brian beni durduruyor.

"Ben ilgilenirim, Laura."

Derin bir nefes alıp ellerimi belime koyuyorum. "Bu kızlar beni erkenden mezara koyacak."

"Şimdi o yaşlardayken seninle gizlice kaçıp mercimeği fırına verdiğimizde ve doğa parkurunda bira içtiğimizde annenin neler hissettiğini anlıyorsundur." Brian kaşlarını oynatıyor.

"Ah, kes şunu. Biz bu kadar fena değildik."

Alnımdan öpüp fısıldıyor: "Ben senin fazlasıyla fena olduğunu hatırlıyorum."

Kıkırdayıp şakayla göğsüne vuruyorum. Bir an için yine ergen gibi hissediyorum ama şu an sahip olduğumuz şeyi daha çok seviyorum; yıllar içinde kurulmuş derin bir bağ, çocuklar, bir ev ve birlikte inşa ettiğimiz bir hayat. Dünyaları verseler değişmem.

"Tamam, şimdi sert baba yüzünü takınma vakti," diyor ifadesini ciddileştirmeye çalışarak. Brian sanki görevdeymiş gibi Nicole'e doğru yürüyor. Omzunun üstünden bana şapşal bir bakış atıyor, gülmeme engel olamıyorum.

"Al, anne!" diye bağırıyor Michael.

Tam dönerken top hâline getirilmiş bir tişörtün bana doğru uçtuğunu görüyorum ama yüzüme çarpmadan önce yakalıyorum.

"Bu ne?"

"Yedek tişört çünkü su balonunda da yenileceğimi düşünüyorsun." Gözlerini deviriyor.

"Öyle bir şey düşünmüyorum, Michael. Sadece hazırlıklı olmak iyidir," diyorum tişörtü açıp omzuma asarken.

"Her neyse." Omzunu silkip koşarak su balonu oyununa doğru koşuyor.

Yeniden parkı gözlerimle tararken bakışlarım Charles'a takılıyor. Sigara izmaritini yere atıyor, eski kirli botuyla üstüne basıp eziyor. Brian'ın midemde uçurduğu kelebekler kayboluyor. Yerlerini bir batma hissi, kötü bir şey olacağına dair bir önsezi alıyor. Bunu biliyorum çünkü daha önce de hissettim...

ON ALTI

BETH

Evin ürkütücü sessizliğinde yataktan kalkıp üstüme kapüşonlumu ve eşofman altımı geçiriyorum. Dün gece birkaç saatten fazla uyuduğumu sanmıyorum. Uyuduğumda da rüyamda annemle babamı gördüm ve bu rüyalar hızla uyanamadığım kâbuslara döndü. Komodinin üzerinde duran, üstünde annemin elyazısıyla adımın yazılı olduğu beyaz zarf gözüme takılıyor. Açıp ne yazdığını öğrenmek istiyorum ama yapamıyorum. Avukatın sözleri aklıma geliyor: *Ölenlerin isteklerine her zaman saygı duymalısınız.* Ben de bunu yapacağım. Annemin küllerini yarından sonraki gün mülkün etrafına serpeceğiz ve mektubu o zaman okuyacağım.

Zarfın yanında duran gümüş anahtar başucu lambamın ışığının vurmasıyla parlıyor. Kasayla ilgili kurallar ya da son dilekler yok. Onu istediğim zaman açabilirim ama içinde bulacaklarımdan korkuyorum. Ailemizin karanlık sırrını saklama konusunda da endişeliyim. Bugün daha kolaymış gibi geliyor ki bu da kaygılandırıcı. Dün gece bunu her yere fışkırtarak kusacak gibi hissediyordum. Bugün daha ziyade yemek borumu yakan mide ekşimesi gibi. Belki yarın sindirilmeyi reddeden aşırı işlenmiş bir yemek gibi mideme oturur.

Sokak kapısının çarpılma sesiyle irkiliyorum, ardından ev yine sessizliğe bürünüyor. Michael'ın işlerini halletmek ya da biraz çalışmak için bir kafeye gittiğinden eminim. Gecenin

bir yarısı Nicole'ün odasından çıktığını duydum. Mutfakta bazı kutuları ve dolapları karıştırdı. Ne aradığını bilmiyorum ama umarım hiçbir şey çalmamıştır.

Komodinin üstünden anahtarı alıyorum, gözümün önünde tutarak daha yakından inceliyorum ama onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Karar veremeyince şilte ile baza arasına sokarak sadece kendimden değil, kardeşlerimden de saklıyorum. Ne kadar dikkatli olsanız azdır. Bu annemin söylediği bir şeydi ama düşünüyorum da, kendi tavsiyesini kendisi dinlememiş.

Mutfakta kendime bir fincan kahve dolduruyorum. Michael kahveyi hazırlamış ve yine çok sert; dilimi kalın bir yağ tabakası gibi kaplıyor. Bundan nasıl keyif aldığını anlamıyorum. Duvardaki saate bakıyorum. Lucas her an burada olabilir, bunu hem dört gözle bekliyor hem de bundan korkuyorum. Onun yanında olmak istiyorum ama bunu gerçekten yapabilir miyim bilmiyorum. Fiziksel olarak evet ama zihinsel olarak tamamen başka bir yerdeyim ve bir daha buraya geri dönecek miyim... emin değilim.

Yükselen güneş oturma odasının penceresinden içeri süzülüp sıcak ışığıyla kutu yığınlarını aydınlatıyor. Kutular odanın her yerine saçılmış durumda; kimisi boş, kimisi açık, kimisi hâlâ kapalı. Üçte birine baktık ama hiçbiri bize 15 Haziran 1999 gecesi ne olduğuna dair bir fikir vermedi; o kaset hariç. Şu an VHS/DVD oynatıcının üstünde, öylece açıkta duruyor. Herhangi biri içeri girebilir, kaseti oynatıcıya takıp gömülü gerçeği öğrenebilir. Onu saklamayı ya da ortadan kaldırmayı düşünüyorum ama başka bir şey saklayacak enerjim yok, belki de birinin onu görmesini istiyorum. Bu sır üçümüzün omuzlayabileceğinden çok daha ağır gibi geliyor.

Dün gece kaseti on iki kez izleyip babam annemi Emma'nın cesedine götürmeden önce ne olduğuna ya da kayıt durduktan

sonra ne olmuş olabileceğine dair bir ipucu aradım. Ne kadar çok izlersem, gördüklerime karşı o kadar duyarsızlaşacağımı düşündüm. Ama öyle olmadı. Her izlediğimde bir öncekinden daha fazla şok olup sarsıldım. Sanırım bazı şeylere alışılmıyor. Her seferinde başka bir şey fark ettim. Babamın gözleri sanki ağlamış ya da çok içmiş gibi kan çanağına dönmüştü. Gerçi pek içki içmezdi, ara sıra bir bira. Annemin nefes alıp verişleri sığ ve kontrolsüzdü. Bunun nedeni, evden dereye kadar koşması ya da panik atak geçiriyor olması olabilirdi. Emma'nın saçları kanla kaplıydı. Bir kısmı kurumuş, bir kısmıysa sanki başından hâlâ kan akıyormuş gibi ıslaktı.

Tel kapı hafifçe tıklıyor, girişte Lucas'ı karşılıyorum. Üzerinde fermuarlı bir kapüşonlu, beyzbol şapkası ve soluk mavi kot var. Her iki elinde de termos var. Biri mor, biri mavi. Ergenlik yıllarımızda kullandıklarımızın aynısı. Gülümsemesi gözlerine ulaşınca göz kenarları kırışıyor.

"Günaydın," diyor Lucas. Sesi hırıltılı değil, dolayısıyla yeni uyanmadığını anlıyorum.

Mor termosu bana uzatıyor. Soğuk. Hatırlamış. Kahvemi soğuk tercih ederim ama artık hiç öyle içmiyorum. Çok uğraştırıyor. Çok planlama gerektiriyor. Dondurucuya çok buz koymak gerekiyor. İstemsizce gülümsüyorum.

"Sade ve soğuk," diye ekliyor.

"Tıpkı kalbim gibi."

İkimiz de gülümsüyoruz... eski günlerin hatırına.

"Çıkalım mı?" diyor geri çekilerek.

Başımı sallıyorum ve yan yana verandanın basamaklarından inip garaj yolunda ilerliyoruz. Hava soğuk ve nemli, gökyüzü gri bir battaniyeyle örtülü, güneş en zayıf aralıklardan dışarı sızıyor. Garaj yolunun başında, bir an yolun karşısındaki çocukluğunun geçtiği eve bakıyorum. Artık orası

bir yuva değil. Sadece bir ev. Yuvalarda neşe olur ama o neşe 1999'da onlardan çalındı.

"Ee," diyor Lucas bana kısa bir bakış atarak. Termosunu başına dikiyor. Eskiden kahvesini sıcak ve iki şekerli içerdi, hâlâ öyle mi merak ediyorum. Belki de eşinin içtiği gibi içiyordur. Onun nerede olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen evlerinde kocasının dönmesini bekliyordur.

"Ee," diyorum.

Bu sokakta sadece üç ev var. Bizimki, Harperlarınki ve Charles Gallaher'inki. Babam ortadan kaybolduktan sonra, üzerinde yaşayan her ailenin başına gelenleri de düşünerek, bu çıkmaz sokağın lanetli olduğu hissine kapıldım. Dur işaretinin orada Lucas sağa doğru sert bir dönüş yapıyor. Belli ki parktan uzak durmak istiyor. Kasılan çenesi başka bir sokağa dönüp parkı arkamızda bırakana kadar gevşemiyor.

Grove sessiz. Kuşlar bile bu sabah cıvıldamıyor. Bu kasabadaki evlerin çoğunun mütevazı boyutları var. Çoğu geniş bahçelerine yayılmış uzun ağaçları olan çiftlik tarzı evler. Haritada bulamayacağınız, herhangi bir bağımsız kasaba gibi. Ya doğduğunuz ya da tesadüfen geçerken, *Burada kim yaşar ki?* diye merak ettiğiniz bir yer.

"Eşin de gelecek mi?" diye soruyorum. Sesim zayıf, tuhaf çıkıyor ve anında sorduğuma pişman oluyorum. Facebook'ta düğün fotoğraflarını gördüğümü hatırlıyorum, bir de çok güzel olmalarına rağmen onlar yüzünden ağladığımı. Her şey başka türlü olsa sahip olabileceğimiz geleceğin yasını tutup sonra da hesabımı silmiştim. Zaten dünyayla paylaşacak pek bir şeyim yoktu ve başkalarının mutluluğunu görmek beni daha çok üzüyordu.

Bana bakıp yüz ifademi inceliyor. "Hayır, iki yıl önce boşandık." İfadesi nötr, sanki bu konuda ne mutlu ne de üzgün.

"Üzgünüm," diyorum ve sanırım ciddiyim.

"Üzülecek bir şey yok. Sadece farklı şeyler istedik. Ben de senin adına üzüldüm."

Başımı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Lucas'ın boşanmamı duyduğunu tahmin etmiştim. Annem onun annesine anlatmış olmalıydı. Gerçi ondan hiç haber almadım, almayı da beklemiyordum. Kuzey Yolu'ndan aşağı dikkatli adımlarla ilerliyoruz. Dik bir yol ve adımlarımız bizi istediğimizden hızlı yürütüyor. Büyürken burası bisiklete binmek için ideal bir yerdi, kendimizi uçuyor gibi hissederdik ve bu da bir çocuk için büyülü bir andı. Doğa parkurunun girişi tepenin altında ve sanırım Lucas beni oraya götürüyor. Çünkü orası bizim yerimizdi.

"Sen ne istedin?" diye soruyorum.

"Mesele benim ne istediğim değildi. Ne istemediğimdi."

Ona bir bakış atıp kirli sakalla kaplı sivri çene hattını ve o dudaklarını inceliyorum. Yumuşak ve sıcak olduklarını hatırlıyorum. "Peki ne istemedin?"

"Çocuk," diyor açıkça.

Ne cevap vereceğimi bilmediğimden termosumdan bir yudum alıyorum. Çocuğum olana kadar çocuk isteyip istemediğimi düşündüğümü hatırlamıyorum. Marissa'ya hamile kaldığımda on dokuz yaşındaydım. Ne istediğimi düşünme fırsatı bulamadan anne oldum. Ama şimdi aksi durumu hayal edemiyorum. İlişkimiz gergin olsa da, kızım dünyanın öbür ucunda yaşıyor olsa da aramızda hep bir bağ olacak. Bu asla kopmayacak bir bağ; anne ile çocuk arasındaki sevgi sonsuzdur. Annem ölmüş olmasına rağmen, hatta Emma'ya yaptığını öğrendikten sonra bile onun sevgisini hâlâ hissediyorum. Lucas'la kollarımız birbirine değiyor. Yutkunup karanlık sırrı yine derinlere itiyorum.

Ormanı kesen bir tünele benzeyen, rayları olmayan eski demiryolundan oluşan doğa parkuruna giriyoruz. Zemin toprak, çimen ve minik taşların karışımı. Her iki taraftaki büyük ağaçlar kemer gibi uzanarak gölgelik oluşturuyor. Bir yanda dere var ama çoğu kısmı kurumuş. Hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor. Aramızdaki sessizlik o kadar uzuyor ki, çocuk konusunun kapandığını varsayıyorum ama sonra Lucas devam ediyor.

"Emma'nın kaybolmasının ardından annemle babamın yaşadıklarını gürünce yapamadım. Babam fazla uzun yaşamadı ve annem... onun tekrar tekrar ölmesini izledim. Kelime anlamıyla değil, gerçek anlamda." Durup bana bakıyor. "Bedenin hâlâ yeryüzünde dolanırken ölü gibi hissetmek ölmekten beter."

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yok çünkü biliyorum.

"Onun kaybolduğu gün polis sürekli ilk kırk sekiz saatin kritik olduğunu söyledi, sonra kırk sekiz saat geçti ve bir daha bundan hiç söz etmediler. Annem birinci ayda, birinci yılda ve sonrasında her yıl yeniden öldü. Belki bu benim kötümser olmamla alakalıdır ama çocuklarım olmazsa onları kaybetmem de diye düşündüm."

Ona anlayış dolu bir bakış atıyorum. Ona anlayışla bakıyorum. Çünkü biliyorum ki, en iyi niyetler bile çoğu zaman gerçek değildir; güven ise çoğunlukla sadece sonunda bir tanrıya ulaşma ihtimaline karşı uydurduğumuz bir dindir. Kötülüklerle dolu bir dünyada kötümser olmak, belki de en kolay şeydir.

"Ona... yani Emma'ya ne olduğunu öğrenmek ister miydin?" Soruyu sorarken ona bakamıyorum.

"Hayır. Çünkü öldüğünü biliyorum," diyor açıkça.

Nefes alışlarım değişiyor; kısa, hızlı ve kontrolsüz. Derin bir soluk alıp düzene sokmaya çalışırken ona bir bakış atı-

yorum. Kıstığı gözleriyle önümüzdeki uzun, karanlık tünele bakıyor. Sonunda ışık yok.

"Yirmi üç yıldır kayıp ve onun bir yerlerde hayatını yaşıyor olma ihtimali çok düşük. Yine de içimde bir yer aksine inanıyor ama ona ne olduğu öğrenirsem, o minik umut kırıntısını kaybederim."

Gözlerim sulanıyor, yaşlar kuruyana kadar gözlerimi kırpıştırıyorum. Belki de Nicole ve Michael haklıdır. Geçmişi geçmişte bırakmak en iyisidir. Çünkü gerçeği öğrenmek hiçbir şeyi değiştirmez. Termosumdan bir yudum alıp boğazıma yapışan his neyse onu yutmaya çalışıyorum. Suçluluk, keder ya da vicdan azabı olabilir. Hatta belki de gerçektir, bedenim onu kurtulmaya çalıştığı bir zehir gibi kusmaya çalışıyor olabilir.

"Annem bana sürekli onu sorup duruyor. Demans yüzünden bazen Emma'nın kaybolduğunu unutuyor. Ona birkaç kez hatırlatmak zorunda kaldım. Kaybın acısını tekrar tekrar yaşamasını izledim." Lucas başını iki yana sallıyor. "Ama son zamanlarda yalana sığınıyorum. Bir arkadaşının evinde olduğunu ya da bisiklete bindiğini söylüyorum. Bunlar onun için kısa rahatlama anları ama benim için daha fazlası. Gülümseyip sanki bunca zamandır buradaymış gibi Emma hakkında konuşuyor. Belki hata yapıyorum." Omuz silkiyor.

"Bence hata yapmıyorsun. Mümkün olsaydı, ben de annem için aynısını yapardım."

Yanaklarını şişiriyor, bu kez anlayışlı bakışı alma sırası bana geliyor. "Evet, baban. Gerçekten çok üzgünüm, Beth."

Hiçbir şey demiyorum çünkü gerçekten söyleyecek bir şey yok.

"Yedi yıl oldu, değil mi?" diye soruyor. Net. Çok net. Ne kadar süre geçtiğini biliyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

Yaklaşık bir dakika ikimiz de konuşmuyoruz. Sadece yürüyoruz. Dallar rüzgârla sallanıyor. Yapraklar teker teker kopup kaderlerini kabullenerek yere düşüyor. Onlar bozulup çürüyecek, ağacın dibinde bir katman oluşturacaklar ve bu tabaka kış boyunca yağmur suyunu emip besin sağlayarak ağacı koruyacak. Ölümlerinde bile bir amaç var.

On adım ileride siyah bir kedi ormandan fırlıyor, bir anda duruyor, ön patisini kaldırıp boynunu bize doğru çeviriyor. Sarı gözleri ateşböcekleri misali parlıyor. Sonra yoluna devam edip tekrar ormanın içine giriyor. Babamın kaybolduğu gün de karşıma siyah bir kedi çıkmıştı. *Geri dönmeliyim,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. En azından insanlar böyle yapılması gerektiğini, aksi hâlde kötü şansın seni bulacağını söyler... Buldu da.

Sonunda Lucas konuşuyor. "Sen babana ne olduğunu bilmek ister miydin?"

"Evet." Durup ona bakıyorum. "Beni öldüren şey bilmemek. Umut ve kederin karışımı, tıpkı amonyak ve ağartıcının birleşimi gibi zehirli. Tek başlarına bir süre dayanabiliyorsun ama bir araya geldiklerinde ölümcül oluyorlar."

Ölümcül kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz bakışlarımı ondan kaçırıyorum. Emma'nın derenin kenarında yatan cansız bedeninin görüntüsü gözümde canlanıyor. Bu asla unutamayacağım bir şey.

O herhangi bir karşılık vermeyince yanlış bir şey mi söyledim diye düşünüyorum. Doğa parkurundan çıkıp Yolun Sonu denen açıklığa giriyoruz. Burası kasabanın anayolu olduğu ve daha fazla ileri gitmenin bir anlamı olmadığı için bu isim verilmiş. Grove'un bu tarafının sona erdiği yer. Diğer taraf yaklaşık iki kilometre ileride, bizim sokağımızda bitiyor.

Asfalt bir arabanın, özelikle bir okul otobüsünün dönüp geri gidebileceği büyüklükte bir daire şeklinde tasarlanmış. Dairenin yarısını çevreleyen korkuluk, çimlerin ve ağaçların el değmeden büyüdüğü kesime geçmemeniz için bir uyarı niteliğinde. Çocukken yetişkinler oraya gidenlerin asla geri dönmediğini söylerdi. Gerçi dinlemezdik. Korkuluktan tırmanır, birbirimize daha ileri gitmek için meydan okurduk. Hiçbir şey olmazdı. Her zaman tek parça hâlinde geri dönerdik. Ama Emma'nın gidonundan beyaz püsküller sarkan pembe bisikleti orada bulundu. Sanki yabani otlar ve orman kusmuş gibi, o kaybolduktan aylar sonra ortaya çıktı. Bunun ardından çocuklar, ebeveynlerimizin ikazlarının gerçek olduğundan korkarak korkuluğu geçmeyi bıraktı. Şimdi bunun yalan olduğunu biliyorum. Hepsinin.

"Her hafta babama e-posta yazıyorum," diyorum ama bunu neden anlattığımı bile bilmiyorum. Kimseye, anneme bile söylememiştim çünkü utanıyorum. Noel Baba'ya inanmak için fazla büyümüş bir çocuk gibi hissediyorum.

"Faydası oluyor mu?" diye soruyor Lucas, anayoldan evlerimize doğru yürürken.

"Bilmiyorum."

Grove hâlâ uykuda. Arabalar garaj yollarında park hâlinde. Perdeler kapalı. Çiyle kaplı bahçelerin üstünde sis var. Manzara aynı anda hem huzur verici hem ürkütücü.

"Ne yazıyorsun?"

"Aptalca şeyler aslında. Genel olarak burada olsa ona anlatacağım şeyleri yazıyorum. İzlediğim filmler ya da diziler, okuduğum kitaplar. Etrafımda olan ya da başıma gelen şeyler."

"Hiç de aptalca değil. En azından içini boşaltıyorsundur."

Lucas'ın kibarlık yaptığını düşünüyorum. Çünkü kim asla cevap almadığı birine üç yüzden fazla e-posta gönderir

ki? Eski kocam benim deli, gerçeklikten kopuk, zamanda donup kalmış biri olduğumu söylerdi. Belki de haklıydı. Belki de ben tüm o şeylerim.

"Evet, sanırım. Asla cevap göndermemiş olsa da okuduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Lucas başını sallayıp kahvesinden içiyor.

"Ona dün gece de yazıp annemin öldüğünü söyledim." Sesim annemden bahsederken çatallanıyor. "Cevap yazmazsa, sonunda temelli gittiğini düşünüp bırakacağım."

Sözlerimin ağırlığı omuzlarıma çöküyor, dudaklarım titriyor. Yutkunmakta güçlük çekiyorum, gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Ağlamak istemiyorum. Ama sanki mecburmuşum, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi geliyor. Babam gittikten sonra gözyaşlarımı durduramadığımda ağlamakla ilgili bir şeyler okumuştum. Neden olduğunu ya da anlamını öğrenmek istemiştim. Tek öğrendiğim, kimsenin kesin bir bilgisi olmadığı. Bir teoriye göre başkalarına acı çektiğimizi söyleyerek insani bir bağı tetikliyordu. Duygusal gözyaşları daha iri, yağlı protein keseleriydi. Yavaşça dökülüyorlar, yanaklarımıza tutunup etrafımızdakilere kendi başımıza çaresine bakamadığımızı, yardıma ihtiyacımız olduğunu söylüyorlardı. Ben de o noktada olduğumu düşünüyorum. Uzun zamandır o noktadayım; sıkışmış, dayanamayan, devam edemeyen, yaşayamayan bir durumdayım.

Lucas bir elini omzuma koyup beni kendine çeviriyor. Gözlerimin içine bakıyor ama ben karşılık vermiyorum. Veremem. O iri, duygusal yaşlar akmaya başlayıp ona kelimelerle anlatabileceğimden fazlasını söylüyor ama Lucas anlayıp beni göğsüne çekiyor, çenesini başımın üstüne dayayıp beni sımsıkı tutuyor. Hıçkırıklara boğuluyorum, ona yapışmış bedenim titriyor.

Her ne kadar paramparça olsam da, nasıl oluyorsa, onun kollarında kendimi tamamlanmış hissediyorum.

İşte bu yüzden ağlıyoruz.

ON YEDİ

NICOLE

Günlüklerini okumaya başlayana kadar annem hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum. Bir insanı bütün hayatın boyunca tanıyabilirsin ama onu asla gerçekten *bilemezsin.* Çünkü size sadece görmek istediklerini gösterir. Onun kendini bir anne olarak güvensiz hissettiğini bilmiyordum. Bizi yanlış yetiştirmekten, bizde öyle ya da böyle kalıcı hasar bırakacak bir hata yapmaktan korktuğunu bilmiyordum. Bağımlılığım yüzünden kendini suçladığını bilmiyordum. Bizi gerçekten ne kadar çok sevdiğini de bilmiyordum. 15 Haziran 1999 gecesi hakkında bir şey yazmamış. Gönderme yapmış ama yazdıkları hiyeroglif gibi şifreli. O tarihten her şeyin değiştiği, onu bu noktaya getiren her ânı sorguladığı, inancını sarstığı ve en korkuncuysa canavarların aramızda dolaştığını anladığı gece olarak bahsetmiş.

Mutfak masasından kahve fincanımı alıp bir yudum içiyorum. Ilımış olmasını umursamıyorum çünkü tek istediğim kafein; çok daha güçlüsünü arzu eden beynimin dikkatini dağıtacak başka bir uyuşturucu. Fincanı geri bırakırken elim titriyor, bir sayfa daha çeviriyorum. Her kelimeyi dikkatle okuyorum çünkü aceleyle karalanmış olsun olmasın, her birinin bir nedenle yazıldığını biliyorum. Annemin günlükleri yer yer sanki sadece hepsini içinden atmaya çalışıyormuş gibi kelime çöplüğüne benziyor. Bazen her şeyin tam olarak

doğru olduğundan emin olmak için zaman ayırıyormuş gibi şiirsel. Birkaç satır dikkatimi çekiyor.

Dünyanın merkezine ulaşmaya yetecek derinlikte bir çukur kazabilsem bile bunu yine de gömemezdim.

Her zaman doğru şeyi yapmaya çalıştım ama yol üstünde bir yerlerde her şey ters gitti.

Bir tanesiyle birlikte yaşayana kadar canavarlara inanmazsınız... ve o zaman bile aynaya bakıp onlardan biri hâline geldiğinizi görene kadar inanmazsınız.

Eksik sayfalar olduğunu fark ediyorum, özellik 15 Haziran civarı. Metal spirallere takılı kalan yırtık kenarlar, yazılı gerçeklerin atıldığının kanıtı. Daha en başta onları neden yazmış ki? Belki de hikâyesini boş sayfalara da olsa anlatmak rahatlatıcıydı. Bunu anlayabiliyorum. Birçok gerçeği sadece kendim için yazıyorum. Çünkü bazı hikâyeler paylaşılmak için değildir.

Tel kapı gıcırdayarak açılıyor. Başımı kaldırınca Beth'in içeri girip spor ayakkabılarını çıkardığını görüyorum. Yüzü kırmızı ve şiş, kan çanağına dönmüş gözleri kırmızı dikişleri olan beyzbol toplarına benziyor. Ağlamış, ona sorunun ne olduğunu sorardım ama bana keş ve müptela dediği için hâlâ kızgınım. Her biri doğru olsa da bunları söylemesine gerek yok.

"Lucas'la yürüyüş nasıl geçti?"

Yüzünü inceleyip ifadesini okumaya çalışıyorum. Lucas'a Emma'yı söyledi mi? Sağlam bir şey bulana kadar söylemeyeceğim demişti ama ona tam olarak inanmıyorum.

"İyi." Musluktan kendine bir bardak su dolduruyor. "Ve hayır, ona Emma'yı söylemedim," diyor bana bakmadan.

"Sormadım."

"Gerek de yok." Bardağı kafasına dikip yarısını içiyor.

Beth'ten bir şey saklamak neredeyse imkânsız. Bağımlı ol-

duğumdan bile ilk o şüphelendi. Bu kulağa mantıklı gelir mi bilmem ama sanırım benden önce biliyordu. Ben sadece eğlendiğimi düşünüyordum, kovalamaca tüm hayatım hâline gelene ve haz hissi sadece amaca hizmet eden bir araç olana kadar da öyle olmadığının farkına varmadım. Sonra annem öğrendi ama bu çok uzun sürdü. Ebeveynlerin çocuklarına karşı kör noktaları var.

Beth mutfak masasına doğru birkaç adım atıp önümde duran spiralli defterlere bakıyor. "İlginç bir şey buldun mu?" diye soruyor.

İlginç doğru kelime değil, dolayısıyla ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben bu kelimeyi yeni keşfettiğim bir gerçek için kullanırım. Mesela ölümden üç gün sonra, yiyeceklerin parçalanmasına yardım eden enzimlerin kendi bedeninizi yemeye başladığını öğrendiğimde olduğu gibi. Ben bunun ilginç olduğunu düşündüm. Ama bu günlükler farklı ve bence bunu tarif edecek bir kelime yok.

"Hayır," diyorum. "Ama o geceye... yakın tarihli bazı sayfalar kayıp."

Beth bir kaşını kaldırıyor. "Onları yırtmış mı?"

"Öyle olmalı."

Günlüğü ona okutmayı teklif etmeyi düşünüyorum ama annem onları bana bıraktı. Çok fazla bir şey almadım, sadece bunlar ve çalıştığından bile emin olmadığım eski arabası. Annem onları başkasının okumasını isteseydi, üçümüze bölüştürürdü ama yapmadı. Yani onlar benim.

"Belki buralarda bir yerdedirler." Beth oturma odasındaki kutulara bakıyor; bazısı açık, bazısı kapalı, bazısı boş, bazısı dolu.

"Evet, belki," diyorum günlükleri üst üste koyarken. Okumaya biraz ara vermem gerek. Dün annemin kelimele-

rini okurken uyuyakaldım ve sabah uyandığımda okumaya devam ettim.

"Michael döndü mü?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Onsuz mu başlayalım?"

"Aslında benim şeye gitmem gerek..." Durup doğru kelimeyi arıyorum. "Tedaviye?" Bunun da doğru olduğundan emin değilim. Hâlâ opiyat alıyorum, sentetik olanlardan, sadece küçük dozlarda. Doktor yalnızca bir yıl ihtiyacım olacağını umuyor. Ama ben metadon da olmadan yaşayabilecek miyim, merak ediyorum.

"Beni götürebilir misin?" diye soruyorum.

Ondan yardım istemek istemiyorum çünkü bir yıl önce bana yardım etmekten bıktığını biliyorum. Onu suçlayamam da. Her zaman hayattaki zirveleri arama eğilimindeydim, araba kazasından önce bile. Yirmilerimde elime ne zaman geçse ot, alkol, kokain kullanıyordum. Ama işimi de görebiliyordum, ta ki kendimden de güçlü bir şeyin tadını alana kadar. Doktorların reçete ettiği oksikodon isimli bir ilaçtı. Çok uzun süre kullandırdılar, sonra bir anda yerine başka bir planlama yapmadan kestiler. Böylece ben de kendi planımı yaptım. *Kafayı bul ya da bu uğurda öl.* Birkaç kez az kalsın ölüyordum da. Ama bu beni durdurmadı. Bağımlılık, kolunuzun mengenede olması gibidir. Kavrayışını gevşetemezsiniz. Geri çekilemezsiniz. Sadece onunla yaşamayı öğrenmeniz gerekir.

Bağımlılık sevdiğim insanlara en kötü şeyleri yapmama sebep oldu, Beth de onlardan biri. Yani dediğim gibi, artık bana yardım etmek istemezse onu suçlayamam ama yine de bunun için ondan nefret edebilirim. Belki de konuşan bağımlılıktır. Artık gerçekten bilmiyorum.

"Tabii," diyor Beth. Sesi sakin, kelimeler ağzından onu zorluyormuş gibi yavaşça çıkıyor. "Dur, hemen değişeyim," diye ekliyor.

Dur, hemen değişeyim... Keşke bu kıyafetlerden daha fazlası için geçerli olsaydı.

ON SEKİZ

BETH

Araba bakımsız tedavi merkezinin dışında rölantide çalışıyor. Merkez birkaç kasaba uzakta, sıra sıra dükkânların olduğu bir yerde, Dollar General mağazası ile faizin dakikada bir arttığı hissine kapıldığınız o sahtekâr hızlı kredi veren yerlerden birinin arasında bulunuyor. Pencerelerden biri kontrplakla kapatılmış. Sanırım birileri mesai saatlerinden sonra tedavi almak istemiş. Geri kalan pencerelerdeki kapalı storlar mahremiyet sağlıyor ya da içeride olan biteni gizliyor. Buzlu cam kapıdan içeri girip çıkanlar kardeşimden daha beter hâlde görünüyor. İnternetten okuduğum kadarıyla çoğu yeniden başlayacak. Nicole emniyet kemerini çözüp arabadan iniyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, uzun sürmez," diyor.

"Emin misin?"

Kapıyı çarparak kapatıyor. Ya beni duymadı ya da cevap vermek istemedi. Kliniğe girip gözden kayboluyor. Sırf onları meşgul etmek, aklım dağılmadan önce odaklanabilmek için parmaklarımı direksiyona vuruyorum. Hafiften yağmur atıştırıyor. Damlalar ön cama vurup aşağı kayıyor. Su kuruyunca akışı devam ettirecek bir şey kalmıyor. Cep telefonumu çıkarıp önce cevapsız çağrıları kontrol ediyorum. Dün gece Marissa'yı aramayı denedim ama sesli mesaja düştü ve ben de

mesaj bırakmadım. Geri aramadı. Sonra e-postalarıma bakıyorum. Bu sabahtan beri dokuzuncu kontrol edişim. İK'dan gelen, ailevi durum izninden ne zaman döneceğime dair bir gelişme olup olmadığını soran e-posta dışındakilerin hepsi gereksiz. Babamdan cevap yok. Aile için –aslında daha çok Michael içindi ama hepimiz kullanırdık– bilgisayar alındığında birbirimize e-posta göndermeye başlamıştık. Babamın bu sayede klavye kullanma becerilerini geliştirdiğini söylediğini hatırlıyorum. Tek parmakla basmaya çalışmaktan tüm parmaklarını klavyede gezdirmeye geçmişti. Geliştikçe e-postalar da uzadı. Gönderdiği ilk birkaç düzine sadece birkaç cümle uzunluğundaydı ama bir saatini aldığından eminim. Yazım hatalarıyla doluydu ve bazen bana ne anlatmaya çalıştığını anlamakta güçlük çekiyordum. Sabahın erken saatlerinde, fabrikaya gitmeden önce gönderirdi ve gizemli mesajının ne olduğunu sormak için eve dönene kadar beklemek zorunda kalırdım. Babam güler, bir sonrakini daha rahat anlayacağımı söylerdi. Hep de öyle oldu, ta ki e-postalar kesilene kadar.

Tedavi merkezine açılan kapıya bakıyorum. Sefil hâlde biri içeri girerken bir başkası dışarı çıkıyor. On beş dakika oldu. Motoru durdurup temkinlice arabadan iniyor ve anahtarları avucumda sıkıyorum. Burası kasabanın iyi kısmı değil. Açıkçası, herhangi bir kasabanın iyi kısmı olduğunu sanmıyorum. Bazı bölgeler pisliklerini daha iyi saklıyor. İçeri o kadar hızlı giriyorum ki, yağmur tenime zar zor değiyor. Yoksunluk krizlerini durdurmak adına bir sonraki dozlarını almak için bekleyen bir sıra insan var. Nicole aralarında değil, bu yüzden en öne geçiyorum. Bir adam homurdanıyor. Özür dileyip çabuk olacağımı söylüyorum.

"Kız kardeşimi arıyorum, Nicole Thomas," diyorum kurşun geçirmez camın ardındaki kadına. Sanki dövmeyle

yapılmış gibi kaşları çatık. Onu suçlamıyorum. Burası çalışması kolay bir yer değil.

Kadın kardeşimin adını bilgisayara yazıyor. "Dozunu almak için on dakika önce içeri girmiş, yani şimdiye çıkmış olmalı. Arka kapıyı kullanmış olsa gerek." Kadın koridorun diğer tarafını işaret ediyor.

Daha ona teşekkür edemeden, "Sıradaki," diye bağırıp beni başından savıyor.

Tıbbi personeli ve hastaları geçiyorum. Herkes yorgun görünüyor ve bunun uykusuzluktan kaynaklanmadığını düşünüyorum. Sanırım hepsi hayattan yorgun düşmüş. Bazen hayat bizi erken yaşlandırıyor. Arkada personel için otopark var. Kapüşonumu takıp etrafa bakınıyorum. Nicole karşı uçta. Bir adamla konuşuyor. Kız kardeşimden uzun olan adamın üstünde yağmurluk ve koyu renk kot pantolon var. O sırada aralarında bir değiştokuş oluyor. Adam ona büyük, kahverengi bir zarf veriyor. Nicole etrafını kolaçan ettikten sonra zarfı hemen çantasına sokuyor.

"Nicole!" diye bağırıyorum ona doğru koşarken. Hasarlı dizim zonkluyor ama acıyı görmezden geliyorum.

Başını hızla bana doğru çeviriyor, gözleri kocaman açılmış. Adam da dönüp bana bakıyor, sonra yana kayıyor, böylece artık Nicole'ün karşısında değil, yanında duruyor.

"Sen ne halt ediyorsun?" Eve geç geldiğinde annemin ona bağırdığı gibi bağırıyorum. Adama dönüp bakmıyorum bile. O önemsiz, sadece bağımlılığıyla arasında bir köprü. "Kahretsin, yine mi kullanıyorsun?"

"Ne? Hayır!" diyor öfkeyle. Bakışları vahşi, çenesi bir sağa bir sola kayıyor.

Çantasını tutuyorum. Alçılı kolunu amaçsızca sallayarak bana karşı koymaya çalışıyor ama ben daha iri ve daha güç-

lüyüm. Neredeyse on yıldır kullandığı uyuşturucu hem zihnini hem de bedenini zayıflattı.

"O zaman bu ne?" Çantanın içindeki zarfı tutup çıkarıyorum. Kalın ve ağır.

"Onu hemen geri ver!" diye bağırırken uzanıp elimden almaya çalışıyor.

"Bu ne, Nicole?"

"Emma Harper'ın kaybolmasıyla ilgili lanet olası davanın dosyası," diye homurdanıyor.

Etli gözkapakları kısılıp yıllar içinde donuklaşan yeşil gözlerini saklıyor. Tekrar hamle yapıyor ama bu kez elimden almasına izin veriyorum.

Bir adım geri çekilip yanında duran adama bakıyorum. Onu anında tanıyorum. Casey Dunn. Benden bir sınıf küçük ve Nicole'den bir sınıf büyüktü. Lisede sadece arkadaştılar ama herkes aralarında daha fazlası olduğunu biliyordu. Fakat onlar bunu asla anlamamıştı. İkisini birbirine bağlayan, kelimelere duydukları aşktı. Casey'nin Walworth County Şerif Ofisi'nde şerif yardımcısı olduğunu duyunca şaşırmıştım. Şimdi daha yüksek bir mevkide olduğundan eminim. Oysa onun İngilizce profesörü, yazar ya da onun gibi bir şey olacağını düşünmüştüm. Aynı şeyi Nicole için de düşünmüştüm ama görüldüğü gibi o herkesin beklediğinden çok daha farklı bir yol seçti. Hepimiz öyle yaptık.

"Selam, Beth," diyor. Derin sesinin ardında otoriter bir hava var. Artık sıska, küçük ergen değil. Geniş omuzları, kalın bir ensesi var. Yüzü tıraşlı, lisedeki sivilcelerden eser yok, dağınık saçlarının yerini kısacık kesilmiş saçlar almış.

Gergin bir ifadeyle gülümsüyorum. "Seni gördüğüme sevindim, Casey."

Nicole kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kemikli kalçasını öne çıkarıyor. *Özür dilemek* ona yetmez ama elbette aklıma ilk gelen bu oldu. Başka ne sebeple metadon kliniğinin arka otoparkında biriyle buluşabilirdi ki?

"Nasılsın?" diye soruyor Casey. "Yani... boş ver. Aptalca bir soruydu." Kaşlarını ovalayıp mırıldanıyor: "Annen için üzgünüm."

Aslında aptalca bir soru değil. İnsanlar bunu hep sorar. Cevabı da her zaman *iyiyim* olur çünkü kimse aslında nasıl olduğunuzu duymak istemiyordur.

"Teşekkürler." Dudaklarımı sıkıyorum. "Hâlâ Walworth County Şerif Ofisi'nde misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Neredeyse yirmi yıl olacak. Aslında şimdi dedektiflik bürosundayım."

Bakışlarım bir an Nicole'e kayıyor. O ve Michael kasetten kimseye bahsetmeme konusunda benimle tartıştılar, şimdiyse Nicole neler olduğunu öğrenmek için elinden geleni yapıyor. Bunca yıl sonra onun bu davaya olan ilgisini Casey'nin şüpheli bulup bulmadığını merak ediyorum. Ona ne söyledi? Bilgi istemek için ona nasıl bir sebep sundu?

"Tebrikler," diyorum, gerçi bunun söylenecek doğru şey olup olmadığından emin değilim. Bakışlarım Nicole ile Casey arasında gidip geliyor. Sanki düello yapıyoruz ama kimsenin silahı yok. Pekâlâ, muhtemelen Casey'nin yağmurluğunun altında, kotunun beline sıkıştırılmış ya da kılıfına sokulmuş bir tane vardır. Ama bu durumda silah, sadece Nicole ve benim bildiğimiz gerçek.

"Bitti mi?" Nicole sorusunu bana yönlendiriyor. Ses tonu tavırlı, ayağını kaldırıma hafifçe vurup duruyor.

"Dava dosyasıyla ilgili sorun ne?" Onu dosyayı çalmaya nasıl ikna ettiğini bilmem gerek.

"Nicole bana mesaj atıp dosyaya erişimim olup olmadığını, ona verip veremeyeceğimi sordu," diye açıklamaya başlıyor Casey ama Nicole araya giriyor. "Evet, Emma Harper'ın kaybolmasıyla ilgili yazacağım gerçek suç kitabı için. *Hatırladın mı*, Beth?" Bir kaşını kaldırıyor; bu, hikâyesine ayak uydurmamı söylemesinin yolu."Ah, evet, şu kitap. Bunun sadece bir fikir olduğunu sanıyordum. Ciddi olduğunu bilmiyordum." Kelimelerim birbirine dolanıp bir tür ikna edici yalan oluşturuyor. Casey'ye bakıyorum. İfadesi değişmiyor, dolayısıyla inandığını düşünüyorum.

"Şimdi biliyorsun." Nicole başını yana eğiyor.

Casey boğazını temizliyor. "Bunu yapıyor olman harika. O kaybolduğunda biz daha küçüktük ama ona ne olduğunun bulunamamasını hep çok üzücü olduğunu düşündüm," diyor. "Düğme ya da anahtar gibi şeyler kaybolur. İnsanlar kaybolmamalı." Başını iki yana sallıyor, sonra zarfı işaret ediyor. "Bir ara bu kasabanın en önemli dosyasıydı. Şimdi kimse aldığımı bile fark etmedi. Bir çocuğun ilgisini kaybettiği oyuncak gibi."

Ne söyleyeceğimizi bilmeden sessizce duruyoruz. Bu doğru. Davaya gösterilen ilgi bir yılın ardından kesildi. İnsanlar unuttu. Çocuklar karanlık bastırdığında sokaklarda oynadı. Sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Casey yenini yukarı sıyırıp saate bakıyor. "Benim gitmem gerek," diyor Nicole'e. "Seni yeniden görmek güzeldi, Beth."

"Aynı şekilde."

"Ve Nicole." Bakışları ona dönüyor, ifadesi yumuşuyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Ne olursa. Ben buradayım."

Nicole gülümsüyor. "Teşekkürler, Casey." Söylemek istediğini bildiğim sözleri söylemeden bırakıyor. "Sana mesaj atarım."

Casey başını salladıktan sonra arabasına yöneliyor. O işitme mesafesinden çıkana kadar bir şey söylemiyorum.

"Bana söyleyebilirdin, Nicole."

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim," diyor ayaklarını vura vura tedavi merkezine doğru yürürken.

Nicole hep böyleydi; içekapanık, neredeyse sinsi. Bağımlılığı ve yaptığı şeyler hakkında o kadar uzun süre yalan söyledi ki, gerçeğin nerede başlayıp nerede bittiğini bildiğini sanmıyorum.

ON DOKUZ

LAURA

15 HAZİRAN 1995

Sokak kapısı çalınıyor. O kadar telaşlı şekilde vuruluyor ki, son derece ters giden bir şey olduğunu anında anlıyorum. Gözlerim kanepede günlüğüne yazan Nicole'e kayıyor. Michael ve Beth dirseklerine dayanarak yere uzanmış, Sega'da *Zombies Ate My Neighbors* oynuyorlar. Brian televizyon koltuğunda kısmen video oyununu izliyor, kısmen de kucağında açık duran gazeteyi okuyor. Saat akşam sekizi geçti ve ailemden herkes burada. Aklım oraya gidiyor... her zaman. Kitabımı bırakıp kanepemden fırlıyorum.

"Christie'yse ona evde olmadığımı söyle," diyor Beth, gözlerini ekrandan ayırmadan. Kapıya doğru giderken onun ergen vurdumduymazlığına homurdanıyorum.

Kapı daha hızlıca, daha sertçe vurulmaya devam ediyor.

Açınca karşımda Susan'ı görüyorum. Yüzü ıslak ve perişan hâlde, altdudağı titriyor.

"Susan, ne oldu? İyi misin?"

"Emma kayıp," diyor ağlayarak. "Onu gördün mü? Burada mı?" Kelimeler de ağzından tıpkı kapıyı çalışı gibi sert, hızlı ve telaşlı çıkıyor.

"Ne? Nasıl yani? Hayır, burada değil."

Ağzından bir inilti çıkıyor. "Eddie ve ben onu bulamıyoruz."

Susan'ı kendime çekip sıkıca sarılıyorum. Kayıp bir çocuk her ebeveynin kâbusudur; her ne kadar benim başıma gelmemiş olsa da dehşete kapılıyorum.

"Ne oldu?" diye sesleniyor Brian.

Omzumun üstünden bakınca onun yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkamda durduğunu görüyorum. "Emma'yı bulamıyorlarmış." Bir anda ben de ağlamaya başlıyorum.

Brian iş botlarını ayağına geçiriyor, bağlamakla uğraşmadan kamyonetinin anahtarlarını alıyor. "Polisi aradınız mı?"

Susan beni bırakıp birkaç kez başını sallıyor. "Yoldalar."

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye soruyor Brian. Kısık gözlerini Susan'a odaklayıp cevap bekliyor.

"Bilmiyorum." Sesi fısıltı gibi çıkıyor. "Bağış toplama etkinliği sırasında, sanırım çuval yarışından sonra ama yumurta atma oyunundan önce. Bisikleti de kayıp. Emma oradaydı ve ben düşündüm ki... ben... Ben ne düşündüğümü bilmiyorum. Bir sürü şeyle meşguldüm. Gözüm üstünde olmalıydı. Gözümü ondan ayırmamalıydım. Ama Allen's Grove küçük bir kasaba ve burada kötü bir şey hiç olmaz. Güvenlidir." Ağlaması şiddetleniyor.

Her an, her yerde, her şey olabilir. Aklımdan geçen bu ama yüksek sesle söylemiyorum.

"Seni hatan değil," diyorum bunun yerine, elimi omzuna koyup onu teselli etmeye çalışıyorum ama ancak Emma'nın eve gelişiyle huzur bulacağını biliyorum. "Onu bulacağız. Muhtemelen bisiklete biniyordur."

"Neler oluyor?" diye soruyor babasının arkasında duran Beth. Kocaman açılmış gözleri Susan ile benim aramda mekik dokuyor. Nicole ve Michael da yüzlerinde aynı ifadeyle onun yanında yerlerini almışlar.

"Emma'yı en son ne zaman gördünüz?" diye soruyorum.

Önce Beth cevap veriyor. "Bağış etkinliğinde."

"Çuval yarışını kazandığında," diye ekliyor Nicole.

Michael başını sallıyor. "Su balonu atma oyununda," diyor. "Onun takımı ikinci oldu."

Emma'nın erkeklerden daha iyi olduğuna dair yaptığı kendi şakasına dizlerine vurarak kıkırdaması gözümde canlanıyor. Birincilik mavi kurdelesi gömleğine iğnelenmiş. Turuncu ruh hâli yüzüğü küçük parmağını süslüyor. Sonra tüm müsabakaları kazanmaya kararlı şekilde başka bir oyunda yarışmak için koşarak uzaklaşıyor.

"Lucas nerede?" diye soruyor Beth.

"Kardeşini arıyor." Susan burnunu çekip kendisini toparlamaya çalışıyor ama faydası olmuyor. Böyle durumlarda soğukkanlılığı korumak gibi bir şey söz konusu değil.

Beth tenis ayakkabılarını giyerken soruyor: "Nerede?"

"Doğa parkuruna bakmaya gitti," diyor Susan.

"Gidebilir miyim?" Beth gözlerini bana çeviriyor. Neredeyse yalvarır gibi bakıyor. Lucas'ı teselli etmek, yanında olmak, ona yardım etmek istediğini biliyorum. Onlar çok yakınlar, yıllardır öyleler.

"Nicole'ü de al ve birbirinizden ayrılmayın. Ciddiyim."

İkisi de başlarını sallıyor ve otuz saniye içinde kapıdan dışarı fırlıyorlar.

"Ben etrafta arabayla dolanacağım, bakalım onu görebilecek miyim," diyen Brian başımın üstüne hızlıca bir öpücük konduruyor. Elini Susan'ın omzuna yaslıyor. "Onu bulacağız."

Susan başını sallasa da gözyaşları hâlâ dökülüyor. Brian peşinde Michael'la çıkıyor.

"Hadi size gidip polisin gelmesini bekleyelim," diyorum Susan'a, onu kapıdan dışarı çıkarırken. Yine başını sallıyor

ama dinlediğini sanmıyorum. Emma'nın dışarıda bir yerlerde bisiklete bindiğini, yüzünde bir gülümseme ve macerasına dair komik hikâyelerle kapıdan gireceğini umuyorum. Ama içimden bir ses aksini söylüyor.

YİRMİ

BETH

Nicole yol boyunca tek kelime etmedi. Onun uyuşturucu almaya çalıştığını düşündüğüm için bana kızgın. Beni suçlayabilir mi? Geçen seneden bir anı aklıma geliyor: Nicole sokak kapımı yumruklayıp benden para istiyordu. Ben diğer tarafta durmuş onun çığlıklarını ve kıvranışlarını dinliyordum. Garaj yolunda rölantide çalışan bir araba vardı. Arkadaşı olmayan biri, belki başka bir keş onu evime getirmişti. Ben cevap vermeyince Nicole ısrarla kapımı tekmeledi, bana ağzına geleni sayıp döktü, hatta ona istediğini vermezsem beni öldüreceğini söyledi. Onu duymazdan geldim çünkü konuşan o değildi. Bağımlılığıydı. Ardından saksılarımdan birini alıp verandaya fırlattı. Bir tanesini ön bahçeme savurdu. Annemin bir garaj satışından alıp bana verdiği son hediyelerden biri olan sallanan sandalyeyi kırdı. Nihayet yorgun düşüp geldiği arabayla gitmesi dakikalar sürdü. Onu bir daha görmedim, ta ki annemin öldüğü güne kadar.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak anıları geçmişte bırakıp ona bakıyorum. Yolcu koltuğu penceresinden dışarıyı izliyor. Ne düşündüğünü merak ederdim ama zaten biliyorum. Dava dosyası kucağında duruyor. Açıp okumaya başlamadığı için şaşkınım. Merak eder diye düşünmüştüm ama belki de içinde bulacaklarından korkuyor.

Grove'a giriyoruz, yavaşça bizim sokağa sapıyorum. İleride Michael'ın arabası garaj yolumuza dönüyor. *Mükemmel zamanlama.* O park edip arabadan inerken biz de arabayı kenara çekiyoruz. Michael bizi görünce el sallayıp gülümsüyor. Çapraz çantası omzunda, arka koltuktan bir Walmart torbası alıyor.

"Neredeydiniz?" diye sorarken, bir elini güneşten korumak için gözüne siper ediyor.

"Tedavi," diyor Nicole. "Ya sen?"

"Ah..." Durup sanki kontrol ediyormuş gibi onu inceliyor. "İyi misin?"

Nicole evet diyor. Michael elindeki kahverengi zarfın ne olduğunu sormuyor, Nicole de ona açıklama yapma gereği duymuyor.

Michael, Walmart torbasını bana uzatıyor. "Kasabadayken sana yeni bir far aldım. İstersen sonra takabilirim."

"Teşekkürler," diyorum torbayı elinden alırken. "Gerek yoktu."

"Biliyorum ama yapmak istedim."

O hep benim küçük kardeşim olduğundan Michael'ı yetişkin bir adam olarak görmek zor. Onu tekrar gördüğümde ne beklediğimi bilmiyorum. Ondan nefret etmek istedim, hâlâ da istiyorum. Ama o bunu zorlaştırıyor. Yani belki de gerçekten nefret ettiğim tek kişi kendimimdir.

"Pekâlâ," diyorum evi işaret ederek. "Çalışmaya geri koyulalım mı?" Kardeşlerimin ikisi de başlarını sallıyor ve ayaklarını betona sürterek peşimden geliyorlar. Tel kapıyı açıyorum, menteşeleri gıcırdıyor ama sonra duruyorum. Kapı aralık, sadece bir santim kadar.

"Ne? Ne oldu?" diye soruyor Michael.

"Beth," diyor Nicole.

"Biri eve girmiş."

"Çekil." Michael önden girmek için beni kenara itiyor. Bunu kaba değil, koruyucu bir tavırla yapıyor.

Kapıyı yavaşça açıp başını içeri uzatıyor, girmeden önce kısa bir an dinliyor.

"Polisi aramalı mıyız?" diye soruyorum.

Nicole de Michael da cevap vermiyorlar. Bize durmamızı işaret etmesine rağmen Michael'ın arkasından içeri süzülüyorum. Mutfaktaki dolaplar ve çekmeceler açılmış. Sanki biri bir şey aramış gibi içlerindekiler etrafa saçılmış. Oturma odası daha da dağınık. Tüm kutular, ayırdıklarımız bile boşaltılmış. Michael süpürgeyi kapıyor ve evin içinde odadan odaya gezerken onu kılıç gibi tutuyor. Parmak uçlarında oturma odasına giren Nicole dağınıklığı görünce derin bir iç çekiyor.

"Bunu kim yapar?" diye soruyorum. "Ve neden?"

Gözlerim video oynatıcıya kayıyor. Ölümcül sırrı barındıran kaset hâlâ üstünde duruyor, diğerlerinin aksine dokunulmamış gibi görünüyor. Geri kalan şeyler yere saçılıp ebeveynlerimizin eşyalarıyla birbirlerine karışmışlar.

Tavan arasına çıkan merdiven açılırken gıcırdıyor. Önce basamakları çıkan, ardından yukarımızda gezinen ayak sesleri duyuluyor. Tavana bakarken omuzlarım kasılıyor.

"Her şey yolunda," diye bağırıyor Michael yukarıdan.

Soluğumu bırakıyorum. Tavandan gelen gıcırtılarla Michael çatıdan çıkıp merdivenlerden iniyor. Merdiven kapanıp güm sesiyle yerine oturuyor.

"Diğer odalar ne durumda?" diye soruyorum, Michael oturma odasına girerken. Derin bir iç çekip süpürgeyi duvara yaslıyor.

"Onlar da karıştırılmış."

"Eksik bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Burayı allak bullak etmişler, ayrıca evde neler olduğunu bilmediğim için bir şey diyemem."

Nicole olduğu yerde donmuş durumda, alçısından bir parça koparıp boş boş bakınıyor.

"Polisi aramalı mıyız?" diye soruyorum bir kez daha.

"Evet, muhtemelen. Bir şey çalınmış olması ihtimaline karşı," diyor Michael omuz silkerek.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu kim yapar, anlamıyorum."

"Ya birileri biliyorsa?" diyor Nicole, hâlâ boş boş bakarak. Sonra o ruh hâlinden çıkıyor, durumun ciddiyeti onu kendine getiriyor. Önce bana, sonra Michael'a bakıyor. "Emma'yı ve annemle babamın yaptığı şeyi."

"Evi neden yağmalasınlar ki? Doğruca polise gitmezler mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Michael başını sallayarak aynı fikirde olduğunu gösteriyor.

"Belki kanıt arıyorlardı ya da belki... Bu bir ikazdır."

Bakışlarım oynatıcının üstünde duran kasete dönüyor. Durum buysa, kanıt tam burada ve onu kaçırdılar. Diğer yandan, bu rasgele kaseti seçip izlemeseydik biz de kaçıracaktık.

"İyi de kim nasıl bilebilir?" diye soruyor Michael.

"Ya annem bir şeyler ayarladıysa? O öldüğünde birinin annemle babamın ne yaptığını öğreneceği tedbir sistemi gibi bir şey. Günlüğünde o zamana ait sayfalar kayıp. Belki de onları yırtıp birine gönderdi. Okumak için ölmesini beklemesini söyledi," diyor Nicole. Kelimeler ağzından sanki konuşurken parçaları bir araya getiriyormuş gibi yavaş yavaş çıkıyor.

"Annemin gerçekten böyle bir şey yapabilecek kapasitede olduğunu mu düşünüyorsun? Ölmesi durumunda devreye girecek bir tedbir planı?" diye soruyor Michael.

"Benim haberim olmadan avukat tutmuş ve vasiyet hazırlamış," diyorum, Nicole'ün teorisine destek olarak.

"Ayrıca ona yolladığın parayı saklamış, Michael. Annemin başka bir banka hesabı olduğundan Beth'in haberi yoktu," diye ekliyor Nicole.

Michael alnını ovuşturuyor. "İyi de kime söylemiş olabilir?"

"Susan," diyor Nicole.

"O böyle bir şey yapamayacak kadar güçsüz," diyor Michael darmadağın odayı göstererek.

"Lucas?" diyor Nicole bana bakarak.

"O asla böyle bir şey yapmaz," diyorum.

Michael bir kaşını kaldırıyor. "Kız kardeşinin kaybolmasında annemle babamın parmağı olduğunu öğrense bile mi?"

Bir an gözlerimi kapatıyorum. Yapamaz diyemem. Çünkü gerçeği öğrenirse ne yapar bilmiyorum. Gerçeğin sizi özgür kılacağı söylenir ama bunun sizi ölümle aynı şekilde özgürleştirebileceği söylenmez.

"Tamam, başka kim olabilir?"

Annemin son sözleri zihnimde yankılanıyor. *Baban. O kaybolmadı. Sakın güvenme...*

Güçlükle yutkunup sesleri susturuyorum. Belki bana ne olduğunu anlatmaya çalışmıyordu. Belki beni uyarmaya çalışıyordu çünkü zaten birine söylemiş ya da bunu planlamıştı ve o kişinin cevaplar aramaya geleceğini biliyordu.

"Belki Grove'dan biridir."

"Kim mesela?" Michael başını yana eğiyor.

"Bilmiyorum. Ama her kimse sence tekrar gelir mi?" diye soruyorum.

"Aradığını bulamadıysa geleceğinden eminim," diyor.

"O zaman ne yapacağız?" Nicole'ün yüzünün rengi solu-

yor; bunun metadon yüzünden mi, yoksa korkudan mı olduğunu bilemiyorum.

"Babamın tabancası bende," diyor Michael ciddi bir ifadeyle. "Annemin bana bıraktığı kutulardan birindeydi. Neyse ki onu güvenli bir yere kaldırmıştım, içeri giren her kimse onu bulamamış. Geri gelirse de buna pişman olacak."

"Gerçekten birini vuracak değilsin, Michael," diyorum.

"Mecbur kalırsam vururum."

Onu sorgulamıyorum çünkü ona inanıyorum. Umarım durum o noktaya gelmez. Bunun sıradan bir hırsızlık olduğunu söylemek isterdim. Ama bu büyüklükte bir kasabada böyle şeyler olmaz. Burada olan her şeyin bir nedeni vardır.

Ahşap parke zemine çarpan bir şeyin patırtısı dikkatimizi çekiyor. Nicole elinden kayıp düşen zarfı eğilip alıyor.

"O ne?" diye soruyor Michael.

Nicole zarfı göğsüne bastırıyor. Yüzünde suçlu bir bakış beliriyor. Söyleyeceği şeyin Michael'ın hoşuna gitmeyeceğini biliyorum. Benim de gitmedi. Nicole'ün dikkatsiz ve özensiz hareketleri bu eve girilme olayından sonra daha da arttı.

"Emma Harper'ın dava dosyası," diyor.

Michael yanaklarını şişiriyor. "Nereden buldun?"

"Bir arkadaş verdi." Omuz silkip soğukkanlı görünmeye çalışıyor.

"Neden?" diye soruyor Michael.

"Bir şey bulmazsak kimseye söylemeyeceğiz dedin ama aramazsak zaten bir şey bulamayız," diyerek kendini savunuyor Nicole.

Dün geçmişi geçmişte bırakma konusunda bir sıkıntısı yoktu, böylece itibarı "zedelenmeyecekti". Bu tavır değişikliğinin neden kaynaklandığını merak ediyorum. Belki sonunda zedelenecek bir şey kalmadığını anlamıştır.

"Ben burada bir şey bulmayı kastetmiştim." Michael ebeveynlerimizin etrafa saçılmış eşyalarını işaret ediyor. "Dedektifçilik oynamaktan ve karakoldan dosya çalmaktan bahsetmedim."

"Ben hiçbir şey çalmadım."

"Peki 'arkadaşın' çaldı mı?" Michael *arkadaş* kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylüyor.

"Ödünç aldı," diyor Nicole çenesini kaldırarak.

"Ah, polisin çözülmemiş dava dosyaları için bir kütüphane oluşturduğunu bilmiyordum," diyen Michael gözlerini devirip mutfağa gidiyor.

Buzdolabı açılıyor, birbirine çarpan cam sesleri duyuluyor ve bir dakika sonra dudaklarına bastırdığı Miller Lite şişesiyle geri geliyor. Bir dikişte yaklaşık yarısını içiyor. Michael gideli uzun zaman oldu ve Nicole gibi biriyle uğraşmaya alışık değil. Nicole işleri kendi bildiği gibi yapar. Bazen ona küçük bir alan açman ama o kilometrelerce uzaklaşmadan dizginleri eline almayı unutmaman gerekir.

"Dava dosyası elimizde olduğuna göre şöyle bir bakmaktan zarar gelmez," diye öneride bulunuyorum, bunun Nicole'ü oyalayacağını bilerek.

"Ya biri dosyanın kaybolduğunu fark ederse?" diye soruyor Michael.

"Etmezler," diyor Nicole.

"Ya ederlerse?"

"Dava dosyaları hep kaybolur."Michael kaşlarını çatıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir sürü polis prosedürü gösteren dizi izledim."

"Bu *NCIS*'ten* bir bölüm değil, Nicole. Bu gerçek hayat ve gerçek sonuçları var," diyerek azarlıyor Michael.

---

* Amerikan polisiye dizisi. (ed.n.)

"Biliyorum. Aptal değilim."

"Ama öyle gibi davranıyorsun." Michael başını iki yana sallıyor.

"Ah, bir git, Michael. Sırf süslü bir üniversite okumuş ve süslü bir teknoloji şirketinde çalışıyor olman, benden daha zeki olduğun anlamına gelmiyor. Öyleymiş gibi davranmayı kes." Gözlerini kısarak bakıyor.

"Öyleymiş gibi davranmama gerek yok, Nicole." Birasından içerken sırtını dönüp bir şeylerin üstüne basmamaya çalışarak odanın diğer ucuna yürüyor.

Nicole'ün yüzü kıpkırmızı, eli yumruk hâlinde. O sırada telefonum çınlıyor, arka cebimden çıkarıp bildirimi kontrol ediyorum.

Nicole öfkesine daha fazla hâkim olamayınca Michael'a doğru yürümeye başlıyor. "Ne var, biliyor musun, Michael? Senin bu..."

"Aman Tanrım," diye bağırıyorum.

Nicole lafının ortasında durup başını bana çeviriyor. "Ne? Ne oldu?"

"Beth," diyor Michael kaşlarını çatarak.

"Babam," diyorum. "Yaşıyor."

KİMDEN: brianthomas1@yahoo.com
KİME: elizabeth.thomas3@yahoo.com
KONU: UZUN ZAMAN ÜSTÜNE

Beth,

Sana uzun süredir yazmadığım için üzgünüm. Bana güven. Uzakta kalmam en iyisiydi. Gurur duymadığım şeyler yaptım. Konuşulamayacak şeyler. Ama seni, Nicole'ü, Michael'ı ve Laura'mı düşünmeden ge-

çirdiğim bir günüm bile olmadığını bil. Onun öldüğüne inanamıyorum ve şu an sizin yanınızda olamadığım için çok üzgünüm. Keşke daha iyi bir baba, daha iyi bir büyükbaba ve daha iyi bir eş olabilseydim. Ama bazen olmak istediğimiz insanlar olamıyoruz. Neysek oyuz. Benim için endişelendiğini biliyorum. Ama endişelenme. Güvendeyim. İyiyim. Ve düşündüğünüzden daha yakınım. Michael ve Nicole'e sevgilerimi ilet. Ama lütfen beni unut çünkü ben hatırlanmaya layık biri değilim.

Sevgiler
Baban.

YİRMİ BİR

BETH

Her zaman babamın bana yazmasını istedim ve şimdi yazdı ama keşke yazmasaydı. Daha en başta ondan haber almaya ihtiyacım olduğunu neden düşündüm, bilmiyorum. Söylemesi gereken her şeyi yedi yıl önce hayatımızdan çıkıp giderken söylemişti. Elinde yeni bir birayla kanepenin öbür ucunda oturan Michael, sanki gerçekten etiketi okuyormuş gibi şişeyi elinde çeviriyor. Hep bu kadar içiyor mu, yoksa onun için sıradışı bir durum mu, emin değilim. Gerçi acı havaalanı gibidir. Kurallar ya da sosyal normlar yoktur. Sadece bir sonraki varış noktanıza ulaşana kadar yapmanız gerekeni yaparsınız. Nicole telefonumu ellerinin arasında tutuyor. E-postayı tekrar tekrar okurken kaşları çatılıyor.

"Bunca yılın ardından neden şimdi sana yazıyor?" diye soruyor Nicole.

"Çünkü annem öldü," diyorum. Şimdi cevap yazmaya karar vermesinin tek nedeni bu olmalı. Diğer gönderdiğim e-postalar yanıtsız kalmıştı.

Michael birasını kaldırıp içiyor. "Ya da ne bulduğumuzu öğrendi."

"Nasıl?" Önce Michael'a, sonra Nicole'e bakıyorum.

Nicole başını kaldırıyor. "Belki annemin bize söylediğini düşünmüştür."

Annemin söyledikleri aklıma gelince yutkunuyorum. *Baban. O kaybolmadı. Sakın güvenme...*

Michael tek kaşını kaldırıyor. "Annem ölmeden önce bir şey söylemedi, değil mi?" Bana bakıyor.

Nicole'ün de gözleri şimdi benim üstümde.

"Hayır," diye yine yalan söylüyorum. Onlara neden söylemediğimi bilmiyorum. Ama orada değillerdi. Annemin ölmek üzere olduğunu biliyorlardı ve yine de gelmediler, bu yüzden onun son sözlerini duymayı hak etmiyorlar.

Babamın e-postasından bir cümle aklıma geliyor. *Düşündüğünüzden daha yakınım.*

Ürkütücü. Ya da belki de değil? Bilmiyorum. Polisler kamyonetini sınırdan on kilometre kadar ileride bulduğundan, onun Meksika'ya kaçtığını düşünmüşlerdi. Şimdi bundan o kadar emin değilim. Önce annemin sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *O kaybolmadı.* Sonra babamın sözleri. *Düşündüğünüzden daha yakınım.* Belki annem ölümünün ardından babamın bize ulaşacağını biliyordu. Belki onu uzak tutan annemdi.

Gittiği zamanı düşünmeye çalışıyorum. Annemin onun gidişini çabucak kabullendiğini hatırlıyorum. Onu aramamı durdurmaya çalışıp, *Eğer burada olmak isteseydi olurdu*, gibi şeyler söylerdi. Emma'nın kaybolduğu zaman gibi değildi. Susan, Eddie ve Lucas onun geri döneceğine dair umutlarını korumuşlardı. Onu aramayı asla bırakmamışlardı. Ama annem, babamı aramayı bırakmıştı. Belki de bunca zaman tam olarak nerede olduğunu biliyor ve orada kalmasını istiyordu.

Bakışlarım yine Nicole ve Michael arasında gidip geliyor.

"Bir şey söyledi." Kelimeler ağzımdan öylece dökülüyor. Bunu söylememin tek nedeni, kendi başıma çözemeyeceği-

mi düşünmem. Belki annemin bilmecesini ve babamın şifreli e-postasını çözmeme yardım edebilirler. Michael zeki. O hep ailenin en akıllısıydı. Nicole de sanki dünya ona farklı bir şekilde sunulmuş gibi her şeye farklı açıdan bakar. Onun önüne bir elma koyup tarif etmesini isteseniz kırmızı, parlak ya da yuvarlak olduğunu söylemez. Doğal balmumundan, çürümesini yavaşlatan koruma katmanından bahseder. Zayıf bir noktasını, belki renginin değişik olduğu, darbe ya da fazla sıkma nedeniyle oluşan yumuşak, ezik bir yeri gösterir. Sonunda artık elmayı bile tarif etmiyordur.

Michael öne eğilip benimle aynı hizaya geliyor. "Sana ne dedi?"

Nicole dudaklarını büzüp yüzüme haykırmak istediği belli olan sözleri bastırıyor. Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, ayağını sallayarak bana ne kadar az sabrı kaldığını gösteriyor. Daha fazlasını söylememi, onlara yalan söylediğimi itiraf etmemi ve tam olarak ne hakkında yalan söylediğimi duymayı bekliyorlar. Birbirimize güvenememizin nedeni de bu gizli düşünce.

"Babamın kaybolmadığını söyledi." *Sakın güvenme,* kısmını söylemiyorum ve bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki kendime saklamak istiyorum. Sadece benim olan bir şey olsun istiyorum. Ya da belki babamın iyi bir adam olduğuna dair umudumu kaybetmek istemiyorum.

"Neden bize söylemedin?" diye çıkışıyor Michael. "Başka ne dedi?"

"Hiçbir şey. Hepsi bu," diye yalan söylüyorum yine. *Ne kadar çok yalan söylerseniz, o kadar kolaylaşır.*

Nicole başını eğip suçlayıcı bir bakış atıyor. "Doğru söylediğini nereden bileceğiz?" Yalanı yakalama konusunda iyi çünkü sürekli yaptığı bir şey... Yalan söylemeyi kastediyorum.

"Neden söyleyeyim?"

Bana dik dik bakıyor. "Annemin bir şey söylediği konusunda en başta neden yalan söyledin?"

"Ben... ben bilmiyorum. Sadece anemin ne demek istediğini anlamadım ve önemi olmadığını düşündüm." Kelimeler kesik kesik, ikna edici olmayan bir biçimde çıkıyor.

Bir anlamı olduğunu hep biliyordum. İnsanlar son nefeslerini değersiz kelimelerle harcamazlar.

Michael arkasına yaslanıp birasını yudumluyor. "Pekâlâ, belli ki bir anlamı varmış." Sakin görünüyor ama zihninin çalıştığını, parçaları bir araya getirmeye uğraştığını görebiliyorum.

Nicole gözlerini kısarak odaklanıyor. Bunu çözen kişi olmak istiyor. Elinizde hiçbir şey olmadığında, kanıtlayacak çok şeyiniz vardır.

"Evet ama ne?" diye soruyorum. "Babamın e-postasına da bakınca sanki annem beni uyarıyormuş gibi geliyor... Sanki geri geleceğini biliyormuş."

"Bir dakika, e-postanın izini sürebilir misin?" diye soruyor Nicole. "IP adresi falan gibi bir şeyle?" Bana bakıyor ama cevabı bilmiyorum. Bunun üzerine ikimiz de Michael'a bakıyoruz.

"Bazen evet," diyor.

"Tamam, yap o zaman. Düşündüğümüzden yakın olduğunu yazmış." Nicole kanepeden fırlıyor.

Michael kaşlarını çatıyor. "Ne yani, gidip onu bulacak mıyız?"

"Neden olmasın? Yani yakınlardaysa, biz de öyleyiz demektir." Nicole telefonu ona uzatıyor.

Sakın güvenme... Annemin uyarısını onlara söylemeli miyim? Hayır, yapamam. Neyi kastettiğini bilmiyorum. Sakın

babana güvenme mi? Sakın kimseye güvenme mi? Onlara zaten iki kez yalan söyledim. *Pekâlâ, annem daha fazlasını söyledi*, diyemem, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. Zaten babamı bulamayacaklar. Ben yıllarımı onu arayarak harcadım, her taşın altına baktım ve yine de elim boş döndüm.

"Lütfen," diye yalvarıyor Nicole. Gözlerinde bir parıltı beliriyor.

Michael bana bakıyor ama hiçbir tepki vermiyorum. Bakışlarını tekrar Nicole'e çeviriyor. Nicole istediğini elde etmekte iyi ve Michael ona hayır demeye alışık değil. Nihayet ona hayır diyebilmek yıllarımı aldı çünkü bir bağımlıya bunu söylemek idman gerektirir. Sonunda nefesini bırakıp kanepeden kalkan Michael koridora doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor Nicole peşinden.

"Dizüstü bilgisayarımı alacağım."

Nicole'ün yüzü aydınlanıyor. Michael'ın ona hayır diyemeyeceğini biliyordum ama demesi gerekirdi diye düşünüyorum. Sahte umut, en kötü umut türüdür.

"İnanamıyorum. Babamı bulmaya yakın olduğumuza inanamıyorum," diyor.

Ben de inanamıyorum çünkü doğru olamayacağını biliyorum.

"Evet," demek aklıma gelen tek şey oluyor.

"Heyecanlı değil misin ya da en azından rahatlamadın mı?" diye soruyor.

"Onu bulsak bile bu bir şeyi değiştirmez."

"Ama bize Emma'ya ne olduğunu söyleyebilir ve yeniden hayatımıza girebilir."

"Ama ya...?" Duraksıyorum, söylemek istemiyorum ama annemin uyarısı tilt makinesindeki top misali beynimde dolanırken mecburmuşum gibi hissediyorum. "Ya o tehlikeliyse?"

Başını hızla bana çeviriyor, gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?"

"Çünkü gideli çok oldu ve onu artık tanımıyorum. Benim tanıdığım babam otuz yılı aşkın sürelik evliliğin ardından annemi terk etmezdi. Çocuklarını da terk etmezdi. Torununun hayatından çıkıp gitmezdi. Yedi yılın ardından lanet olası şifreli bir e-postayla ortaya çıkmazdı. O e-postayı kimin gönderdiğini bilmiyorum ama benim tanıdığım babamdan gelmedi."

Nicole'ün gözleri doluyor. "İnsanlardan ne kadar kolay vazgeçiyorsun."

Babamdan bahsetmediğini biliyorum.

Ben ona cevap verip bağıramadan, bana böyle bir şey söylemeye nasıl cüret ettiğini soramadan Michael elinde dizüstü bilgisayarıyla oturma odasına giriyor. Nicole'ün yanında olan kişi bendim. Ona ben para verdim. Ona ben yemek verdim. Ona ben kıyafet verdim. Onunla aynı çatı altında uyumanın güvenli olmadığını anlayana dek ben ona kalacak yer verdim.

Michael bir an duraksıyor. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır, sadece e-postanın nereden gönderildiğini bulacak mısın diye bekliyoruz," diyor Nicole.

Michael oturup bilgisayarını açıyor. "E-postayı bana ilet," diyor, sonra kendi e-posta adresine giriyor.

Nicole telefonumda birkaç düğmeye basıyor. "Gönderdim." Telefonu bana geri atıyor. Gözleri parıltısını kaybetmiş, öfke ve umut karışımıyla bulutlanmış.

Nicole'le ilgili sorun son yedi yılı, belki daha fazlasını hatırlamaması. Bağımlılık, anılarının çoğunu ondan çaldı-

ğı için babam onun gözünde sanki dün gitti. Bunu ilk ben fark ettim... bağımlılığını. Doktorlar 2015'te geçirdiği araba kazası nedeniyle ona oksikodon reçete etmişti. Üzücü olan, kaza olduğunda babamı aramak için etrafta geziniyordu. Başka bir araba ona yandan çarptı ve Nicole kritik bir duruma girip yaklaşık bir yılını ilaçlar, fizik tedaviler ve umutla geçirdi. Ama acısı nihayet kaybolduğunda yerini bağımlılık aldı. Doktoru hâlâ ilaçlara ihtiyacı olduğuna ikna etti ama gerçekte onları isteyen beyniydi.

Michael'ın parmakları klavyedeki tuşlara hızlı ve öfkeli şekilde vuruyor. Bilgisayar ekranına bu kadar odaklanmışken Nicole ve benim onun için yok olup gittiğimizden eminim. Nicole ona bakarak yıllardır kendine sorduğu sorunun cevabını bekliyor. *Babam nerede?*

"Buldum," diyor Michael sonunda başını kaldırarak.

"Nerede?" diye soruyor Nicole. Kapıdan fırlayıp kayıp babamızı bulmaya hazır.

"Juda, Wisconsin. Buranın yaklaşık bir saat batısında."

"Tam olarak nereden gönderdiğini söyleyebilir misin?" Nicole'ün gözleri parlayacak gibi.

"Her zaman değil ama IP adresinin enlem ve boylamını aldım, Google Haritalar'la karşılaştırdım. Dört kilometre çapında sadece bir ev var, bu yüzden o olmalı. Hem zaten özel internet bağlantısından gönderilmiş."

Nicole başını yana eğiyor. "Bu ne demek?"

"Yani Starbucks veya bir kütüphane ya da başka bir işyerinden değil."

"O zaman gidelim. Hadi onu bulalım." Sanki babamın konumu bir hazine haritasında "X ile işaretli yer" gibi gülümsüyor. Onun için çok üzülüyorum. Onu, tam olarak aradığı şeyi bulsa bile hatırladığı babası olmayacak. Olamaz.

Michael bana bakıyor. Sanırım benim de katılmamı, Nicole gibi sevinçten zıplamamı bekliyor ama öyle bir şey olmayacak. Babam beni pek çok kez hayal kırıklığına uğrattı, bunu tekrar yapamam.

"Ben gelmeyeceğim," diyorum.

Nicole'ün gülümsemesi solup yerini çatık kaşlara bırakıyor. "Ben gelmeyeceğim de ne demek?"

"Bel gelmeyeceğim demek."

"Onu bulmak istemiyor musun?" Nicole beni dikkatle inceliyor.

"Hayır, istemiyorum."

"Neden?" diye soruyor.

"Sadece istemiyorum." Kendimi ona açıklamak istemiyorum çünkü zaten anlamaz.

Sanki fikrimi değiştirip kalkacak ve ona katılacakmışım gibi başını sallıyor ama öyle bir şey yapmayacağım. Onu ararken her şeyimi kaybettim. Artık kaybedecek bir şeyim kalmamış olsa da minik bir umut kırıntısı için kumar oynayacak değilim. Michael'a dönüyor. Michael omuzlarını hafifçe kaldırıp yavaşça düşürerek omuz silkiyor.

"Michael?" diyor. Sesi zayıf ve yumuşak.

Michael bilgisayarını kapatıyor ve cevap vermeden önde duruyor. İkimizin de ne söyleyeceğini bildiğini sanmıyorum. O hep kartlarını saklardı. "Pekâlâ, ben sürerim."

Nicole'ün dudakları kıvrılarak bir gülümseme şeklini alırken sokak kapısına koşuyor. Bu bana çocuk olduğumuz zamanları, annemin cuma akşamları, "Babanız geldi," diye seslenişini hatırlatıyor. O kadar heyecanlanırdık ki, hep birlikte onu karşılamaya koşardık. Şimdi sadece birimiz ona koşuyor ve onun nedeni de diğer her şeyden kaçıyor olması.

Michael koltuktan kalkıp başını eğiyor. "Gelmek istemediğine emin misin, Beth?"

"Eminim," diyorum. "Ama umarım onu bulursunuz."

"Tek başına iyi olacak mısın? İçeri zorla girildiğini düşününce..." Bakışları oturma odasını taradıktan sonra üzerimde duruyor.

"Evet."

Michael başını sallayarak cevabımı kabul ediyor. Karşılığım yüzünden hayal kırıklığına mı uğradı, beni anladı mı, yoksa bir duruş sergilemem hoşuna mı gitti anlamıyorum. Başka bir şey söylemeden evden çıkıyor. İşte bu sessizlik tam olarak ihtiyacım olan şey.

YİRMİ İKİ

NICOLE

Michael'ın kiralık arabası bozuk yollar ve çukurla dolu sokakların sebep olduğu sarsılmaların etkisini azaltarak sorunsuzca ilerliyor. Onun hayatının da böyle, lüks bir arabayla yapılan yolculuğa eşdeğer şekilde, hayatın iniş çıkışlarından etkilenmeden geçtiğini düşünüyorum. Bir süredir arabam yok ama eskiden, sigortasını, hatta benzinini bile karşılayamaz duruma gelmeden önce eski bir Toyota Camry'im vardı. Sürüşün hiç de sarsıntısız olmadığını hatırlıyorum.

Michael'ın bir eli direksiyonun alt tarafında, diğeri kucağında. Gerginlik yok, endişe yok, hiçbir şey yok. Her şey telaşsız ilerliyor. Belki beş dakikalık yolumuz kaldı ve bu süre boyunca ikimiz de konuşmadık. Galiba ikimiz de ne diyeceğimizi bilmiyoruz. Eskiden tanıdığınız birine ne dersiniz? Onu hiç tanımıyor olsam, belki konuşmak daha kolay olurdu.

"Geldiğin için sağ ol," diyorum sonunda.

Michael bana bakıyor. "Elbette. Seni yalnız gönderemezdim."

"Beth gönderirdi." Kısa bir an onunla göz göze geliyorum, sonra bakışlarımı kaçırıp yolcu tarafındaki pencereden dışarıyı izliyorum.

Hasat edilmiş mısır tarlaları ve süt ineklerinin dolaştığı çayırlar hızla geçip gidiyor. Gökyüzü sanki kirli bir çarşaf

serilmiş gibi açık gri. Annem öldüğünden beri böyle görünüyor. Belki giderken güneşi de beraberinde götürmüştür.

"Ben bunu kişisel olarak almazdım," diyor. Gözleri yine yolda.

"Başka nasıl almalıyım?"

"Babamın ortadan kaybolmasının ardından kasabaya gelmeyi bırakmamı kişisel olarak mı algıladın?"

Kendi yokluğundan ilk kez söz ediyor.

"Evet," diyorum hiç tereddüt etmeden.

"Neden?"

"Çünkü biz aileydik ve sana ihtiyacımız vardı."

"Annemin yoktu."

Profilini inceliyorum. Babamın burnunu ve çenesini almış; güçlü ve dikkat çekici. Gözleri annemle babamın karışımı; ne mavi ne yeşil, ela. Gri tutamlar olan saçları babamınki gibi koyu ama onunki yanlardan kısa, üstleri biraz daha uzun.

"*Annemin yoktu* da ne demek?"

Sanki henüz ağzından çıkmamış kelimelerin üstüne basıyormuş gibi hafifçe çenesini sıkıyor, onları arka dişleriyle tutarken serbest bırakıp bırakmamaya karar veriyor.

"Bana geri gelmememi söyledi," diyor.

"Neden böyle bir şey söyledi?"

Michael güçlükle yutkunuyor, âdemelması neredeyse tüm boynu boyunca aşağı yukarı hareket ediyor.

"Çünkü babamın gittiğini haber vermek için beni aradığında, bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söyledim."

"Neden böyle bir şey söyledin?"

"Neden söylemeyeyim? Annem onun not bıraktığını söyledi. Bu da gitmeyi seçtiğini söylüyor ve açıkçası, uzun süredir aramız iyi değildi. Ben Kaliforniya'ya taşındıktan sonra

hayatıma olan ilgisini kaybetti. Sanırım onun yaptıklarından daha iyisini yaptığım için bana içerledi ki bu berbat bir şey. Anne babalarımız bizi en iyisi olmaya zorladı ama ben babamdan daha iyi olunca beni dışladı."

Ona anlayışlı bir bakış atıyorum ama Michael görmüyor. Gözleri yola odaklanmış durumda. Babamla aralarında sorun olduğunu bilmiyordum.

"Üzgünüm, Michael," diyorum

Omuz silkip mırıldanıyor. "Teşekkürler."

"Kendini daha iyi hissettirecekse, anne babandan daha kötüsünü yaptığında da aynı muameleyi gördüğünü söyleyeyim," diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Ölmeden önce annemi bir seneden uzun süre görmedim."

"Neden?"

"Bana da geri gelmememi söyledi... bir çip alana kadar." Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor. "Öldüğü gün çipimi almama bir gün kalmıştı, en yaklaştığım seferdi. Ama ben almadan, onu bir kez daha göremeden öldü. Denedim. Gerçekten denedim." Başımı iki yana sallıyorum. "Ama çok geç kaldım. Lanet olsun, çok geçti," derken kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Michael iç çekiyor. "Üzgünüm, Nicole."

Gözyaşımı silip kendimi toplamaya çalışıyorum. "Annemin verdiğin parayı Kayıp Kişiler Vakfı'na bağışlamasının nedeni şimdi anlaşılıyor."

Bir kahkahanın *ha* sesiyle karışık bir homurtu çıkarıyor. "Ölümünde bile bize son bir ders vermesi gerekiyordu."

"Aynen. Neredeyse, temiz olmama bir gün kaldığını biliyordu da bu yüzden, 'Daha önce ve daha çok çabalamalıydın,' demek için bilerek öldü gibi hissediyorum."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor bir kaşını kaldırarak.

Hafifçe gülümsüyorum. "Pek sayılmaz."

Gülümseyerek karşılık veriyor, ardından arabayı yavaşlatıp çiftlik tarzı bir eve uzanan çakıl taşlı garaj yoluna giriyor. Panjurlar pencerelerden düşmüş, birkaçı tahtalarla kapatılmış. Çimler bakımsız; bazı yerlerde hiç yok, bazı yerlerde aşırı büyümüş. Terk edilmiş gibi görünüyor. Altdudağımı ısırıyorum. Çatlak dudağımdan kuru bir deri parçasını dişlerimle koparıyorum.

Nefes alışlarım değişip kesik ve hızlı bir hâl alıyor.

Michael motoru durduruyor. "Burası," diyor.

"Burada kimse yaşamıyor sanki."

"Yani saklanmak için mükemmel bir yer." Bir kaşını kaldırıyor, kapısını açıp arabadan iniyor.

Ben de iniyorum, eve doğru yürürken ayakkabılarımız çakıltaşlarının üstünde gıcırdıyor. Michael kapıyı tıklatıyor ama zaten aralık. Onun vurmasıyla biraz daha aralanıyor. Başını uzatıp sesleniyor. "Merhaba." Sesi boş evin içinde yankılanıyor.

Michael'ı geçip karanlık, boş evin içine giriyorum. İçerisi havasız ve küf kokuyor. Oturma odasının zemininde eski, lekeli bir şilte var; sanki birisi burada kamp yapmış. Boş yiyecek ambalajları, içecek kutuları etrafa saçılmış. Her köşeden ve aydınlatma armatüründen örümcek ağları sarkıyor.

"Baba," diye seslenerek odadan odaya koşuyorum; her biri bir öncekinden daha boş. Her bağırdığımda ev *baba* kelimesini tekrarlayarak benimle alay ediyor. Koridorun sonundaki bir odanın ortasında duruyorum. Yatak odası olarak kullanıldığından eminim ama içinde yatak olmadığı için sadece bir oda. Gözlerimi kapatıp birkaç kez derin nefes

alıyorum, burnumdan aldığım havayı ağzımdan veriyorum. İstek güçlü... uzun zamandır olmadığı kadar güçlü. İğnenin ucunun derimin içinde kaybolduğunu hayal ediyorum. Şırınganın pistonunu aşağı itiyorum. Mutluluk neredeyse anında geliyor. Ilık balla banyo yapmak gibi bir his. Aynı anda hiçbir şey hissetmemek ve her şeyi hissetmek. Cennete ya da en azından cennet olarak hayal ettiğim şeye en çok yaklaştığım an. Kalbim hızlanıyor. Cildim karıncalanıp terliyor. Derinlerimde bir titreme başlıyor. Hafif ama şiddetlendiğini hissediyorum...

"Nicole," diyor Michael.

Gözlerimi açıyorum, hızla dönüp onun kapı eşiğinde durduğunu görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Burada olduğunu söylemiştin." Sesim çatallaşıp zayıflığımı gözler önüne seriyor.

"Üzgünüm, Nicole. IP adresini izlemek net bir sonuç vermez. Her zaman kesin değildir. VPN ya da başka bir şey kullanmış olabilir." Michael dudaklarını birbirine bastırıp ayaklarına bakıyor.

Yaşadığım derin hayal kırıklığıyla yüzümdeki bütün kaslar geriliyor. Tüm bağ dokuları her an kopacakmış gibi hissediyorum. Ya da belki ben kopacağım.

"Çıkmaya hazır mısın?"

Başımı sallayıp, "Sanırım," diyorum.

Michael koridorda yürümeye başlıyor.

"Hey," diye sesleniyorum. "Beloit'e uğrasak sorun olur mu?"

Durup bana dönüyor. "Neden?"

"Bir arkadaşla oradaki bir motelde kalıyordum. Kalıcı bir yer bulana kadar geçici süreliğine. Kız bana mesaj atıp

çıkış yapacağını ve istiyorsam gelip eşyalarımı alabileceğimi söyledi. Sadece birkaç parça giysi, kişisel temizlik malzemeleri falan."

Michael başını sallıyor. "Tamam, sorun değil."

"Teşekkürler," derken göz teması kurmuyorum çünkü bunu yaparsam yalan söylediğimi anlar.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

@ayisigikitap

YİRMİ ÜÇ

MICHAEL

Arabayı Motel 5 adındaki döküntü binanın otoparkına çekiyorum. Motel 6'nın* bir basamak altında olduğunu ima eden bu ismin şaka olduğunu düşünüyorum. Ama burası daha da beter. Uzun, tek katlı binada her odanın ayrı girişi var. Birkaç pencere camı çatlak, cephesi grafitilerle kaplı. Gözlerimi dört açıp otoparkta yavaşça ilerliyorum. İnsanlar etrafa kamp kurmuş, bitkin durumdalar; kimisi binaya yaslanmış, kimisi öne eğilmiş zar zor ayakta duruyor. Rölantide çalışan birkaç arabadan bangır bangır müzik sesi yükseliyor. Sürücü koltuklarında oturan iriyarı adamlar sanki güvenlik görevlileriymiş gibi karşılarındaki otel odalarına bakıyorlar ama ben onların sadece kendi illegal aktivitelerini koruduklarını biliyorum. Kız kardeşimin böyle bir yerde kaldığına inanamıyorum. Nicole otoparkın sol ilerisini işaret edip oraya park etmemi söylüyor. Çekip gitmek ve ona burada bıraktığı her şeyin yerine yenisini alacağımı söylemek istesem de dediğini yapıyorum.

Son motel odasının önüne park ediyorum ama motoru durdurmuyorum.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyorum.

Nicole çoktan arabadan inmek için hamlesini yapmış durumda. "Hayır, hemen geleceğim," diyor kapıyı arkasından kapatırken.

---

* Amerika ve Kanada'da bulunan ucuz bir motel zinciri. (ç.n.)

Kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için sağa bakıyorum. Müptelalar isteseler de bunu yapamazlar. Hareketleri yavaş, neredeyse zombi gibi. Gözlerim yirmi metre ileride park etmiş arabaya takılıyor. Sürücü koltuğunda oturan çam yarması gibi adam bana bakıyor. Başını sallıyor ama bunun dostça bir hareket olmadığını biliyorum.

Nicole'ün önünde durduğu motel odasının kapısı birkaç santim kadar aralanıyor ve Nicole hemen içeri giriyor.

Oturup sessizce bekliyorum. Saniyeler dakikalara dönüşüyor, sonra çok uzun zaman geçmiş gibi bir his yaratıyor ama belki de bunun nedeni böyle bir yerde olmak. Bir gürültü duyuyorum; önce yüksek bir gümbürtü, ardından bağrışma. Boğuk ama öfke ve korku dolu seslerin birbirine karıştığına şüphe yok. Motel odasından bir şangırtı geliyor. Arabanın kapısını açıp dışarı fırlıyorum. Artık sesleri net olarak duyabiliyorum.

"Para nerede, aptal orospu?"

"Bende para yok!"

"O aptal ölü annenin evinde değerli bir şey de yoktu. Yani asıl soru şu: Benim lanet paramı nasıl ödeyeceksin?"

Hiç düşünmeden omzumla kapının ortasına vurup içeri dalıyorum. Kapı topuzunun alçı duvara çarpıp delmesi odaya bir nokta koyuyor ve bir an için zaman duruyor. Yatakta kız kardeşimin üstüne çullanmış adam bana bakıyor. Bir eli Nicole'ün gömleğinin yakasında, kaldırdığı diğer eli sınırsız olasılık taşıyor ve hepsi de kötü. Sonra sanki biri uzaktan kumandanın oynat tuşuna basıyor. Bir yüze çarpan sert tokadın sesi hepimizi yeniden harekete geçiriyor.

Konuşmak için zaman yok. Böyle bir adamla tartışılmaz. İyi haber şu ki, Nicole'ün en berbat hâlindeki kadar peri-

şan görünüyor; zayıf, güçsüz, henüz bulamadığı dozu arıyor. Zihnim boşalıyor ve koşmaya başlıyorum.

Üstüne atılıp onu yataktan çekiyor ve duvara savuruyorum. Tıpkı Nicole'e yaptığı gibi yakasından kavrayıp kaldırdığım yumruğumu yüzüne indiriyorum. Önce yanağına, sonra şakağına, ardından gözüne vurup burnunu kırıyorum, musluk açmışım gibi kan boşalıyor. Öksürüp giysilerime kan tükürüyor, vücut sıvısındaki yüzen hastalıklı ve iğrenç şeyleri ancak hayal edebiliyorum. Tekrar yumruk atıp bu kez dişlerini kırıyorum. Durduğumda bilinci neredeyse kapalı.

Ayağa kalkıp korku ve utançla büzüşmüş Nicole'ün yanına gidiyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor, adrenalin damarlarımda o kadar hızlı pompalanıyor ki hiçbir şey hissetmiyorum. Elimdeki birkaç kemiği kırdığımdan eminim ya da en azından çatlattığımdan ama yatakta hıçkırarak ağlayan kız kardeşimden başka hiçbir şey umurumda değil.

"Ona ne kadar borçlusun?"

Nicole başını kaldırıyor, ilk sorduğum soru bu olduğu için şaşkın.

"Beş yüz dolar," demeyi başarıyor, gözyaşları ve kesik solukları arasında.

Cebime uzanıp cüzdanımı çıkarıyorum. Dana derisinden Fransız elyapımı, güzel bir Hermés modeli. Nicole'ün bu pisliğe borçlandığı miktardan çok daha pahalı. Bir tomar para çıkarıp adamın hırpalanmış yüzüne fırlatıyorum. Bir kısmı burnuyla ağzının çevresine biriken kana yapışıyor.

"Al. Artık sana hiçbir borcu yok," diyorum çömelerek. Dudaklarımı kulağına yapıştırıp fısıldıyorum: "Eğer seni bir daha kardeşimin etrafında görürsem durmam. Anladın mı?"

Başını onaylar anlamda sallayıp inliyor.

"Güzel."

Ayağa kalktıktan sonra iyice anladığından emin olmak için kaburgalarına bir tekme savuruyorum. Bir çocuğun diziyle sopa kırmasını andıran bir ses çıkıyor. Adam yana devrilirken tiz bir çığlık atıyor.

Nicole'e yardım ediyorum, motel odasından dünyanın aydınlığına geri çıkarken hıçkırarak ağlıyor. Yolcu kapısını açıp içeri girmesine yardım ediyorum.

"Özür dilerim, Michael. Çok özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," diyorum.

"Ben yeterince güçlü değilim," diyor.

"Hayır, güçlüsün."

Nicole başını kaldırıyor. "Teşekkür ederim..." Bakışları daha fazlasını söylüyor ve bana tam olarak niçin teşekkür ettiğini biliyorum.

"Lütfen Beth'e bundan bahsetme," diye ekliyor.

"Etmem."

Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçiyorum. Arabayı geri vitese takıyorum. Otoparktan çıkarken dönüp koyu renk SUV'deki adama bakıyorum. Gülümseyip çenesini kaldırıyor. Bu kez bunun dostça olduğunu biliyorum.

YİRMİ DÖRT

BETH

Michael ve Nicole bir süredir yoklar, bu da bana tüm öğleden sonrayı mutfak ve oturma odasındaki çoğu şeyi toplama fırsatı verdi. Kırılabilir nesnelerin çoğu mahvolmuş, bu yüzden onları attım. Bazı şeyler onarılamaz.

Kasım 1999 yazan VHS kaseti video oynatıcıya takıyorum. Tıkırdayarak yerine oturduktan sonra makine sarma sesi çıkarıyor. Kronolojik sıralamaya göre bu, 15 Haziran 1999'dan bir sonraki kaset. Bir boşluk olmuş, aylarca çekim yapılmamış; şimdi mantıklı geliyor. Belli ki annem Emma'nın kayboluşunu takip eden anları kaydetmek istememiş. Bu durum aynı zamanda o akşamki kısmın üstüne neden kayıt yapmadığını da açıklıyor; olanlarla yüzleşememiş. Ekrandaki gri parazit maviye dönüyor ve bir görüntü beliriyor. Sağ alt köşede 13 Kasım 1999 yazıyor. Michael mutfak masasında. Önünde duran doğum günü pastasının üstü yenilenebilir bilgisayar monitörü resmiyle süslenmiş. Pastanın üzerinde bilgisayar kodu gibi yeşil kremayla *13. Doğum Günün Kutlu Olsun, Michael* yazıyor ve etrafında on üç tane mum var. Alevler titreyip dans ediyor.

Kaliforniya'ya taşındıktan sonra Michael'ın doğum gününü kutlamadık. Yıllardır ona iyi ki doğdun demedim, bu yüzden pek aklıma gelen bir şey değil ama gelecek ay otuz altı yaşına girecek

Ekranda babam mutfak masasında Michael'ın yanında oturmuş, gülümseyerek "İyi ki Doğdun" şarkısını söylüyor. Yüzünde, yaptığı korkunç şeye dair pek bir iz yok ama bir önceki kasetten bu yana geçen beş ayda birkaç yıl yaşlanmış görünüyor. Gür sakalının arasında griler ve gözlerinin etrafında yeni kırışıklıklar var. Nicole ve ben kardeşimizin iki yanında ayakta durmuş, aynı şarkıyı söylüyoruz. Annem görüntüde yok, dolayısıyla kamerayı tutanın o olduğunu biliyorum. Neredeyse kamerayı tutan hep oydu, bu yüzden onun da var olduğu fotoğraf ya da video pek yok. Tuhaf olansa, hemen onun yanında olmasına rağmen mikrofon onun sesini zar zor algılıyor. Sanki tam olarak iştirak etmiyor da kelimeleri fısıldıyor.

Şarkı bitince Michael gözlerini sımsıkı kapatıp bir dilek tutuyor, sonra da tek nefeste tüm mumları söndürüyor. Pastanın üstüne mum damlıyor. Hiç vakit kaybetmeden kardeşlerimle birlikte mumları alıp diplerine bulaşan kremayı emiyoruz.

"Ne diledin?" diye soruyor babam.

"Söyleyemem," diyor Michael.

"Ah, hadi ama. Bana güvenebilirsin." Babam kendini gülmeye zorlayıp onu dürtüyor.

Kamera bir uğultu sesi çıkarıyor ve lens giderek babama yaklaşıyor, sonunda tüm ekran onun yüzüyle doluyor. Görüntü bulanık olmasına rağmen yeşil gözlerindeki gerilim gün gibi ortada. Kamera birkaç saniye onun yüzüne odaklanmış şekilde kaldıktan sonra yavaşça geri çekilip beni ve kardeşlerimi kadraja alıyor.

"Söylersen gerçekleşmez," diyor annem. Ses tonu şakacı değil. Ciddi. Ama kimse fark etmemiş gibi.

"Bana her şeyi söyleyebilirsin," diyen babam zoraki bir kahkaha daha atıp Michael'ın saçlarını karıştırıyor. Karde-

şim başını çekip saçlarını düzeltirken babam, anneme doğru gülümsüyor. Annemin karşılık verdiğini sanmıyorum çünkü babam dikkatini anında üçümüze çevirip, "Kim pasta istiyor," diye soruyor.

"Ben," diyoruz bir ağızdan.

Babam pastayı dilimleyip bölüştürüyor. Annem istemiyor. Kimse fark etmiyor. Kamerayı tutmaya devam ediyor, dolayısıyla hepimiz görüntüdeyiz. Herhangi bir ailenin yapacağı bir doğum günü kutlaması gibi görünüyor ve ben o güne dair sıradışı bir şey fark ettiğimi hatırlamıyorum. Ama bunun nedeni o günü annemin değil, kendi gözlerimle görüyor olmamdı.

Kamera hafifçe uğuldarken mercek bir kez daha yakınlaşıyor. Önce bana. Bir çatal dolusu beyaz kremalı doğum günü pastasını ağzıma sokarken yüzüm ekranı doluyor. Cildim genç, parlak ve güneşten hafifçe bronzlaşmış. Sıra Nicole'e geçiyor. Çerçeveyi bu kez o dolduruyor. Cildi yağlı, birkaç tane de ergenlik sivilcesi var. Ama çok yakınına girmezseniz fark etmezsiniz çünkü asıl o iri yeşil gözleri dikkatinizi çeker ve asla bırakmaz. Kamera Michael'a dönüyor. Üstdudağına krema bulaşmış, kocaman gülümserken gözüne düşen dağınık kahverengi saçlarını başını sallayarak geri itiyor. Kamera bir kez daha babama dönüyor ve bizde durduğundan daha uzun süre ona odaklanıyor. Ekranda gördüğüm sadece babam, olağandışı bir şey yok ama belli ki annem aldatıcı dış görünüşün altında farklı bir şey görüyor. Bu, her zamanki kayıt ya da çekim şekli değil. Annem ânı yakalamıyor. Bizi inceliyor.

"Hediyelerimi şimdi açabilir miyim?" diye soruyor Michael. Henüz ergenliğe girmediği için sesi tiz.

"Laura, hediye vakti geldi mi?" diye soruyor babam, anneme gergin bir bakış atarak. Kameranın sadece onun üstünde olduğunun farkında değil. Lens yavaşça uzaklaşırken yeniden hepimiz kadraja giriyoruz.

"Tabii," diyor annem. Sesinde heyecandan eser yok. Ama bunu da kimse fark etmiyor.

Michael ellerini çırpıp tabağını kenara iterek önündeki alanı boşaltıyor.

"Bekle." Babam sandalyesini itip masadan kalkarak annemin yanına gidiyor.

"Michael buna bayılacak. Tepkisini çektiğinden emin ol," diye fısıldadıktan sonra oturma odasına gidiyor.

Annem cevap vermiyor.

Birkaç dakika sonra babam paketlenmiş kocaman bir kutuyla ekranda beliriyor. "Bu tüm aileden," diyor hediyeyi masanın üstüne koyarken ve oğluna gülümsüyor.

"Tüm aileden mi?" diye gülüyor Nicole. "Ben ona yoyo aldım. Bu koca hediye hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bu doğru. Nicole ve ben kutunun içinde ne olduğunu bilmiyorduk.

Michael ambalaj kâğıdını yırtıp Compaq ProSignia masaüstü bilgisayarı ortaya çıkarıyor; en azından kutunun yan tarafında yazan bu.

Çığlık atarken ağzından bir dizi kelime fırlıyor. "Harika. On numara. İnanamıyorum. Bu benim için mi? Teşekkür ederim, anne. Teşekkür ederim, baba. Çok sevdim." Kutuyu çevirip iyice bakıyor.

"Umarım bu, doğum günümde bana araba alınacağı anlamına geliyordur," diyor genç hâlim. Bakışları babama, sonra doğruca kameraya dönüyor.

Babam kutuya dokunuyor. "Bu Michael'ın evde JavaScript kodlaması yapabilmesi için. Ama evdeki tek bilgisayar olduğunu göz önüne alırsak, bunu ön odaya kuracağız ki herkes kullanabilsin. Anlaşıldı mı?"

Hepimiz başımızı sallarken Nicole'le bakışıyoruz. Bunun ne anlama geldiğini hatırlıyorum. Michael'ın bu kadar büyük bir hediye alması bize büyük haksızlık ve oldukça sıradışı gelmişti. Bu tarz bir şey için paraları yoktu ama şimdi nedeni anlaşılıyor. Michael'ın doğum günü Emma'nın kaybolmasından sonra kutlanan ilk doğum günüydü. Benimki nisan, Nicole'ünki mart ayında. Belki bu ailemizdeki çatlağı görmememizi ya da yaptıkları şeyi ortaya çıkarmamamızı sağlamak için bizi oyalama şekilleriydi.

Ön kapının tıklatılması beni ürkütüyor ve geçmişten çekip çıkarıyor. Hızla kaseti çıkarıp kutusuna soktuktan sonra diğerlerinin yanına koyuyorum. Pekâlâ, video oynatıcının üstünde ayrı duran bir tanesi hariç diğerlerinin yanına. O kaset diğerleriyle birlikte olmamalı.

Verandada Lucas'ı görüyorum. Başında gri örgü bere var, annesinin ördüğünden eminim. Ellerini kotunun cebine sokup bana gülümsüyor. Gözleri parlatan türden bir gülümseme. Çok uzun zamandır kimse bana böyle bakmadı. Dışarıdaki hava on derecelerde olmasına rağmen tenim ısınıyor.

"Selam," derken tel kapıyı açıyorum, böylece aramızda hiçbir engel kalmıyor; tabii beş kilometre yüksekliğinde yığılmış bir duvar gibi hissettiren o sır hariç. "Her şey yolunda mı?" Bu, hayatınız boyunca iyi haberden çok kötü haber aldığınızda sormaya alıştığınız bir soru.

"Evet, her şey yolunda." Bir an duruyor. "Ah, buraya ne oldu?" Lucas kapının ahşabının kalktığı kısmı işaret ediyor.

O noktaya bakıyorum. *Birileri eve girdi.* Ama ona bundan bahsetmiyorum çünkü kız kardeşi ve ebeveynlerimizin yaptığı şeyle bir ilgisi olabilir. "Ah... Goodwill'e* bağışlamak için eşya taşıyorduk ve bu oldu. Sanırım tamir edilmesi gereken bir şey daha çıktı." Omuz silkip gergince gülümsüyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye ekliyorum hemen ve kırık kapı konusunu değiştirmeye çalışıyorum.

Bakışları bir süre daha kapının üstünde oyalandıktan sonra bana dönüyor. "Hayır," diyor. "Iı... sadece biraz temiz hava almak istedim ve benimle yürüyüş yapacak vaktin var mı diye sorayım dedim."

"Tabii." Başımı onaylar anlamda sallıyorum. "Üstüme bir ceket alayım."

Yine gülümsüyor. Bu kez daha hafif.

Ayaklarıma bir çift eski tenis ayakkabısı geçirip askıdan en yakındaki ceketi alıyorum. Soluk, eski kot ceket *annemin.* Geri bırakıp başka bir tane almayı düşünüyorum ama yapmıyorum. Giyiyorum. Suçluluk, keder ve ölen sevdiklerinin arkalarında bıraktıkları eski ceketler gibi şeyleri üstünüzde taşımanız gerekir.

"Nereye?" diye soruyorum, kapıyı arkamdan kapatırken.

Lucas sola, sokağa bağlanan uzun garaj yolumuza bakıyor. Sonra sağa, beton basamakların takip ettiği eğimli suyolunun yamacı kestiği yere bakıyor.

"Dere tarafına ne dersin? Yıllardır görmedim."

Güçlükle yutkunup teklifini kabul ediyorum. Oraya gitmek istemediğimi söylesem tuhaf olur.

Babamın biz çocukken döktüğü suyolu patikasını takip ederek yan yana yürüyoruz. Bu onun tasarımıydı; şiddetli fırtınalarda yağmur sularının yokuş aşağı akarken arazisini

* İhtiyaç sahiplerine yardım yapan bir hayır kuruluşu. (e.n.)

aşındırmamasını sağlamak için yapmıştı. Babam her daim bir şeyleri kaybetmekten endişe ederdi. Pek bir şeye sahip değildi, bu da elindekileri, hatta arazisindeki toprağı bile çok değerli kılıyordu. Annem de babam da böyleydi. Annem kayıpları yüzünden, babam ise en baştan çok az şeye sahip olduğundan böyle hissederdi.

Yol üstünde birkaç metre yüksekliğinde dik bir yamaç var, burada çimento ve araziden toplanan taşlarla yapılmış bir duvar bulunuyor. Yağmur çok şiddetli yağdığında, su üzerinden akar ve zemine çarparak şelale gibi ses çıkarır.

Duvardan önce Lucas atlıyor, ayakları beton zemine sağlamca basıyor. Dönüp bana yardım etmek için elini uzatıyor, tıpkı gençliğimizde yaptığı gibi. Ama o zamanın aksine şimdi gerçekten yardıma ihtiyacım var. Elini tutuyorum, dizlerimi büküp çıkıntıdan atlıyorum. Ayaklarım zemine değdiği anda sakat dizim pes ediyor ve düşecek gibi oluyorum. Lucas beni belimden yakalayıp sabit tutarak düşmemi engelliyor.

"Seni tuttum," diyor.

Ona bakıp yüzünü inceliyorum. Ona söylemek istediğim binlerce kelime var ama sadece birinin çıkmasına izin veriyorum. "Teşekkürler."

Gülümsüyoruz. Benim gülümsemem sonuna kadar çekilmiş lastik bant misali gergin. Onunki tam tersi.

Vadiye inen beton basamaklar büyük, bu yüzden yavaş yavaş iniyoruz. Her iki tarafta beş adım genişliğinde yine araziden toplanmış taşlar ve kayalar var. Solda, birbirine eşit mesafede duran üç lamba direği var. Beton ve kayaların ilerisindeki yamaçlar ağaçlar, yabani ve bakımsız otlar, düşen yapraklar ve dallarla kaplı. Lucas en alta inene kadar elimi tutuyor. Parmakları kayıp gittiğinde bile onları hâlâ benimkilerin arasında duran hayali uzuvlar gibi hissediyorum.

Vadi iri akçaağaç ve dişbudak ağaçlarıyla çevrili bir açıklığa uzanıyor. Durduğumuz yerden, tepeleri donuk gri gökyüzüne değiyormuş gibi görünüyor. Renkleri sarı, turuncu ve kahverengi arasında değişen yapraklar temiz havada dans edip teker teker yere düşüyor.

"Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diyor Lucas etrafa bakarak.

"Gerçekten öyle," diyorum.

"Kardeşlerin nerede?"

İç çekiyorum. "Babamı bulmaya gittiler."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek bu?"

"Sana bahsettiğim e-postaları, hani her hafta babama gönderdiklerimi hatırladın mı?"

Lucas başıyla onaylıyor.

"Cevap gönderdi."

"Vay canına, bu... inanılmaz." Ensesini kaşıyıp ayakkabılarına bakıyor.

"Öyle."

"Neden bunca zaman sonra cevap yazdı?"

"Belki annem öldüğü için kendini mecbur hissetti." Omuz silkiyorum.

"Ne demiş?"

"Pek bir şey değil. Sadece yanımızda olamadığını."

"O hâlde neden e-posta göndermiş ki?"

"Bilmiyorum. Ama Nicole onu bulmak istedi, bu yüzden Michael e-postanın gönderildiği IP adresini kontrol etti."

"Peki sen gitmek istemedin mi?"

"Hayır çünkü yine umutlanamam."

"Üzgünüm, Beth," diyor Lucas ama ben niçin üzgün olduğunu anlamıyorum, yine de başımı salıyorum. Rüzgâr

söylemek istediği bir şey varmışçasına ağaçların arasından fısıldıyor. Aslında hepimizin var.

Lucas boğazını temizliyor. "Cenaze ayarlamaları nasıl gidiyor?" Sohbetin konusunu değiştirmek istediği belli. Ölüm, konuşması bilinmezlikten daha kolay bir konu.

"Yarın. Yakılıp küllerinin mülke serpilmesini istedi." Ona bakıyorum. "Annem nasıldır bilirsin. Hiç kimsenin onun için bir şeylerle uğraşmasını istemezdi. Son arzusu bile elinden geldiğince zahmetsiz."

"Evet. Ona doğum gününde çiçek getirdiğimi hatırlıyorum, teşekkür ettikten sonra paramı çarçur ettiğim için beni azarlamıştı." Küçük bir kahkaha atıyor.

"İşte annem tam da böyleydi," derken başımı iki yana sallayıp anılar karşısında gülümsüyorum. "Her şeyi verir, karşılığında hiçbir şey istemezdi." Kot ceketi vücuduma sıkıca sarıyorum ve bir an için annem bana sarılıyormuş gibi hissediyorum.

"Annemle başsağlığı dilemek için uğrasak sorun olur mu?" diye soruyor. "Uzun kalmayız, on dakika falan çünkü onun da durumu iyi değil. Ama bu çok hoşuna gider."

Başımı eğip eski tenis ayakkabılarıma bakıyorum. Onlarla muhtemelen seksen kilometre yürümüşümdür ama beni getirdikleri tek yer burası. Hayır demeliyim. Gelmemeleri için bir bahane uydurmalıyım. Ama iyi bir bahanem, en azından Lucas'a söyleyebileceğim bir şey yok.

Cevap beklerken dudakları hafifçe aralanıyor.

"Elbette. Günbatımında. O zaman olmasını istedi."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Gidelim mi?" Lucas aşırı büyümüş otların olduğu araziyi işaret ediyor.

Başımı sallayarak karşılık veriyorum ama gülümsemiyorum. Adımlarına uyarak yürüyorum. Babam eskiden bu ot-

ları biçerdi. Ama şimdi dizlerimi geçiyorlar. Lucas ve ben bir çitten diğerine yarışırdık. Lise son sınıfa kadar ondan daha hızlıydım ama sonrasında da bitiş çizgisine varmadan önce ayağı takılmış ya da düşmüş gibi yapıp yenmeme izin verirdi. Ne yaşarsam yaşayayım, dünyanın zirvesine çıkmış ya da dibe vurmuş gibi hissetsem de Lucas hep kendimi kazanan gibi hissetmemi sağlardı.

Dağsıçanları ve yer sincaplarının yuva yapmak için kazdığı çukurlara basmamaya dikkat ederek bakımsız arazide ilerliyoruz. Araziden çıkıp ormanın içinden geçen geniş patikaya girerken çimler pantolonlarımıza sürtünerek hışırdıyor. Sol taraf alan ve besin için birbirleriyle savaşan minik ağaçlarla gür ve karanlık. Sağ tarafta geniş gövdeleri ve yayılan kökleriyle çevrelerinde bolca alan talep eden ağaçlar etrafa yayılmış hâlde.

Dereye varmadan önce sesini duyuyorum. Yatağında şırıldayıp kendisine direnemeyen ağaçların ve dalların etrafından akıyor. Sonunda ebeveynlerimin arazisini kesen akıntının kenarında duruyoruz. Su kahverengi. Sesi görüntüsünden güzel. Suyun diğer tarafında birkaç salkımsöğüt dereye doğru eğilmiş; uzun, zarif dalları şırıldayan suyu sıyırıyor. Diğer tarafa ulaşmanın tek yolu ya akıntıyı geçmek ya da X Otoyolu'nun dik yamacını tırmanıp köprüyü kullanmak.

Lucas yanımda duruyor, ayakları omuz genişliğinde açık, çenesini hafifçe kaldırmış, elleri kotunun ön cebinde. Gözlerim otoyoldaki altgeçidin kemerine kilitlenene kadar dereyi inceliyorum. Köprünün altında su sığ, bu da derenin daralmasına ve çamur yatağı oluşmasına neden oluyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve orada onu, kana ve çamura bulanmış hâlde görüyorum. Geleceği göremeyecek bulanık gözler. Teni soluk ve soğuk. Ona ne yaptık-

larını merak ediyorum. Emma şimdi nerede? Gözlerimi tekrar kırpıştırıyorum ve kayboluyor.

Lucas elini omzuma koyuyor. "İyi misin?"

Başımı iki yana sallayıp, "Evet," diyorum. Ağzım yalan söylerken bedenimin doğruyu söylediğini fark etmiyor.

"Bir an başka bir yere gittin sanki."

"Hayır, hâlâ buradayım." Gözlerimi kaçırıyorum çünkü ona bakamıyorum.

"İyi," diyor. "Çünkü bunu özledim," diye ekliyor hafif bir tebessümle.

Gözlerim metale çekilen mıknatıs gibi gözlerine dönüyor. "Neyi özledin?"

"Bizi."

Beynim itiraz edip bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyemeden bedenim harekete geçiyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve ellerim başının arkasına yerleşiyor. Lucas beni kendine çekiyor. Onu yıllardır öpmememe rağmen dudaklarımız birbirine değdiği anda kaybettiğim her şey güvenle yuvasına dönmüş gibi hissediyorum. Yavaş, yumuşak ve sıcak başlıyor. Tansiyon yükseldikçe dillerimiz kontrolü ele geçirip birbirine dolanıyor. Dudağını ısırıyorum, inliyor. Doyamıyorum ve daha en başında gitmesine nasıl izin verdiğimi sorguluyorum. İlk öpücük ya da son öpücük gibi hissettiriyor... Kalbime çöreklenen ölümcül sır yüzünden ikincisi olmasından korkuyorum. Ona söylemek istiyorum ama bunu yaparsam bizi mahvedeceğini ve bu kez bunu atlatamayacağımı düşünüyorum.

YİRMİ BEŞ

LAURA

16 HAZİRAN 1999

Dün gece uyumadım. Nasıl uyuyabilirdim ki? Ne yaptığımı bile bile nasıl gözlerimi kapatıp rüyalara dalabilirdim? Birkaç saate Susan'ı teselli edecek; ona Emma'yı bulacağımızı, kızının ona geri döneceğini söyleyeceğim, hem de öyle olmayacağını bildiğim hâlde. Brian yanımda, yorganın altında yatıyor. Bir uyuyor bir uyanıyor. Bana ne olduğunu anlatmıyor. Henüz ne yaşandığından emin olmadığını söyledi. Bana anlatmadan önce daha fazlasını bilmesi gerekiyormuş. Sonra da ne kadar az şey bilirsem o kadar iyi olduğunu söyledi. Buna inanmıyorum, yarı gerçekle yaşayabileceğimi sanmıyorum. Yarı gerçek tam bir yalandır.

Brian bana Emma'nın cesedinden kurtulmamız gerektiğini söyledi. Başka yolu olmadığını. Polise söylemenin bizi mahvedeceğini. Hiçbir şey yapmadığına, ona zarar vermediğine yemin ediyor. Asla böyle bir şey yapmayacağına. İyi de o zaman neden polise gitmedi? Ona aynı soruyu düzinelerce kez sordum. Her sorduğumda da kelimeler daha kısık sesle çıkıp inandırıcılığını kaybetti. Ben de sonunda kabul ettim. Neden yaptığımı bilmiyorum. Belki şoktaydım. Belki kocamın neler yapabileceğini öğrenmekten korktum. Ya da belki ona çok değer veriyorum. Bu yüzden taleplerini kabul ettim. Ya bir şey saklayacaktım ya da her şeyi kaybedecektim. İşi-

miz bittiğinde saat sabahın üçüne geliyordu. Gece vardiyasında çalışmıyorsa ya da kötü bir iş peşinde değilse, o saatte kimse ayakta olmaz.

Komodinin üstündeki saate bakıyorum. Rakamlar olması gerektiği gibi kalın ve kırmızı. Hayat bir geri sayım ama sıfırda son bulmuyor. Son durak bazen Emma gibi on iki ya da babam gibi kırk veya kardeşim gibi on beş.

Saat sabah dokuzu biraz geçiyor. Ayak sesleri evin içinde yankılanıyor, dolayısıyla çocukların kalktığını anlıyorum. Normal bir pazar günü olmalı. Ama değil ve bir daha asla normal bir günüm olacağını sanmıyorum. Brian kıpırdanıyor, yüzünü bana doğru dönüyor. Başımı ona çeviriyorum. Bir şekilde iyi uyudu ve ben bunu nasıl başardığını bilmiyorum. On altı yıldır evliyiz ve birbirimiz hakkında her şeyi bildiğimizi sanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim. Âşık olduğum adam asla bir cesetten kurtulmasına yardım etmemi istemezdi ve ben böyle bir talebi kabul edeceğimi asla düşünmezdim. Ancak ailem benim için çok önemli ve Brian'ı kaybedersem ailem parçalanır.

"Anne," diye sesleniyor Beth, yatak odası kapısının diğer tarafından.

Brian kıpırdanıyor. Gözleri birden açılıyor. Yeşil gözlerinde sarı benekler var. Eskiden onların içinde kaybolurdum, şimdiyse sadece kaybolmuş durumdayım.

"Selam." Sesi boğuk, fısıltıdan biraz yüksek. Büyük eli örtünün altından benimkini buluyor. Elimi tutup üç kez sıkıyor. Bu, *Seni seviyorum,* demek. Ben sıkmıyorum. Onu sevmediğimden değil, şu an sevmediğimden. O gözlere bakıp neye şahit olduklarını düşünüyorum. Ne gördüler de onu yapabileceği tek şeyin yanlış şey olduğu bir köşeye sıkıştırdılar? Ya da elimi saran eli. Ne yaptı?

"İyi misin?" diye soruyor.

Cevabı bilse de ona yalan söylememi istiyor ama şu an bunu yapamam.

"Nasıl olduğumu bilmiyorum," diyorum.

"Laura, biz yapmamız gerekeni yaptık."

Sürekli bunu söylüyor.

Dün onu yirmi yıl önce delicesine âşık olduğum adam olarak görüyordum. Ama şimdi tanıştığımızdan beri gerçekleşen, her gün gördüğünüz birinde fark etmeyeceğiniz türden ince değişimleri fark ediyorum: Gür sakalı ve bıyığının arasındaki kırlaşmış kıllar. Güneşte çok vakit geçirmekten cildinde oluşan küçük siyah lekeler. Alnında başlayıp saç çizgisinin altında kaybolan, on santim uzunluğunda solmuş yara izi. O izin olduğu günü hatırlıyorum. Yürüyüşe çıkmıştık, çocuklar küçüktü. Bisiklete biniyorlardı, Beth'inki hariç diğer ikisininkinde destek tekerlekleri vardı. Beth onlar olmadan bisiklete binmeyi yeni öğrenmişti, çok iyi değildi ama yeterince iyiydi. Yolun ortasına gidip geliyordu ancak Grove büyüklüğündeki bir yer için bunun önemi yoktu. Fakat bir araba geldi. Kasabadan olmayan biri. Küçük bir topluluktaki hız sınırına saygı duymayan biri. Hepimiz gülüp sohbet ediyorduk ve arabayı fark etmedik. Brian fark etti ama biraz geç kalmıştı. Her ebeveynin yapacağı gibi Beth'i yoldan itip darbeyi kendi aldı. Başı ön cama çarptı. Yarasından akan kan, yüzünden aşağı süzülüyordu. Dizleri yara içinde Beth'in yanına doğru emeklerken iyi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Kendi sağlığı umurunda değildi. Sadece kızını düşünüyordu. Yaranın kapanması için otuz altı dikiş atıldı. Buna rağmen kalan yara izi onun nasıl bir adam olduğunun hatırlatıcısıydı. Sevdiği insanları korumak için her şeyi yapacak biri. Şu an o anıya tutunuyorum. Çünkü elimde sadece bu var.

"Anne," diye sesleniyor Beth bir kez daha.

"Ne oldu, Beth?" diye karşılık veriyor Brian benim yerime.

"Lucas'la Emma'yı aramaya gidebilir miyim?"

Brian ağır bir nefes veriyor. O asla geri gelmeyince çocuklarımıza ne söyleyeceğiz? Aramaya devam mı edeceğiz? Hiç olmadığını bildiğimiz hâlde umut varmış gibi mi davranacağız? Bu soruların doğru cevabı yok. Çünkü yanlış soruya doğru cevap verilemez.

"Evet ama dikkatli ol ve öğle yemeği vaktinde eve gel," diyor Brian.

"Teşekkürler, baba." Koridorda gümbürdeyen ayak sesleri evin içinde ilerledikçe alçalıyor. Ön kapının çarpılarak kapanmasıyla irkiliyorum.

"Gerçekten de Beth'in... aramaya gitmesine izin vermeli miyiz?" Adını yüksek sesle söyleyemiyorum.

"İzin vermememiz tuhaf olur. Bunun şüphe çekeceğini düşünmüyor musun?" Bana, gözlerime bakıyor ve ben ona nasıl bakacağımı düşünüyorum. Başparmağı elimin üstünde ileri geri geziniyor. Dokunuşları eskiden huzur verirdi ama şimdi tenime sürtünüp derimi delen iğne gibi geliyor.

"Bilmiyorum. Asla bulunamayacak birini aramaları yanlış geliyor."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Biliyorum. Ama şu an yapabileceğimiz bir şey yok."

"Susan ve Eddie'ye doğruyu söyleyebiliriz."

"Yapamayız. Çok geç. Cesetten kurtulduk. Bu bir suç," diye açıklıyor ama yeterince açıklamıyor; mesela, daha en başta neden saklamamız gerektiğini.

"Hâlâ anlamıyorum. Neden polisi arayamıyoruz?"

Brian nefesini bırakıyor ve belki gerçekleri de bırakır diye düşünüyorum. "Laura, lütfen bana bunu sormayı kes."

Gözleri benimkileri arıyor ama orada bulacağı bir şey yok. Sır saklayan ben değilim, en azından ondan... şimdilik.

"Bana anlatamaz mısın? Bilmememin daha iyi olduğunu söylediğini biliyorum. Ama bu doğru olamaz." Ağzım o kadar kuru ki, kum yutmuşum gibi hissediyorum. Ama belki yutmak zorunda kaldığınızda suçluluğun bıraktığı tat böyledir: kumlu, yavan, acı.

"Yapamam. Bana güvenmek zorundasın. Bizim için doğru olanı yaptık."

Doğru kelimesini zamirle kullanıyorsanız, o zaman doğru değildir.

"Bana inanıyor musun?" diye soruyor.

Elimi elinden çekiyorum. "Başka seçeneğim yok."

Kaşları çatılıyor ve yeşil gözlerinin bir kısmı gözkapaklarının ardında kayboluyor. İkimiz de kötü bir şey yaptık. Bu bizi, aramızdaki tüm diğer bağlardan daha çok bağladı; birlikte inşa ettiğimiz bu evden, evliliğimizden ve çocuklarımızdan daha çok. İkimiz karanlık bir sırrı paylaşıyoruz.

"Brian, birini benim seni sevdiğim kadar çok sevdiğinde ona inanırsın. Ona hep inanırsın," diyorum.

Sıcacık gülümsüyor ve başparmağını elimin üstünde gezdiriyor tekrar. Jilet gibi bir his veriyor ama yüzümü buruşturmuyorum.

Ona güvenip güvenmememin önemi yok. Önemli olan tek şey Brian'ın ona güvendiğimi düşünmesi.

YİRMİ ALTI

MICHAEL

Eve dönüş yolunda Nicole'ün metadon tedavisi için kliniğe uğradık. Anlaşılan her gün gitmesi gerekiyormuş ama Nicole gün aşırı ya da iki günde bir giderek daha hızlı temizlenmeyi deniyor. Belli ki işe yaramıyor çünkü hayatta kestirmeler yoktur. Nicole bunu henüz öğrenmedi ve öğreneceğinden de emin değilim.

"Beth'e söylemeyeceğine söz ver," diyor yeniden, arabayı garajın önüne park ederken.

"Tamam," diyorum ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Belki de Beth'e söylemeliyim, gerçi muhtemelen bu ne beni ne de Beth'i ilgilendirir.

"Teşekkürler," diyor arabadan inerken.

"Bekle, neden Beth'in bilmesini istemiyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü muhtemelen beni öldürür."

Tam gülmek üzereyken onun ciddi olduğunu fark edip duruyorum. Nicole kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve orada durup benim de arabadan çıkmamı bekliyor. Sanki eve tek başına girmeye korkuyor.

Parmak eklemlerim kıpkırmızı. İkisi yarılmış ama üzerindeki kan kurumuş ve tenim morarmaya başlamış. Zonkluyorlar, bu yüzden parmaklarımı esnetip sallıyorum.

Arabadan inip peşimde Nicole'le ön kapıdan giriyorum. Beth biz yokken boş durmamış çünkü mutfak zorla içeri girilmeden önceki gibi görünüyor. Nicole masanın üstünden bir yığın günlük alıp odasında olacağını söyledikten sonra koridorda gözden kayboluyor. Muhtemelen kendini biraz daha toparlayıp yalanlarını açık etmeyecek hâle gelene kadar Beth'ten uzak durmaya çalışıyor.

Oturma odasına giriyorum, burada da eve zorla girildiğine dair bir iz yok. Beth yere oturmuş, etrafı özenle dizilmiş kutularla çevrili, her birini tek tek elden geçiriyor. Her nesneyi sanki ebeveynlerimizin bir uzantısıymış gibi inceliyor. Ben bunda bir mânâ göremiyorum. Onlar sadece eşya.

Ayırma işine ara veriyor. "Sanırım iyi gitmedi."

"Nereden anladın?"

"Nicole odasına kaçtı."

"Kaçmadı," diyorum kanepeye otururken. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Beth kaşını kaldırıyor ama hızla indirip işine dönüyor. Eski bir gazete kâğıdına sarılı bir şey çıkarıyor. Yetmişlerden boş bir A&W kökbira kutusu. Bugünlerde gazoz kutularında olan kavis yok. Daha çok çorba konservesine benziyor. Çocukluğuma dair pek bir şey hatırlamıyorum ama bu kökbira kutusunun hikâyesini hatırlıyorum çünkü annem bize defalarca anlattı. Babam ilk buluşmalarında ona almış. Yürüyüşe çıkmışlar ve eskiden parkın hemen karşısında olan köşe dükkânda durmuşlar. İçecek on sent olsa da annem için dünyalara bedelmiş ve onca yıl kutuyu saklamış. Çoğu insan buna baktığında çöp görür ama annem için yeni bir başlangıcı simgeliyordu. Beth kutuya sevgiyle bakıyor. Onun da hikâyeyi hatırladığını biliyorum. Kutuyu saklayacak mı, yoksa atacak mı karar veremiyormuş gibi kenara koyuyor.

Onun yerinde olsam, evdeki çoğu şey gibi kutu da çöpe gider. Geçmişe ait şeylerden kurtulmanın önemli olduğunu düşünüyorum çünkü onlar ilerlememize engel olurlar ve yaşamanın tek yolu da ilerlemek.

"Peki ne oldu?" diye soruyor Beth.

Omuz silkiyorum. "Pek bir şey değil. Terk edilmiş bir evdi. Belki oradaydı ve gitti ya da belki hiç orada olmadı. IP adresini değiştirmek için VPN falan gibi bir şey kullanmış olabilir."

Bir kutuyu karıştırıp başka şeyler çıkarıyor. "Nicole iyi mi?"

Bir an durup motelde neler olduğunu Beth'e anlatmayı düşünüyorum ama sonra Nicole'ün sözleri zihnimde yankılanıyor. *Çünkü muhtemelen beni öldürür.*

"Evet, iyi," diyorum.

Beth koridorun girişine bakıyor, sonra bana dönüyor. "Bence gözümüzü üstünde tutmalıyız. Yeniden başlamasından korkuyorum."

Ben korkmuyorum çünkü büyük ihtimalle başlayacağını biliyorum. Geleceğini gördüğünüz bir şeyden korkmak zordur. Ben olmasaydım, Nicole bugün yeniden kullanabilirdi ama onu ne ben ne de Beth sürekli izleyebiliriz.

Başımı sallayıp yana eğiyorum. "Evi ne yapacağını düşündün mü?"

"Bilmem. Neden?"

"Sadece düşünüyordum da Nicole'ün kalacak bir yeri yok. Belki evi elde tutup onun burada yaşamasına izin vermek iyi bir fikir olabilir."

"Buraya parası yetmez."

"Buranın parası tamamen ödendi. Sadece bakım, emlak vergileri ve faturalar var, ben de Nicole yeniden ayakları üzerinde durmaya başlayana kadar onları hallederim."

Beth bir kaşını kaldırıyor. Neredeyse suçlar gibi bir ifadesi var ve bunun nereden çıktığını bilmiyorum.

"Satmayı düşünüyordum."

"Henüz karar vermediğini söylemiştin," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Öyle ama buradan gelecek para insanın hayatını değiştirmeye yeter."

Onun yaptığı gibi kaşımı kaldırıyorum. Tahminimce burası üç yüz bin dolar değerinde, bu da hayat değiştirmeyeceği anlamına geliyor. Ama Beth bunu bilmiyor çünkü hayatında hiç görmediği bir miktar. Sizi bir süre rahat ettirmeye yeter ama hayatınızı değiştirmez.

"Peki ya Nicole?" diye soruyorum.

"Sakın," diyor başını iki yana sallayarak.

"Ne sakın?"

Dişlerini sıkıp kısık sesle konuşuyor. "Sakın buraya gelip bana Nicole hakkında nutuk atma. Yıllarca onunla uğraşması gereken sen değildin. Senden çalmadı, ağzına gelen her şeyi sana söylemedi, seni tehdit etmedi ya da sana şiddet göstermedi. Bu yüzden bunları senden duymak istemiyorum."

"O hasta, Beth."

"Biliyorum ama kendine yardım etmeyen birine yardım edemezsin." Gazete kâğıdına sarılı porselen bir at çıkarıyor. İki bacağı kırık ama onu yine de saklanacaklar yığınının arasına koyuyor.

"Çok klişe, Beth."

"Klişe çünkü doğru," diyerek karşı çıkıyor.

İç çekip odayı inceleyerek yapmamız gereken şeyleri not ediyorum. Aynı DNA'yı, aynı soyadını, aynı ebeveynleri paylaşabiliyor olabiliriz ama hepsi bu. Baş ve işaretparmağımla burun kemiğimi yanlardan sıkarak ovuyorum.

"Sırf sen Nicole'e yardım edemedin diye bu benim de yapamayacağım anlamına gelmez," diyorum.

Gözlerini kısıyor. "Sen gerçekten inanılmaz birisin, Michael."

"Nedenmiş?"

"Yedi yıldır ortalıkta yoktun, yardım ettiğin tek kişi kendindin. Anneme ve Nicole'e ben baktım."

"Evet, annem öldü ve Nicole de oraya doğru gidiyor. Yani aslında kime yardım ettin?"

"Canın cehenneme. Şık araban, üstünde pahalı giysiler ve tasarım saatinle buraya gelip bana tepeden bakma cüretini gösteriyorsun. Paran olabilir ama sahip olduğun tek şey bu." Ayağa kalkıp elindekileri öfkeyle çöp kutusuna atıyor.

"Sen de bunun için benden nefret ediyorsun. Öyle değil mi, Beth?" Gözlerimi ona dikiyorum.

"Hayır, her şeyi aldığın için senden nefret ediyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyorum. "Hepimiz başlangıçta aynı şeylere sahiptik."

"Hayır, değildik. Sen yazın bilgisayar kamplarına gittin; özel kodlama dersleri, pahalı teknik ekipmanlar aldın; akademik yarışma gezilerine katıldın. Yani tabii ki benden ve Nicole'den daha iyisin. Annem ve babam seni başarılı olman için hazırladı." Uzun süredir içinde tuttuğu belli olan şeyleri yüzüme söylüyor. Yeşil gözlü bir canavar kendi başarısızlıklarına ve yetersizliklerine bahane bulmaya çalışıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Beth. Annem ve babam senin koşuya olan ilgini de destekledi. Dizini mahvetmiş olman onların suçu değil. Nicole'ü ve yazılarını da desteklediler, onun bağımlı olması da onların suçu değil. Bu yüzden hayatlarınız bu hâle geldiği için başkalarını suçlamayı kes."

"Sen tam bir götsün." Sesi çatallaşıyor çünkü söylediklerimin doğru olduğunu biliyor.

"Sen de sefil bir sürtüksün. Ama en azından ben bunu senin yüzüne vurmuyorum."

Koridorda yankılanan ayak sesleri dikkatimizi şu an birbirimize hissettiğimiz öfkeden uzaklaştırıyor.

"Millet!" diye bağırıyor Nicole panikle.

Elinde günlük ve bir yığın kâğıtla oturma odasına dalıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum oturduğum yerden doğrularak.

Gözleri faltaşı gibi açık, yeşil irislerinin etrafındaki aklar görünüyor.

"Emma Harper'ın annemle babamın kurtulduğu tek ceset olduğunu sanmıyorum."

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

KAYIP GENÇ: POLİS 17 YAŞINDAKİ KIZI BULMAK İÇİN HALKTAN YARDIM İSTİYOR

31 EKİM 1999

ALLEN'S GROVE, Wisconsin. Walworth County Şerif Ofisi, Allen's Grove'da yaşayan 17 yaşındaki Christie Roberts'ı bulmak için halktan yardım istiyor.

Walworth County Şerif Ofisi'nden yapılan basın açıklamasına göre, Roberts'ın 26 Ekim günü saat 17'de Hill Street'teki evinden yaya olarak ayrıldığı düşünülüyor. 1,60 boyunda ve yaklaşık 55 kilo ağırlığında olan Roberts'ın omuzlarına gelen kahverengi saçları var. Son görüldüğünde üzerinde Old Navy marka kapüşonlu, kot pantolon ve New Balance spor ayakkabıları vardı.

Roberts'ın kendi isteğiyle ayrılıp evden kaçmış olduğuna inanılıyor.

Roberts'ın nerede olduğunu biliyorsanız ya da polisin yerini tespit etmesine yardımcı olacak bir bilgiye sahipseniz, 262-741-3300 numaralı telefondan Walworth County Şerif Ofisi mesaj merkezini arayabilirsiniz.

YİRMİ YEDİ

LAURA

1 KASIM 1999

Bu hafta başka bir kız kayboldu. Bu büyüklükte bir kasaba için bir tanesi bile fazla. Evden kaçtığı kabul edildi ama ben Brian'ın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Masanın diğer ucunda, karşımda oturmuş ağzına bir çatal dolusu yemek tıkıştırıyor. İçinde kalın kesilmiş jambon parçaları, çırpılmış yumurta ve kızarmış soğan olan *ramen* pişirdim. Ucuz bir şey ama herkes çok seviyor. Brian kâsesinde çevirdiği çatalın ucuna bir tutam *noodle* dolarken bana gülümsüyor. Kendimi o *ramen*'den çok da farklı hissetmiyorum.

Çocuklarıma bakarken kendimi gülümsemek için zorluyorum. Michael ve Beth sağ tarafta yan yana oturuyorlar. Michael gömleğini karamelize soğan ve sarı-kahverengi yumurta parçasıyla çoktan lekeledi. Normalde lekeyi hemen suya basıp temizlemek için üstünü çıkartırırdım ama her şeyi kurtaramayacağımı öğrendim. Beth yemeğine doğru düzgün dokunmadı. UW-Madison'dan atletizm dalında tam burs kazandığından beri diyet ve egzersiz yapmayı takıntı hâline getirdi. Onun için endişeleniyorum. Bence kendine çok yükleniyor ve ona bir şey söylemem gerek ama yaptığım şeyden sonra ona nasıl annelik edebilirim? Gözlerim masanın sol tarafında oturan Nicole'e kayıyor. Çatalını jambona saplayıp öfkeyle yemeğini yiyor. Bana kızgın olduğu

için aramıza koyduğu sandalye, şu an onun sevgi sarmalında olmadığımı hatırlatan bir tampon. Dışarı çıkıp *arkadaşlarıyla* takılmasına izin vermediğim için sinirli. Ama onlar kızımın üstünde iyi etki bırakmıyorlar ve Nicole de kolayca etkilenen biri. Çocuklarımı yakınımda tutamazsam onları koruyamam. Brian'a bakıyorum. Belki de çocukları yakında tutmamalıyım. Çünkü bu onları Brian'ın, evlendiğim adamın... güvenemediğim adamın yanında tutmak anlamına da geliyor.

"Kalkabilir miyim?" diye soruyor Beth.

Brian bana bakıyor, yani kararı ben vereceğim. Anlaşılan, şimdi bir konuda seçim hakkım var. Beth'in tabağına bakıyorum. Yemek birazı yenmiş yanılsaması yaratmak için kenara itilmiş. Ona hayır demeyi ve biraz daha yemesini, güçlü kalmak için bedeninin yakıta ihtiyacı olduğunu söylemeyi düşünüyorum ama böyle bir enerjim yok.

"Tabii ama tabağını kaldır," diyorum.

Ayağa kalkarken ortaya teşekkür ediyor, sonra hızlıca gidiyor.

Kapı çalıyor ve ben ayağa kalkamadan Beth o tarafa doğru koşuyor. Kapıyı açıyor. Tel kapının diğer tarafında Susan var. Ayağa kalkıp masadan girişe doğru yürüyorum. Ona her baktığımda kalbimin bir parçası kırılıyor. Geride fazla bir şey kaldığını sanmıyorum. Ama bu kez Susan farklı görünüyor. Saçları taranmış. Yanaklarında bir parça allık var, eşofman ya da pijama yerine kot pantolon ve kalın örgü kazak giymiş. Öfkeli ya da üzgün görünmüyor. Sanki rahatlamış gibi bir hâli var. Emma Harper kaybolalı yaklaşık beş ay oldu. Belki sonunda yasın yeni bir aşamasına geçmiştir.

"Merhaba, Susan," diyerek ilk Brian selamlıyor.

Onun yüzüne nasıl bakabildiğini bilmiyorum.

"Merhaba, Susan," diyorum bakışlarımı gözlerinin biraz üstünde gezdirerek.

Susan önce çocuklara, sonra bana bakıyor. "Brian ve seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Güçlükle yutkunup kocama endişeli bir bakış atıyorum ama o hiç endişeli görünmüyor. *Biliyor mu? Bizden mi şüpheleniyor?*

Verandada yanına gidiyoruz, çocuklar duymasın diye kapıyı kapatıyorum. Onları bundan korumaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Olay arka bahçemizde oldu, dolayısıyla uzak tutmaya çalıştığım bu çirkin şeyin filizleri çok da mesafe katetmek zorunda değil. Tuttuğumu fark ettiğim nefesimi burnumdan yavaş ve sakince veriyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum ama hâlâ onun gözlerine bakamıyorum.

"Onu tutukladılar."

"Kimi?" diye soruyor Brian.

"Charles Gallagher."

Gözlerim kocaman açılırken çenem yerçekimine karşı koyamıyor.

"İtiraf etti. Emma'yı öldürdüğünü söyledi." Sesi çatlak, yaşlar pembe yanaklarından süzülürken renkleri de alıp götürüyor. "Onu Janesville'de mobilya dükkânının arkasındaki bir çöpe attığını söyledi. Ona asla bir mezar veremeyeceğiz ama en azından onu bizden alanın sonunda hak ettiği adaleti bulacağını biliyorum." Gözyaşları hıçkırıklara dönüşüyor ve onu kendime çekip sarılıyorum.

Bu kez yalan söylememe, her şeyin yoluna gireceğine ya da Emma'yı bulacağımıza dair umut vermeme gerek yok. Hiç konuşmuyorum. Sadece ağlamasına izin veriyorum.

Bir konuda haklı.

Emma geri dönmeyecek.

Ama adalet yerini bulmayacak. Göz ucumla Brian'ın sanki nasıl hissetmesi gerektiğini bulmaya çalışıyormuş gibi uzaklara baktığını görüyorum. Kendine benimle aynı soruyu sorup sormadığını merak ediyorum... *Biz ne yaptık?*

@ayisigikitap

YİRMİ SEKİZ

NICOLE

Gazete kupürlerini oturma odasının zeminine yayıyorum, böylece onları tamamen görebilirim. Sararmışlar, bazı kelimeler kısmen solmuş, silinmiş, unutulmuş; tıpkı Christie Roberts gibi. Çoğu, şerifin ofisinden gönderilen güncelleme ya da yeni bilgi olmadığına dair yazılar çünkü tek bir ipucu bile bulunamadı. Birkaç kupürde ailesinin verdiği ilanlar var. Halka yardım etmeleri için yalvarıyorlar. Bu ilanların çoğu ikinci el araba ya da mobilya gibi yüksek fiyatlı ürünlerin satışına yönelik. Robertslar sahip oldukları en değerli şeyi geri istiyorlar.

"Bu, annemle babamın Christie'nın kaybolmasıyla ilgileri olduğu anlamına gelmiyor," diyor Michael kupürleri göstererek. Oturma odasında volta atarken sanki migrenle mücadele ediyormuş gibi alnını ovuşturuyor.

"Annem başka neden bunları saklasın ki?" Erkek kardeşime bakıyorum ama karşılık vermiyor, bunun üzerine dikkatimi ablama çeviriyorum. "Sen ne düşünüyorsun, Beth?"

Yanımda oturmuş başparmağının tırnağını ısırarak onlarca yıl öncesinden kalma kesilmiş gazetelere bakıyor. Şaşkın görünüyor ama okuduğundan emin değilim.

"Christie kaçtı ya da en azından herkes böyle düşündü," diye açıklıyor. "Bilmiyorum, belki annem paranoyaklaşmıştı ve babamın bununla bir ilgisi olduğuna inanıyordu."

"Muhtemelen Beth haklı," diyor Michael.

"Ya da belki annem başka kimsenin bilmediği bir şey biliyordu." Başımı yana eğiyorum.

"Ya da Beth'in dediği gibi paranoyaya kapıldı. Sonuçta babamın Emma'nın cesedinden kurtulmasına yardım etti. Bu olayın ardından eskisi gibi olamazdı." Michael bir kaşını kaldırıyor.

"Öyle değildi," diyor Beth.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

İç çekiyor. "Bir kaset daha izledim. 1999 Kasım ayından. Diğerlerinden farklıydı."

Michael'ın kaşları çatılıyor. "Nasıl farklıydı?"

"Çekilme şekli. Sanki bir aile anısını kaydetmeye çalışıyor değil de bizi inceliyor gibiydi."

"Paranoyaklaşmış gibi," diyor Michael, bu bir soru mu değil mi anlayamıyorum.

Beth'in ne demek istediğini anlıyorum. Aynı şeyi ben de annemin günlüklerinde fark ettim. Emma'nın kaybolmasının ardından bakış açısı değişmiş. Labirentte gezen laboratuvar farelerini izleyen bir biliminsanı misali, *kendi* ailesinden ziyade *herhangi bir* aile hakkında yazıyormuş gibi mesafeli.

"Ya da herkesten daha fazlasını biliyor gibi," diyerek itiraz ediyorum.

"Yani sen annem bu gazete kupürlerini sakladığı için," diyen Michael yeri işaret ediyor, "sen de bizi farklı şekilde filme çektiği için babamın Christie'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"O yaptı demiyorum. Sadece annemin Emma'nın kaybolmasının ardından değiştiğini ve olaydan sonra çektiği kasetlerin bunun kanıtı olduğunu söylüyorum," diyor Beth.

"Emma Harper'la ilgili her şeyi de saklamış ve onun ölümüyle ilgileri olduğunu biliyoruz," diyorum.

"İkiniz de annemle babamın anısını mahvetmek istiyorsunuz, değil mi?"

Beth kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hayır, Michael. Sadece ne olduğunu bilmek istiyoruz."

Gerçek hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama bu ortaya çıkmaması gerektiği anlamına gelmiyor.

"Bir şey bulursak da birilerine söyleyeceğimize dair anlaştık," diyorum.

Kimse konuşmayınca Michael, Christie Roberts'ın kaybolmasıyla ilgili ayrıntıları barındıran gazete kupürlerine yakından bakıp her birini dikkatle inceliyor.

"Polis, Christie'nin kaçtığını söyledi. Burada da öyle yazıyor." Makalelerden birini işaret ediyor.

"Öyle *düşündükleri* yazıyor."

"Pekâlâ, bu şekilde düşünmek için sağlam bir gerekçeleri olmalı," diyor Michael.

"Evet, muhtemelen ebeveynleri yüzünden. Onun yerinde olsam, ben de kaçardım." Beth omuz silkiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Beth'in bakışları sanki beyninin en derin köşelerine kaldırılmış anıları çıkarmaya çalışıyormuş gibi uzaklara dalıyor. "Christie'nin ebeveynleri garipti. Aşırı baskıcılardı; fazla korumacı davranıyorlar, okula falan gitmesine izin vermiyorlardı. Benim yaşımdaydı ama daha küçük görünüyordu. Onunla konuşmanın zor olduğunu hatırlıyorum. Herhangi bir şeye cevap vermesi biraz uzun sürüyordu ve o iri kahverengi gözleriyle sana dik dik bakıyordu. Sinir bozucuydu çünkü ne düşündüğü anlaşılmıyordu."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ama sen onunla arkadaştın."

"Hayır, pek sayılmaz." Beth başını iki yana sallıyor. "Christie arkadaşım olmak istiyordu. Bence herhangi bir arkadaş istiyordu. Evimize çıkıp geliyor, birlikte takılmayı teklif ediyordu, bazen ben koşarken beni takip ediyordu. Annem ona karşı nazik olmamı istedi, bu yüzden hep öyle davrandım ama onunla arkadaş olmak için herhangi bir şey yapmadım." Suçluluk duygusuyla kucağına bakıp parmaklarıyla oynuyor.

Gözlerimi bir an için kapatıp Christie'nin 1999'daki hâlini anımsamaya çalışıyorum. Gözkapaklarımın ardında soluk biçimde beliriyor; bulanık ama canlı. Sanki hangi duyguya sahip olduğuna karar veremiyormuş gibi yüzünde çarpık bir gülümseme var. Koyu renk saçları inanılmaz bir ürün sayesinde değil, yağlı olduğu için parlıyor.

Gözlerimi açıp Beth'e bakarken Christie'nin hayali boşlukta kayboluyor. "Hava yağmurlu da olsa güneşli de olsa, Grove'un etrafında tekrar tekrar tur attığını ve boynuna takılı o eski kamerayla fotoğraf çektiğini hatırlıyorum."

Beth başını sallıyor. "Evet, koşu yaparken çektiği fotoğraflarımı bana göstermişti. Çektiğini bile bilmiyordum ki bu tuhaftı."

"Çok tuhaf," diyorum.

"Ben onu pek hatırlamıyorum," diyor Michael. "Yine de sizin hatırladıklarınıza dayanarak onun evden kaçtığının düşünülmesi mantıklı geliyor. Hiçbir yere varmayan çarkın içindeki fareymiş sanki." Önce Beth'e, sonra da dönüp bana bakıyor. "Ama iki yüz kişiden az nüfusu olan bir kasabada beş ay arayla iki kızın kaybolması hayli şüphe uyandırıcı. Muhtemelen annem de aynı şeyi düşündü."

Gözlerim yine gazete kupürlerinde geziniyor. Birçoğunda *kaçtı* kelimesi geçiyor. Belki Michael haklıdır. Annemin yap-

tığı şeyden sonra paranoyaklaşması, var olmayan bağlantılar kurması mantıklı geliyor. Sırf ebeveynlerimizin Emma'nın cesedini ortadan kaldırmış olmaları, Christie'nin kaybolmasıyla da ilgileri oluğu anlamına gelmez. Ayrıca 15 Haziran 1999 gecesi kamera kayıt yapmaya başlamadan önce Emma'ya ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Belki babam Emma'nın cesedini tesadüfen buldu. Ama bu da polisi neden aramadığını açıklamıyor. Emma Harper'ın dava dosyasını koltuk minderinden alıp kucağıma koyuyor ve kaldığım yeri açıyorum.

"Emma'nın kaybolmasıyla ilgili gözaltına aldıkları bir şüpheli varmış. Cinayetle suçlanmış," diyorum dosyayı okurken.

"Kimmiş?" diye soruyor Michael.

"Charles Gallagher," diyor Beth ben cevabı bulamadan.

Michael yüzünü buruşturuyor. "Kim?"

"Bizim sokağın sonunda yaşayan şu ucube," diye açıklıyor Beth.

"Ah, evet. Onu unutmuşum. Nasıl şüpheli olmuş ki?" diye soruyor Michael.

"Çoğu masum insan şüphelidir. Sistem böyle işliyor."

Beth bu konuda haklı. Charles Gallagher kolay hedefti. Kasabanın ucubesiydi. Her küçük kasabada bir tane olduğunu düşünüyorum. Kimsenin anlamadığı biri. Charles'ın iletişim becerileri kötüydü ve hiç arkadaşı yoktu. Çok içer, baca gibi tüttürür ve üstüne uymayan kıyafetler giyerdi. Asla çok konuşmazdı. Parkın hemen karşısındaki tuğla evde yaşıyordu. Annesi de onunla oturuyordu, belki de o annesiyle oturuyordu. Kimse bilmiyordu. Mülkü insanların göz zevkini bozuyordu, evi garaj yoluna ve bahçesine park edilmiş eski külüstür arabalarla çevriliydi. İnsanlar şikâyet etse de Charles orasının kendi evi olduğunu, istediğini yapabileceğini söylerdi. Emma kay-

bolmadan önce hakkında söylentiler vardı. Bazıları onun hapse girip çıktığını söylüyordu. Ne sebeple ceza aldığını sorduğunuzda, herkes farklı bir şey derdi. Ayrıca orduda görevdeyken geçirdiği bir kafa travması sebebiyle şiddetli öfke patlamaları gösterme eğilimi olduğu da söyleniyordu. Bu dedikoduların doğru olup olmadığını hiç bilmiyordum ama yine de ondan uzak duruyordum. Çoğu insan böyle yapıyordu.

Dosyada birkaç sayfa çevirip bulduklarımı Beth ve Michael'la paylaşıyorum. "Polisi ona yönlendiren isimsiz bir ihbar yapılmış," diye açıklıyorum. "Birisi, kaybolduğu gün onu parkta Emma'yla konuşurken görmüş. Sonra birkaç kişi daha çıkıp bu konuşmaya tanık olduklarını söylemiş. Polis Emma'nın spor ayakkabılarıyla uyuşan ayak izi bulmuş. Anlaşılan bu, arama izni çıkarmak için yeterli kanıtmış. Polis Charles'ın evinde Barbie desenli bir top, pembe bir atlama ipi ve *Powerpuff Girls* fermuarlı kapüşonlu bulmuş. Bunlar Emma'ya aitmiş."

"İşin aslını bilmesem, hepsinin oldukça ikna edici olduğunu söylerdim," diyor Michael.

"Pek değil." Beth başını iki yana sallıyor. "Hepsi dolaylı kanıtlar. Ayakkabı izleri? Adam parkın karşısında yaşıyordu. Çocuklar sürekli bahçesine giriyordu. Evinde bulunanlar da parkta unutulmuş şeyler olabilir."

"O da başta tam olarak böyle söylemiş," diyorum.

"Bir dakika, ne demek *başta*?" diye soruyor Michael.

"Charles avukat olmadan on altı saat aralıksız sorgulandıktan sonra ifadesini değiştirmiş. Emma'yı kaçırıp öldürdüğünü itiraf etmiş. Cesedini Janesville'de bir dükkânın arkasındaki çöpe attığını söylemiş."

"Neden bunların hiçbirini hatırlamıyorum?" Michael işaret ve ortaparmaklarıyla alnına masaj yapıyor.

"Çünkü annemle babam bizden gizlediler. Ayrıca 1999 yılıydı ve küçük kasaba haberlerine şimdiki gibi kolayca ulaşılmıyordu. Benim bilmemin tek nedeni, Lucas'ın öğrendiği her şeyi bana anlatmasıydı ama onun ebeveynleri de ondan çoğu şeyi gizliyordu," diyor Beth.

Dava dosyasında bir sayfa daha çeviriyorum. "Annem ve babam arkasına yaslanıp bu adamın hayatının mahvolmasını nasıl izlemişler?"

"Ya onun hayatı mahvolacaktı ya da annemle babamın hayatı," diyor Michael.

Beth ona sert bir bakış atıyor. "Evet ama o masumdu."

"İtiraf etmiş," diyor Michael.

"Buna yalan itiraf denir. Büyük baskı altında insanlar bunu yapar."

"Ya da belki doğruyu söylüyordu. Belki sonunda vicdanı baskın geldi ve bir tür katarsis olarak her şeyi anlattı." Michael açıkça şeytanın avukatlığını yapıyor. "O kayıt öncesinde Emma'nın başına ne geldiğini bilmiyoruz. Ya da sonrasında."

"Evet ama annemle babam onu buldu. Bu da Charles'ın söylediği gibi Janesville'de bir dükkânın arkasındaki çöp kutusuna atılmadığı ve bir çöp sahasına taşınmadığı anlamına geliyor. Bir ceset bulursan, polisi ararsın. Bu kadar basit," diye homurdanıyorum.

"Bazen en basit şeyler en karmaşık olanlardır," diyor Beth. Bununla ne demek istediğini bilmiyorum ama Emma ya da ebeveynlerimizden bahsediyormuş gibi gelmiyor.

Michael bir kaşını kaldırıyor. "Peki neden Emma'nın eşyaları onun *evindeydi*?"

Önümdeki rapora bakıyorum. "Çevredeki çok sayıda çocuğa ait giysi ve oyuncaklar bulunmuş. Parkta unuttukları şeyler. Polis raporda bunlarla ilgili açıklama yapmıyor."

"Peki ne zaman tutuklanmış?" diye soruyor Michael.

Tutuklama raporunun başına dönüyorum. "1 Kasım 1999."

"Ama o sırada ayak izleri hâlâ bahçesinde olamaz," diyor Michael.

"Dava dosyasına göre o ayak izleri Emma kaybolduktan sonraki gün bulunmuş. Charles'a bu sorulmuş ama Charles o gün onu gördüğünü inkâr etmiş ve çocukların bahçesine her zaman girdiğini söylemiş. Polis onun olası şüpheli olmadığı sonucuna varmış, ta ki dört ay sonra Emma'yı kaybolduğu gün Charles'la konuşurken gördüğünü iddia eden şu isimsiz ihbarı alana kadar. Sonrasında polis ona odaklanmış," diye açıklıyorum.

"Dur bakalım, doğru mu anlamışım. Charles 1 Kasım'da Emma'nın kaybolmasıyla ilgili olarak tutuklanıyor ve Christie de 26 Ekim'de kayboluyor." Michael tarihleri onaylatmak için değil, dinleyip dinlemediğimi kontrol etmek için bana bakıyor. "Yani Christie kaybolduğunda Charles dışarıdaydı?"

Yavaşça başımı sallayıp onaylıyorum.

"Zamanlama şüpheli," diyor Michael.

"Pek değil." Beth başını iki yana sallıyor. "Emma'nın başına gelenle onun bir ilgisi olmadığını biliyoruz."

"Bunu bilmiyoruz," diyor Michael omuz silkerek.

Michael'ın yüz ifadesi sanki ebeveynlerimizin anısını korumaya, şimdi ile geçmişi ayırmaya çalışan bir kalkan misali katı ve sabırlı. Beth'in yüzünde ise kayıtsızlıkla karışık bir kararlılık ifadesi var; sanki gerçeği öğrenmek istiyor ama aynı zamanda bununla başa çıkamayacağını biliyor.

"Peki ya eve girilmesi?" diye soruyor Beth.

Sözünü tutup borçlu olduğum uyuşturucu satıcısının eve

girdiğini söylemeyeceğini umarak Michael'a gergin bir bakış atıyorum. Beth bunu öğrenirse ne yapacağını bilmiyorum.

"Ne olmuş ona?" diyor Michael sanki önemsemiyormuş gibi. O anda sözünü tutacağını anlıyorum.

"Tesadüf olamaz," diyor Beth.

"Olabilir. Annemin öldüğü duyulmuştur. Belki biri bunu evi soymak için fırsat olarak gördü. Ölülerden çalmış sayılmazsın." Göz temasını bozmadan başını eğiyor.

Beth dudaklarını bükerek Michael'ın açıklamasının mantıklı olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi onun yüzünü inceliyor. Araya girmek üzereyim ama Michael benden önce davranıyor.

"Peki Charles'a ne oldu?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

Rahat bir nefes alıp birkaç sayfa daha çeviriyorum. Davanın bozulduğuna dair bir şey hatırlıyorum ama çıkaramıyorum.

Ben cevabı dosyada bulamadan Beth konuşuyor. "Ona açılan dava düştü."

"Bu nasıl oldu?" Michael gözlerini kısıyor.

"Evet, nasıl?" diyorum. "Özellikle de itirafı ve polisin Emma'nın eşyalarını evinde, ayak izlerini de bahçesinde bulmasından sonra."

Michael'ın gözleri video oynatıcının üstündeki kasete kayıyor. "Ayrıca bizden başka kimse bu kaseti izlemedi."

"Gerçekten öyleyse tabii," diyor Beth.

Christie Roberts'ın kaybolmasıyla iliği detayların yazılı olduğu solmuş gazete kupürlerine bakıyorum. Kenarları düzgün. Annem her birini özenle, onları bir ömür saklamayı planlıyormuş gibi kesmiş. Belki de onları bizim için sakladı.

YİRMİ DOKUZ

LAURA

2 ARALIK 1999

Kar gidecek bir yeri yokmuş, elinden geldiğince uzun süre havada süzülmeye devam ediyormuş gibi amaçsızca savruluyor. Ama sonunda yere düşecek. Hepimiz düşeriz.

Oturma odasının penceresinden bakıyor, ön bahçede dolanıp birbirlerine kar topu atan Michael, Beth ve Brian'ı izliyorum. Üzerlerinde kış montları, kar pantolonları, yün örgü şapkaları, ellerinde de kalın eldivenleri var. Yanakları ve burunları soğuktan pembeleşmiş. Gülerek birbirleriyle şakalaşırlarken ağızlarından buz gibi havanın oluşturduğu buharlar çıkıyor. Nicole bir köşede oturmuş yer silme kovamı kullanarak kendine iglu* yapıyor. Dışarı çıkıp karda oynamak istemedi. Ama ben ona çıkmasını söyledim. Neden diye sorduğunda, benim evim benim kurallarım dedim. Her daim iğneleyici olan Nicole, *Tamam, iglu yapacağım ve karlar eriyene kadar onun içinde yaşayacağım,* dedi. Şimdi de benim zorlu ortanca çocuğum kovayı karla sıkıca doldurarak çıkardığı kalıpları üst üste diziyor. Şimdiden küçük bir çocuk havuzu kadar çevresi olan alanda beş sıra dizdi bile. Bugün bir noktada, bir şey kanıtlamaya çalışırken soğuktan donmaması için onu eve sürüklemek zorunda kalacağımı biliyorum.

Emma'nın babası Eddie mavi kot pantolon ve kot ceke-

* Kulübe şeklinde Eskimo evi. (e.n.)

riyle garaj yolunun başında beliriyor. Elleri ceplerinde, soğuktan korunmaya çalışıyor. Burun deliklerinden saldırmaya hazır boğa gibi sıcak hava çıkıyor. Ya nefes nefese kalmış ya da öfkeli. Brian'a doğru yürüyor. Brian onu aralarında altı adım kalıncaya kadar fark etmiyor. Biraz konuştuktan sonra Eddie, Brain'a onu takip etmesini işaret ediyor ve ikisi bizim eve doğru yürümeye başlıyorlar ama verandaya çıkan merdivenlerin önünde duruyorlar.

Onları duyamıyorum ama kocamın dudaklarını okuyabiliyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

Eddie ne dediğini anlayamayacağım kadar hızlı konuşuyor. Yanakları kırmızı ve nedeninin soğuk olduğunu sanmıyorum. Brian'ın gözleri faltaşı gibi açılıyor ve ağzı birkaç santim aralanıyor. İkisi de başlarını sallayıp birbirlerinin sırtlarına hafifçe vurduktan sonra Eddie dönüp garaj yolunda uzaklaşıyor. Brian benim durduğum pencereye bakıyor. Çenemi kaldırarak karşılık veriyorum. Gözlerini kısıp başını iki yana sallıyor; onu hayal kırıklığına uğrattığım yüzünden okunuyor.

Emma'nın bisikletini bulduklarını biliyorum.

Biliyorum çünkü bulmalarını ben sağladım.

OTUZ

MICHAEL

Boar's Nest hiç değişmemiş. Aynı olacağını tahmin etmiştim. Küçük kasabalar değişmez. Değişseler bile bu evrim gibi o kadar yavaş gerçekleşir ki, hayatınız boyunca fark etmezsiniz. Dodge Charger hâlâ orada. Bu kasabanın gördüğü tek ihtişam. Aslında alakası bile yok. Sadece bir illüzyon. Hâlâ ayakta kalan tek işletmenin çatısında duran içi boşaltılmış bir araç. Barı aynı adamlar dolduruyor. Daha yaşlılar. Saçları daha kırlaşmış. Bar ile göbekleri arasında daha az mesafe var. Aynı barmen içki servisi yapıyor. Artık genç ve enerjik değil. Bayağı ve sıkıcı bir hayatı kabullenerek büyümüş, görünüşü de buna uyum sağlıyor. Nicole ve Beth önden girip barda oturuyor. Tüm başlar onlara dönüyor; güzel olduklarından değil, bakılacak yeni bir şey olduğundan. Beth'in kulaklarına kadar kaldırıldığı omuzlarına bakarak burası dışında her yerde olmak istediğini söyleyebilirim. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Buraya gelmeyi ben önerdim çünkü o evde biraz daha kalmaya dayanamadım. Çok fazla anı var. Ayrıca kız kardeşlerimi sadece olasılıklar zincirinden oluşan "soruşturmalarından" uzaklaştırmak zorundaydım. Bunların hepsi spekülasyon ve dikkatimizi yapmamız gereken şeyden... annemin mirasını halletmekten... uzaklaştırıyor.

Beth bana bakıp soruyor: "Bira?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. Aslında istemiyorum ama bir tane içeceğim. Hayatta çoğu şey hakkında böyle hissediyorum.

Nicole ve ben onun iki yanında oturuyoruz. Gözlerim duvardaki saate gidiyor. En az kırk beş dakika hatalı olduğunu biliyorum. Geri kalmış. İleri değil. Bunun gibi bir yer asla ileri gitmez. Gerçi buradaki kimse bunu umursamıyor çünkü sabırsızlıkla bekledikleri bir şey olmadığından onlar için yavaşlamak, boş zamanların tadını çıkarmak daha iyi.

Birbirine çarpan bilardo topları ses çıkarıyor. Bir dart oku hedefi vuruyor. Müzik kutusunda bir Toby Keith şarkısı çalıyor. Kahkahalar ve konuşmalar var... Hepsi küçük hayatlarındaki küçük dikkat dağıtıcılar.

Barmen önüme bira koyup gülümsüyor. Dar giysileri, sarıya boyanmış saçları, Fake Bake bronzlaştırıcı kullandığı teniyle olduğundan genç görünmeye çalıştığı kesin. Ama işe yaramamış.

"Selam, Michael. Seni görmek ne güzel." Onu şimdi tanıdım. Okula beraber gitmiştik. O benden iki sınıf büyüktü. Başka bir hayatta beni tanımazdı. Bunda tanıyor. Ama ben onu tanımıyorum. İşlerin değişmesi ne tuhaf. Ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum çünkü yapılması gereken en nazik hareket bu.

Neler yaptığımı soruyor. Ona artık Kaliforniya'da yaşadığımı söylüyorum ve aynı şeyi sorup kısa bir cevap... belki, *Hep aynı şeyler,* gibi bir ya da iki kelime bekliyorum. Ama o en anlamsız şeylerden bile bahsederek konuşmayı uzatıyor. İki tane *guniea pig* bakıyormuş. Bana isimlerini söyledi ama şimdiden unuttum. Kozmetoloji okluna gidiyormuş ya da gitmiş, bilmiyorum. Kısa süre önce bir dans fitness kursuna yazılmış, Rumba ya da Zumba veya öyle bir şey. Her zaman en az ilginç

insanlar, konuşmazlarsa varlıkları sona erecekmiş gibi **en çok** söyleyecek şeyi olanlardır. Kulağa zalimce geldiğini **biliyorum.** Ama böyle bir yerde hayatta kalmak ve oradan **kurtulmak** için başka ne yapabilirsiniz? Siz bahsetmediğiniz sürece **kim**senin bilmeyeceği bir yerden. Ancak bu şekilde farklı **bakış** açısı kazanırsınız. Kasabalılardan biri barın ucundan **bir içki** daha almak için ıslık çalarak anlamsız sohbete son **veriyor.** Ona teşekkür etmek için içki ısmarlamayım.

"İlk içkiler benden," diyor Beth bardağını kaldırarak.

Bardağımı onunkiyle tokuşturarak başımı sallıyorum. İlk doğan ilk ısmarlar. Mantıklı geliyor. Ama sonuncu ve en küçük olarak bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ortalığı ben toplayacağım.

"Sonrakiler benden," diyor Nicole; aslında onun ısmarladıklarını da benim ödeyeceğimi biliyorum ama önemsemiyorum. Benden büyük olsa da uzun zamandır öyle gibi gelmiyor. Yaş her zaman olgunluk anlamına gelmez. Bazen sadece dünyada daha çok zaman geçirdiğiniz anlamını taşır, bunu gösteren tek şey de zayıflayan kemikler ve derin çizgiler kazınmış cildinizdir. Bilgelik değildir. Değer değildir, sadece zamandır. Nicole telefonunu çıkarıp başını ona gömüyor, ekranı bizden saklamak için vücudunu kasıtlı olarak çeviriyor. Her ne yapıyorsa, görmemizi istemiyor.

"Pekâlâ, ne düşünüyorsun?" Beth barı işaret ediyor.

"Hatırladığım gibi." Bu doğru... sadece tam olarak değil ama ben hayatın tamlar ile yarımlar arasında olduğunu öğrendim.

"Aslında ben de yıllardır Boar's Nest'e gelmedim," diyor bara bakarak.

Bunu neden söylediğini bilmiyorum. Belki bu, kendini diğer kasabalılardan ayırma şeklidir. Birasından bir yudum alırken aramızda kısa süreliğine sessizlik oluyor.

"Buraya döneceğini hiç düşünmüş müydün?" diye soruyor. Bunun sormak istediği soru olmadığını anlayabiliyorum. Sadece bununla başlıyor.

Başımı onaylar anlamda sallıyorum çünkü düşündüm. Allen's Grove'da sadece iki tür yol var: biri dışarı açılanlar, diğeri çıkmaz sokaklar.

"Hiç istemedim ama işte buradayım," diye ekliyorum.

Beth hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim," diyorum ve ciddiyim. Niyetim onu incitmek değildi. Ama sırf buradaki varlığımla neler olabileceğinin hatırlatıcısı olarak incittim bile. Geri gelmek istememin nedenlerinden biri de buydu. Kimse bir başkasının canavarı olmak istemez.

Beth'in kaşları düz bir çizgi hâlini alırken başını aşağı yukarı sallıyor. Bu, beni affettiği anlamına gelmiyor. Sadece boş verdiğini gösteriyor... şimdilik.

"Şerefe," diyerek sohbete katılıyor Nicole. Cep telefonunu kaldırmış. Votka-soda dolu bardağını biralarımızla tokuşturuyor. Hepimiz kadeh kaldırırken Beth'le birlikte zoraki gülümsüyoruz. Bir bağımlıya nazik davranmanın yolu bu. *Bizimle birlikte olduğun için teşekkür ederiz... hâlâ.*

Nicole içkisinin yarısını içiyor, pipeti bırakırken dudakları gevşiyor. Ona yavaş gitmesini söylemeyi düşünüyorum ama aksini yapacağını bildiğimden çenemi kapalı tutuyorum.

"Yarın için plan ne?" diye soruyor Nicole.

Annemin cenazesini kastediyor, tabii cenaze olarak nitelenebilirse. Küllerinin araziye serpilmesiyle ilgili avukatın söylediği talimatları dinlemek dışında bu konu üzerine pek konuşmadık. Bu çok sönük geliyor. Sanki bir faraşı çöp kutusuna boşaltmak gibi.

"Arazide yürüyüp günbatımında küllerini serpeceğiz," diye açıklıyor Beth. "Günün en sevdiği zamanı oydu; güneş

ufukta gözden kaybolurken bir renk mozaiği oluşturuyor. Annem hayatta güvenebileceği tek şeyin bu olduğunu söylerdi." Birasını yudumluyor.

"Bu çok üzücü," diyorum.

"Onu suçlayabilir misin?" Beth bana bakıyor. "Bizim yeni öğrendiğimiz şeyleri bilirken."

Nicole ikimize birden hitap etmek için bara eğiliyor. "Annemin cenazesinde yazdığım bir şeyi okumak istiyorum."

İzin mi istiyor, yoksa sadece haber mi veriyor anlamıyorum.

Beth başını sallıyor. "Olur. Bu arada Lucas ve Susan da uğrayacak... kısa süreliğine."

Nicole'ün gözleri kocaman açılıyor. "Ne? Neden?"

Beth onu susturuyor. "Çünkü Lucas sordu. Ne cevap verseydim? 'Bu pek iyi bir fikir değil çünkü annemle babamın, kız kardeşinin kaybolmasında parmakları var. Bu yüzden de bizim için tuhaf olur,' mu?" Beth çenesini o kadar sıkıyor ki, dişleri paramparça olabilir.

"Onlar oradayken nasıl davranmamız gerekiyor?" diye homurdanıyor Nicole.

"Kaseti hiç izlememiş gibi."

"Peki ya Christie Roberts?" Önce Beth'e, sonra bana bakıyor.

"Annemin cenazesi bitene kadar ara vermeyi kabul etmiştiniz," diye hatırlatıyorum ona. "Yapacak çok şeyimiz var ve..." Sesimi alçaltıp başımı ona çeviriyorum. "Çözülmemiş her kayıp kişi olayını annemle babamın üstüne atmak, annemin anısını onurlandırmanın en iyi yolu değil."

Nicole gözlerini deviriyor. "Ben onların üstüne atmıyorum. Sadece sorular soruyorum."

Beth birasının kalanını bitirip cam şişeyi barın üstüne sertçe vurarak konuşmanın sona erdiğinin sinyalini veriyor.

Barmen şişenin boşaldığını neredeyse anında fark edip bir tane daha vermeyi öneriyor. Beth bu kez duble viski sipariş ediyor ve ucuz bir tane olmasını belirtiyor. Sadece parası buna yeteceği için mi, yoksa kendini cezalandırmaya çalıştığı için mi bu siparişi veriyor emin değilim.

"Hey," diye seslenip barmenin dikkatini çekmek için elimi kaldırıyorum. Gözlerini bana çeviriyor. Bakışları donuk, buğulu. Çevresindeki gerçekliği maskelemek için vücudunun kullandığı bir savunma mekanizması.

"Evet, Michael," diyor neşeli bir sesle.

Keşke ben de onun adını hatırlasaydım ama hatırlamıyorum. Muhtemelen Edith, Ruth ya da Maureen gibi modası geçmiş, sıradan bir şey.

Arkasındaki cam rafta dizili viski şişelerini inceliyorum. Burası ucuz bir bar, dolayısıyla en iyilerine sahip değiller. Bu yüzden ellerindekilerden en iyisini seçiyorum.

"Elijah Craig olsun ve benim hesabıma yaz."

Beth bu gece kendini cezalandırmaya kararlıysa da en azından bunu tadı güzel bir şeyle yapmasını sağlayabilirim.

Barmen gülümsüyor. Cömertlik ve para her daim bir gülümseme kazanır. "Tamamdır," diyor başını sallayarak. "Başka bir şey?"

Biramın kalanını bitirdikten sonra bardağımı ona veriyorum. "Evet, bana da aynısından bir tane. Sen de ne istiyorsan al ve benim hesabıma yaz."

Donuk gözleri parlıyor, sadece bir saniye kadar. Ancak bu kadar ışıkları var. Bana teşekkür edip içkileri dolduruyor.

"Sıradan bir tane yeterliydi," diye homurdanıyor Beth.

"Biliyorum."

Onunla tartışmanın anlamı yok çünkü biliyorum ki... isteksizce içecek ama içecek.

Giriş kapısı tiz bir gıcırtıyla açılıyor ve bayat havayla dolu bara serin bir esinti giriyor. Nicole'deki değişimi fark ediyorum. Duruşu, ipleri çekilmiş kukla misali dikleşiyor. Saçlarını düzeltip bol tişörtünü çekiştiriyor. Bakışlarını takip ediyorum. Bara bir polis memuru giriyor. Üstünde su geçirmez ceket var, koyu kahve üst ve haki alttan oluşan iki tonlu takımı, bir kravat ve parlak bağcıklı ayakkabılar tamamlıyor. Omzundaki amblem bana Walworth County Şerif Ofisi'nden olduğunu söylüyor. Göğsüne iğnelenmiş altın rozet de kendini ciddiye aldığını gösteriyor. Çenesini yukarıda tutmuyor, dolayısıyla buraya resmi bir görev için gelmediğini biliyorum. Bizim tarafa doğru baktığında gözünde bir tanıma pırıltısı oluşuyor. Barmen gibi o da tanıdık geliyor ama onu da unutmuşum. Polis memuru bize doğru yürüyor. Yanından geçtiği bütün müşterilerin hemen hepsinden daha uzun. Çoğu onunla selamlaşıyor. Diğerleri bakışlarını kaçırıp mümkün olduğunca küçük görünmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını düşürüyor. Büzüşenlerin haklarında tutuklama emirleri olduğunu varsayıyorum.

"Selam, Casey." Nicole onu sıcak bir sesle selamlıyor.

Memur başını sallayıp, "Selam, Nicole," diyor.

Casey. Casey. Zihnim bir aşinalık arıyor. İsim etiketi gözüme ilişiyor. *Dunn*. İşte bu. Casey Dunn. Lisede Nicole'le iyi arkadaştılar ve görünüşe bakılırsa kendini bir yerlere getirmiş.

"Selam, Beth," diyor Casey.

Beth bar taburesinde dönüp onu selamladıktan sonra bir bardak Elijah Craig viskisini dudaklarına götürüyor ve uzun bir yudum alıyor.

Casey elini uzatıyor. "Michael."

Elini sıkıp, "Seni gördüğüme sevindim," diyorum.

Bakışlarını üzerimizde gezdirerek taziyelerini sunuyor. *Teşekkürler*, *evet* ve *Çok üzücü* ifadelerinin garip şarkısı ve dansı yaşanıyor. Kimse ne diyeceğini bilmiyor. Filmlerden, dizilerden duyduklarımızı tekrarlıyoruz ya da bazılarımız daha önce ölümle karşılaştığında yaşadığı kişisel deneyimleri aktarıyor.

"Seni buraya ne getirdi?" diye soruyor Beth.

"Ah." Bakışları bir an Nicole'e kayıyor. "Sadece bir şeyler içmek için uğradım."

Yalan söylüyor ama onu ele vermiyorum.

Barmeni çağırıp Casey için duble viski istiyorum. Hemen doldurup gülümseyerek bardağı bana doğru kaydırıyor.

"Al," diyerek Casey'ye bardağı uzatıyorum.

Bardağı pimi çekilmiş el bombası gibi kavrarken kekeleyerek teşekkür ediyor. Küçücük bir yudum alıyor. Tepkisi ve isteksizliği bana hâlâ görev başında olduğunu söylüyor. Pek o zaman neden burada? Casey neler yaptığımı sorup kısa bir sohbet başlatıyor. Hayatının nasıl gittiğini tam olarak görmeme rağmen ben de aynı soruyu soruyorum. Sohbet bir yabancıyla konuşurken olduğu gibi yapmacık ve hantal. Sonunda Nicole'e bakıyor ve dışarıda konuşup konuşamayacaklarını soruyor.

Bu yüzden burada. *Nicole*. Belli ki Nicole'ün Emma Harper dosyasını "ödünç" aldığı arkadaş o. İkisi kapıya yöneliyor. Casey neredeyse tamamen dolu viski bardağını geçerken bir masaya bırakıyor. Ona bu sefer ne getirdiğini merak ediyorum. Başımı iki yana sallayarak taburemi bara çeviriyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Beth gözlerini kısarak.

"Sağlam ayakkabı değil."

"Kim?"

"Casey." Viskimden bir yudum alıyorum.

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü yaptığı şey yasadışı. Polisin dava dosyalarını alıp istediğin birine veremezsin."

"Kimse kaybolduklarını fark etmez." Beth omuz silkiyor.

"Biri edebilir."

"Ben olsam bunu kafama takmam," diyor. "Endişe edeceğimiz yeterince şey var."

"Sanırım." Bir yudum daha alıp Beth'e bakıyorum. "Evle ne yapacağın konusunda karar verdin mi?"

"Henüz değil. Neden?"

"Bunu biraz düşündüm ve senden almak istiyorum."

Omuzları geriliyor ama sonra hızla onları gevşetiyor; gözümden kaçmıyor. Bardağı elinde çevirerek kendini meşgul ediyor. Sanki neden bana satamayacağıyla ilgili bir bahane bulmak için zaman kazanmaya çalışıyor. Para istediğini söyledi, o zaman neden benden almasın?

Yana eğilip kotumun arka cebinden katlı bir kâğıt parçası çıkarıyorum. Açıp barın üstünde ona doğru kaydırıyorum.

"Bu ne?"

"Dört yüz bin dolarlık çek. Piyasa değerinin oldukça üstünde."

Beth çeki almıyor. Sadece bakıyor. Para konuşur... ama sadece dinlersen. Ben de onun dinlediğini sanmıyorum.

Kaşları çatılıyor. "Evi neden istiyorsun?"

"Çünkü bir mezarlığa defnedilmeyi reddettiği için annemi ziyaret edebileceğim yer orası."

"Onu hayattayken bile ziyaret etmedin."

"Biliyorum ve buna pişmanım. Ama geçmişi değiştiremem. Ayrıca Nicole'ün yaşayacak bir yere ihtiyacı var. Nerede kaldığını gördüm. Hem moral bozucu hem de güvenli değil. Bu şekilde sabit bir yeri olacak, bu da takıldığı tiplerden uzaklaşmasını sağlayacak."

Beth başını yana eğiyor. "Ona kalacak yer vermek onu temiz tutmayacak. İnan bana."

"Biliyorum ama zararı da olmaz."

"Bunu düşüneceğim," diyor ve çeki bana doğru itiyor.

"Düşünecek ne var? O ev için üç yüz binden fazlasını alamazsın, bu yüzden teklifimi kabul etmelisin."

"Her şey parayla ilgili değil, Michael."

Gözlerim kısılıyor. "O zaman neyle ilgili, Beth?" diye soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Hınçla ilgili.

"Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun."

Çenesini kasıp sanki ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi sağa sola oynatıyor. Gerçeği ağzında evirip çevirdiğine; yutmak mı, yoksa tükürmek mi gerektiğini belirlemeye çalıştığından eminim.

"Söyle, Beth." Israr ediyorum çünkü buraya geldiğimden beri yalan söylemekten başka bir şey yapmadığını biliyorum.

"Senin almanı istemiyorum," diye itiraf ediyor sonunda. Ardından parasını benim ödediğim viskisinden bir yudum alıyor.

"Neden?"

"Çünkü sen her şeyi alıyorsun, Michael. Hep aldın. Bir kez olsun... istediğini almanı istemiyorum."

"Her şeyin istediğim gibi olduğunu düşünüyorsun. Ailemize bak. Nicole bir bağımlı. Babam bizi terk etti. Annem öldü. Sen de doğru düzgün bir abla değilsin. Ben senin küçük kardeşinim ama sen başarılarımdan mutlu olacağına bunlar yüzünden benden nefret ediyorsun." Başımı iki yana sallıyorum.

Gözünün kenarında bir damla yaş beliriyor, irileştikten sonra nihayet düşüyor. Engel olmaya çalışsa da altdudağı

titriyor. Haklı olduğumu biliyor. Gerçek bu ve kabullenmenin zor olması benim hatam değil. Çeki bir kez daha önüne kaydırıyorum. Bakışları beş adet sıfıra kayıyor. Düşündüğünü biliyorum. Tek ihtiyacım olan da bu çünkü düşünürse, o zaman akıllıca bir karar verir. Beth aptal değil. Sadece acınacak hâlde.

@ayisigikitap

OTUZ BİR

NICOLE

Casey topuklarının üstünde sallanırken ellerini montunun ceplerine sokuyor. Barın dışında, park hâlindeki devriye arabasının sol tarafında duruyoruz. Girişin yakınında sigara içen koca göbekli iki ihtiyar bizimle ilgilenmiyor. Hava soğuk, gökyüzü karanlık, ince bir bulut örtüsü yıldızların görünmesini engelliyor. Havanın kapalı olmasını seviyorum. Hiçbir şey kaçırmıyormuşum gibi hissettiriyor. İçerideki sesi sonuna kadar açılan müzik kutusu barın âdeta titremesine neden oluyor.

"Erkek kardeşini burada görmek tuhaf," diyor Casey.

Bu bir soru ya da açıklama değil. Gözlem.

"Evet, öyle. Ama yakında gidecek, annemin cenazesi yarın."

"Üzgünüm," diyor çenesini kaldırırken.

"Üzülecek bir şey yok."

Bakışlarım adamların sigara içtiği yere doğru kayıyor. Sadece bir kişi kalmış, sigarasında kalan son nefesi çekiyor. İzmariti yere atıp üstüne bastıktan sonra bara dönüyor.

"Tören nerede olacak?" diye soran Casey dikkatimi kendisine çeviriyor.

"Evde. Öyle istedi. Orada yaşadı, orada öldü ve kalmak istediği yer orası. Küçük bir şey olacak."

Başını sallıyor, bakışları yüzümde geziniyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. İlk tanıştığımız zamanki hâlimi mi? Genç, enerjik, önümüzde koca bir hayat var. Yoksa şimdi olduğum şeyi mi görüyor? Hayatının büyük kısmını ziyan etmiş biri.

"Dosyayı alabildin mi?" diye soruyorum.

Lafı dolandırmaya gerek yok. Emma ve Christie'ye ne olduğunu bilmek istiyorum, belki nedenlerim bencilce ama umurumda değil.

"Evet," diye kekeliyor, arkasını dönüp devriye arabasının yolcu kapısını açıyor. Bir çantayı karıştırıp iki dosya çıkarıyor.

"Bu Christie Roberts'ın dava dosyası." Dosyayı ondan alıyorum. Emma'nınkine kıyasla daha ince.

"Teşekkürler," diyorum.

İkinci dosyayı kaldırıyor. Bu Christie'ninkinden de ince. "Bir de bu var."

"Bu ne?" diye soruyorum elinden alırken.

"Emma Harper'ın dava dosyasıyla ilgili araştırma yaptım ve bir kayıp kişi raporu çıktı."

"Kim için?"

"Charles Gallagher."

OTUZ İKİ

LAURA

16 ARALIK 1999

Köşedeki tuğla ev sessiz ve karanlık. Hiçbir penceresinden yanıp sönen ışıklarıyla Noel ağacı görünmüyor. İki arabalık garaj kapısına kan kırmızısı sprey boyayla *katil* kelimesi yazılmış. Pencerelere yumurtalar atılmış, sarıları çerçevelerin üstünde donmuş. Ayakkabılarım izinsiz girenlerin ve vandalların yığdığı karları eziyor. Eldivenli elimde bir güveç tabağı ve fırında pişmiş çeşitli şeyler var. Brian'la yaptığımız şeyden sonra en azından bu kadarını yapabilirim. Emma'nın cesedinden neden kurtulduğumuzu hâlâ bilmiyorum. Konuyu açtığımda Brian beni duymazdan geliyor ya da arkasını dönüp gidiyor. Bu yüzden ben de kendimi bir nebze iyi hissettirecek şeyler yapmaya başladım. Hayatını mahvettiğimiz adama sıcak yemek ve tatlı getirmek gibi.

Sert, buz gibi hava nefes aldığımda boğazıma iğne gibi batıyor. Soğukla birlikte sanki kılcal damarlar şişip patlıyor, sonra nefes verirken çözülüp çatlaklardan sızıyormuş gibi ağzıma hafif bir kan tadı geliyor. Kapıda zilin söküldüğünü fark edip duraksıyorum. Ziyaretçi istemediği ortada ve onu suçlamıyorum. Ağaçların arasından bizim evin de bulunduğu yan sokağa bakıyorum. Sonra gözlerimi arkamdaki parkta hızlıca gezdirip kimsenin izlemediğinden emin oluyorum. Charles Gallagher'a yemek getirmemi nasıl açıklarım bilmiyorum.

Kapıya yumruğumla vuruyorum. Kalın eldivenim yüzünden boğuk bir ses çıkıyor. Rüzgâr yüzüme vurup tenime batıyor. Bir daha vuruyorum ama bu kez daha sert. Ön penceredeki çekili perde kıpırdıyor, sonra yine örtülüyor. Evde biri olduğunu biliyorum ama kapıyı açacak mı emin değilim. İçeride ağır ayak sesleri yankılanıyor. Zincir kilidin şıngırtısını duyuyorum. Üç sürgü kilit tıkırdıyor. Kapı kolu sallanıyor. Küçük bir kasaba için böylesi bir güvenlik önlemi alışılmadık ama onun yaşadıklarını göz önüne alınca anlayabiliyorum. Sonunda kapı açılıyor ve diğer tarafta Charles Gallagher duruyor.

Emma kaybolduğundan beri onu görmedim ve geçen altı ayda yıllarca yaşlanmış gibi görünüyor. Hâlâ uzun ve sıska ama ifadesi sertleşmiş. Sanırım hapis insana böyle yapıyor. Uzun süre kalmadı... sadece bir ay kadar ama bu bile yeterince uzun. Koyu renk saçları kısacık kesilmiş. Sakalı da aynı şekilde. Gümüş çerçeveli kalın gözlüğü burun kemiğinin üstünde duruyor, sağ yanağında pembe renkli yeni yara izi var.

"Ne?" diye soruyor. Bu bir selamlama değil ama zaten böyle bir şey beklemiyordum. Hapisten çıkalı on gün oldu ve Grove'a dönmek de bir gelişme sayılmasa gerek. Charles yasalar önünde beraat etmiş olsa da kamuoyu vicdanında hâlâ suçlu.

"Merhaba, Charles. Ben Laura. Laura Thomas. Sokağın sonunda oturuyorum."

"Evet," diyor. Bakışları kendini savaş ya da kaç tepkisine hazırlıyormuş gibi üzerimde geziniyor.

Ellerimi biraz kaldırıp seramik tabağı ve Tupperware saklama kaplarını gösteriyorum. "Çok fazla yapmışım, fazladan bir kâse güveç ve fırında pişmiş şeyler var." Her ne

kadar bunları onun için pişirmiş olsam da öyle düşünmesini istemiyorum.

"Ve?"

"Senin ve annenin beğeneceğinizi düşündüm."

Şüpheyle bana ve saklama kaplarına bakıyor, ardından arkamdaki alanı inceliyor.

"Yoksa ziyan olacaklar," diye ekliyorum bir kaşımı kaldırarak.

Charles yüzümü incelerken gözlerini kısıyor. Sonunda kararını verip başını sallayarak onu takip etmemi işaret ediyor. Kapı eşiğinden geçmeden önce derin bir nefes alıyorum ve kendime tehlikeli olanın o olmadığını hatırlatıyorum.

Oturma odasının diğer ucunda duran tüplü televizyonda *Garfield ve Arkadaşları*'nın tekrarı oynuyor. Charles ekrana bakıyor, bir an durup Garfield'ın bir kâse spagettiyi mideye indirmesini izliyor. Hafif bir gülümsemenin ardından mutfağa ilerliyor. Yürürken topalladığını fark ediyorum, onu takip etmeli miyim bilmiyorum ama yine de peşinden gidiyorum. Evi, hayatını getirdiğim vaziyetin temsili: Darmadağın. Sigarayla karışmış kedi çişinin keskin kokusu burun deliklerime doluyor. Lavabo birkaç karış yüksekliğinde istiflenmiş kirli bulaşıklarla dolu. Eksi gazete yığınları ve Camel sigaralarıyla tepeleme dolu küllükler mutfak masasına yayılmış. Evin bir yerlerinde birkaç kedi miyavlıyor ama ortaya çıkmıyorlar. Charles masanın üstünde küçük bir alan açıyor.

"Buraya koyabilirsin," diyor.

Başımı sallayıp kapları gösterdiği yere bırakıyorum.

"Bir fincan kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Buzdolabını açıyor. Bir kasa Miller Lite ve bir düzine kadar yarısı boş sos şişeleri dışında neredeyse boş. "Bira ya da musluk suyum var."

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diyorum. "Ama bunların bazılarını buzdolabına koymalısın." Güveci ve saklama kaplarının arasından bir tabağı çekip ona uzatıyorum.

Şüpheyle bakıyor. "Bu ne?"

"Bunda peynir topları var, bu da patates güveci."

Charles tabakları alıp buzdolabına koyuyor. Ardından birleşmiş kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Bana bunları neden getirdin?"

Ona, *Çünkü başına gelenler yüzünden kendimi suçlu hissediyorum*, demiyorum. *Çünkü bu küçük iyi niyet gösterisi senden ziyade kendim için*, demiyorum. Bunun yerine, "İçimden geldi," diyorum.

Yüz kasları anında gevşiyor; kaş çatmaya yakın ifadesi, sanki yeni bir şey hissediyor ve bunu nasıl göstereceğini henüz bilmiyormuş gibi nötr bir ifadeye dönüşüyor. Kimsenin sırf içinden geldi diye Charles'a bir şey yaptığını sanmıyorum.

"Charlie," karanlık koridorun sonundan boğuk bir ses geliyor.

"Pardon." Musluktan bir bardak su dolduruyor ve kâğıt bir tabağa birkaç parça fırında pişirdiğim hamur işlerinden koyuyor. Charles acele etmeyip içi vanilyalı muhallebi dolgulu, üstü krem peynirle kaplı kırmızı ve yeşil bir kek, üstü şekerle süslenmiş pirinç gevreği ve Reese's fıstık ezmeli kurabiye seçiyor. Mutfaktan çıkarken hemen döneceğini söylüyor.

Evin iç taraflarında bir kapı gıcırdıyor, ardından boğuk sesler duyuluyor. Ne söylediklerini duyamıyorum ama Charles'ın yaşlı annesiyle konuştuğunu tahmin ediyorum. Onu yıllardır görmedim. Artık evden çıktığını sanmıyorum,

insanların ziyaretine geldiği biri de değil. O kötü olduğu için dışlanmış, Charles ise sadece tuhaf ve yanlış anlaşılmış bir adam. Siyah bir kedi miyavlıyor ve vücudunu sürtüp bacaklarımın arasından sekiz çizerek geçiyor.

Charles kucak dolusu kirli tabak ve bardakla mutfağa geri geliyor. "Kusura bakma," derken elindekileri lavabonun yanında *yağla* kaplı eğik bir kule gibi duran kirli bulaşık yığının yanına koyuyor. "Annem iyi değil. Zatürre atlatmaya çalışıyor."

"Geçmiş olsun," diyorum.

Başını sallayıp bir an ayaklarına bakıyor. Çorabındaki bir delikten başparmağının çıktığını fark ediyorum. "Keki çok beğendi," diye ekliyor. "Şu kırmızı yeşil olanı."

"Çok sevindim. Aile tarifi."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Burada olman muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. "Omuz silkiyor. "Sadece tüm olanları kastettim. Kimse bana inanmıyor. Herkes küçük kızın başına gelenlerle bir ilgim olduğunu düşünüyor." Başını iki yana sallıyor. "Ben asla..."

"Ben sana inanıyorum," diyorum.

Gözleri kocaman açılıyor ve sonunda ne renk olduklarını görebiliyorum. Işığa göre değiştiği belli olan kahverengi-yeşil tonlarının karışımı. "Neden bana inanıyorsun?"

Bu soruya da dürüstçe cevap veremem. Bunu yapmak istiyorum. Gerçekte neler olduğunu birine anlatmayı çok istiyorum çünkü tam şu an o gerçek vücudumun derinliklerine kazınan, beni yiyip bitiren ve yaşama arzumu yavaş yavaş tüketen bir parazit gibi geliyor. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Bisiklet yüzünden."

"Evet... Ben içerideyken o bisiklet ortaya çıkmasaydı, ömür boyu hapiste kalacaktım. Avukatlarım hiç fırsatım olmadığını söyledi. Ne kadar da şanslıyım." İç çekiyor.

"Madem sen yapmadın, neden itiraf ettin?" diye soruyorum. Bunu hiç anlamadım. Yapmadığınız bir şeyi neden kabul edersiniz?

"Aynı soruyu kendime ben de sordum. Ama on altı saat aralıksız sorgulandığını düşün. Aç, uykusuz, sadece bitmesini istiyorsun. Onlar Emma ve başına geldiğini düşündükleri şey hakkında konuştukça, bunun sadece bir hikâye değil de benim bir anım olduğuna inandım. İnsanın gerçekle yalanı karıştırıp kendine bu kadar çabuk sırt dönebilmesi tuhaf. Bana itiraf edersem biteceğini söylediler. Ben de onlara inandım." Tezgâha yaslanıyor.

"Başına gelenler için üzgünüm, Charles."

"Evet, artık bitti. En azından en kötüsü."

Gözlerimi tekrar mutfakta gezdiriyorum. Çiçek desenleri solmuş duvarkâğıdı kaplı duvarda bir telefon asılı. Bejrengi spiral kordon ahizeye takılı değil. Havalandırma deliğinden vuran sıcak havayla serbestçe sağa sola sallanıyor. Kablosu elektrik prizinde gevşekçe duruyor.

"Telefonunuz bozuk mu?"

"Hayır. Konuşmak istemediğim insanlar sürekli arıyor. Gazeteciler, eşek şakası yapmak isteyenler, fatura tahsildarları ve ölmemi dileyenler."

"Taşınmayı düşündün mü? Bu kasaba senin hakkındaki fikrini değiştirmeyecek. Buradan gidip başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirsin."

"Yapamam. Annem bu eve bağlı, benim de anneme bakmam gerekiyor. Biliyor musun, tüm bunlar olmadan önce

kasabada kimse bana ilgi göstermiyordu. Sanki hiç önemim yokmuş gibi görünmez hissetmenin dayanılmaz olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi hor görülmenin fark edilmemekten beter olduğunu biliyorum." Charles başını iki yana sallayıp ayaklarını yere sürtüyor. Bana bakıyor. "Bu kasabada bana karşı nazik davranan tek kişisin."

Güçlükle yutkunup nazikçe gülümsemek için kendimi zorluyorum.

Ah, bir bilseydi...

OTUZ ÜÇ

BETH

Motor bir iki kez tekledikten sonra nihayet çalışıyor. Michael sarsıntılı bir yolculuğa hazırlanıyormuş gibi yolcu tarafındaki camın üstündeki kolu tutuyor. Arabayı kendisi kullanmayı önerdi ama ben ısrar ettim. Annemin son anlarında yanında ben vardım, bu yüzden onu alıp evine geri getirmesi gereken de benim. Nicole arkada oturmuş elindeki kâğıtları karıştırıyor.

Parkın oradan sağ taraftaki X Otoyolu'na sapıp cenaze evinin bulunduğu Delavan'a doğru yola koyuluyorum. İki kasaba ileride. Dikiz aynasından Nicole'ü izliyorum. Gözlerini soldan sağa kaydırarak okuyor, arada bir durup not alıyor.

Dün gece barda Casey'nin ona başka polis dosyaları verdiğini biliyorum ama Nicole bundan bahsetmedi. Bir şey mi saklıyor? Öyleyse de bizden neden gizliyor?

"Ne okuyorsun?" diye soruyorum.

Aynada benimle göz göze geliyor. "Hiçbir şey," diyor.

Michael güneşlikteki makyaj aynasını kullanarak onu izliyor. "Casey dün gece barda ne yapıyordu?"

"Sadece takılıyordu." Nicole omuz silkiyor.

Michael'la göz göze geliyoruz. Belki de haklıydı. Belki de Casey'nin onun üstünde kötü bir etkisi var. Nicole'ün araştırmasına yardım ettiğini sanıyor ama aslında Nicole bir

sarmalın içinde. Dava dosyaları artık geri dönemeyeceği geçmişle ilgili baştan çıkarıcı bir şarkının sözleri gibi.

"Ya, öyle mi? Casey görev başındayken Boar's Nest'te mi takılıyor?" diye soruyor Michael.

Nicole başını kaldırıp gözlerini kısıyor.

"Onu buna karıştırmamalıydın," diye ekliyorum.

"Casey hiçbir şey bilmiyor. Bir kitap için yaptığım araştırmada bana yardım ettiğini düşünüyor," diyerek itiraz ediyor Nicole.

"Şüphelenecek, özelikle de sen daha fazlasını istedikçe," diyorum.

"Ayrıca ya birisi o dosyaların kaybolduğunu fark ederse? Bir tanesi rahatlıkla kaza olarak düşünülebilir ama sayı fazla olunca... bu şekilde düşünülmez." Michael başını yana eğiyor.

Nicole'ün gözleri kararıyor. Dikkatimi yola vermeye çalışıyorum ama ona bakmaktan, yüz ifadesini incelemekten kendimi alamıyorum. Meydan okur gibi ya da daha ziyade öfkeli. Her iki tarafında mısır tarlaları olan yol açık, bu yüzden önüme bakmam gerektiğini düşünmüyorum. Beni asıl korkutan arkada kalanlar.

"Şüphelenmeyecekler," diye karşı çıkıyor.

"Şüphelenebilirler," diyorum. "Sana başka ne verdi?"

Oflayarak kucağındaki dosyayı karıştırıyor. "Christie Roberts'ın kaybolmasıyla ilgili dava dosyasını getirdi."

"Neden?" diye homurdanıyor Michael.

"Çünkü ben istedim."

"O kadarını tahmin edebiliyorum. Neden istedin? Onun kaybolmasında hâlâ annemle babamın parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?" Koltuğunda dönüp Nicole'e bakıyor.

"Bilmiyorum."

sarmalın içinde. Dava dosyaları artık geri dönemeyeceği geçmişle ilgili baştan çıkarıcı bir şarkının sözleri gibi.

"Ya, öyle mi? Casey görev başındayken Boar's Nest'te mi takılıyor?" diye soruyor Michael.

Nicole başını kaldırıp gözlerini kısıyor.

"Onu buna karıştırmamalıydın," diye ekliyorum.

"Casey hiçbir şey bilmiyor. Bir kitap için yaptığım araştırmada bana yardım ettiğini düşünüyor," diyerek itiraz ediyor Nicole.

"Şüphelenecek, özelikle de sen daha fazlasını istedikçe," diyorum.

"Ayrıca ya birisi o dosyaların kaybolduğunu fark ederse? Bir tanesi rahatlıkla kaza olarak düşünülebilir ama sayı fazla olunca... bu şekilde düşünülmez." Michael başını yana eğiyor.

Nicole'ün gözleri kararıyor. Dikkatimi yola vermeye çalışıyorum ama ona bakmaktan, yüz ifadesini incelemekten kendimi alamıyorum. Meydan okur gibi ya da daha ziyade öfkeli. Her iki tarafında mısır tarlaları olan yol açık, bu yüzden önüme bakmam gerektiğini düşünmüyorum. Beni asıl korkutan arkada kalanlar.

"Şüphelenmeyecekler," diye karşı çıkıyor.

"Şüphelenebilirler," diyorum. "Sana başka ne verdi?"

Oflayarak kucağındaki dosyayı karıştırıyor. "Christie Roberts'ın kaybolmasıyla ilgili dava dosyasını getirdi."

"Neden?" diye homurdanıyor Michael.

"Çünkü ben istedim."

"O kadarını tahmin edebiliyorum. Neden istedin? Onun kaybolmasında hâlâ annemle babamın parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?" Koltuğunda dönüp Nicole'e bakıyor.

"Bilmiyorum."

"Raporda ne yazıyor?" diye soruyorum yola bakarak.

"Tam olarak gazete kupürlerinde okuduğumuz şeyler. Polis onun evden kaçtığını düşünmüş, dolayısıyla doğru düzgün soruşturma yapılmamış."

"O hâlde tamam." Michael önüne dönüyor. "Konu kapandı."

"Hayır, kapanmadı. Hâlâ Emma'ya ne olduğunu bilmiyoruz, ayrıca Charles Gallagher da kaybolmuş," diyor.

Dikiz aynasından gözlerine bakıyorum. "Ne demek *kaybolmuş*?"

Nicole ince bir dosyayı kaldırıyor. "Casey, Emma Harper'ın kaybolmasıyla bağlantılı dosyaları karşılaştırmış ve bunu bulmuş. Annesi 28 Aralık'ta, aklanıp salıverilmesinden sadece birkaç hafta sonra onun kaybolduğunu bildirmiş."

"Muhtemelen kasabadan kaçmıştır," diyorum otoyoldan çıkıp Delavan'a girerken. Allen's Grove'a kıyasla burası daha çok bir şehre benziyor. Bir orta batı kasabasının ihtiyaçları olan Walmart, Starbucks, Kohl's ve McDonald's gibi yerler var.

"Polis de böyle düşünmüş, bu yüzden onu hiç aramamışlar. Ama annesinin verdiği ifade Charles'ın kendi iradesiyle gittiği konusunda fazlasıyla şüphe uyandırıyor."

"Ne demiş?" Michael yine ona dönüyor. Bunun nedeni gerçekten ilgileniyor olması mı, yoksa Nicole'ü oyalamak mı bilmiyorum.

Arabayı Monroe Cenaze Evi'nin önüne park edip kontağı kapatıyorum.

"Charles'ın 27 Aralık 1999 gecesi içki içmek için yürüyerek Boar's Nest'e gittiğini söylemiş. Salıverilmesinden sonra evden ilk çıkışıymış. Annesi ertesi sabah oğlunun eve gelmediğini fark etmiş. Çalışan bütün arabaları oradaymış ve

kayıp hiçbir eşyası yokmuş. Annesi onun öylece çekip gitmesinin mümkün olmadığını çünkü Charles'ın onu asla terk etmeyeceğini söylemiş."

Nicole başını kâğıttan kaldırıp herhangi bir tepki için Michael'a ve bana bakıyor.

Benim gözüm cenaze evinde. Birinci kattaki tuğla ve ikinci kattaki beyaz panel kaplı cephesiyle gerçek bir ev gibi görünüyor. Ön tarafında veranda ve korkuluklara monte edilmiş Amerikan bayrağı var. Rüzgârla birlikte sallanıp dalgalanıyor. Bahçesine takılı kocaman *Monroe Cenaze Evi* tabelası olmasa, buranın mahalledeki diğer evler gibi bir aileye ait olduğunu sanırdım. Ama öyle değil. Ev gibi görünmesi, yaşayanlara çekici gelmesi, böylece ölüm işinin soğuk ve ticari yanının gizlenip kişisel olarak algılanması amaçlanmış.

"İkiniz de Charles Gallagher'ın kaybolmasının tuhaf olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye soran Nicole, beni daldığım düşüncelerden çekip çıkarıyor.

"Hayır," diyor Michael. "Anladığım kadarıyla onu önemseyen tek kişi annesiymiş. Kimsenin özlemediği birisi kayıp sayılabilir mi?"

"Evet, Michael, sayılabilir," diye homurdanıyor Nicole. "Sen ne düşünüyorsun, Beth?"

İç çekip arabanın kapısını açıyorum. "Bugünün Christie Roberts, Emma Harper ya da Charles Gallagher'la ilgili olmadığını düşünüyorum. Bugün annemle ilgili ve içeri girip onu alacağım ki eve götürebilelim."

Kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, sonbaharın kokusunu içime çekiyorum; taze ve keskin hava çürüyüp solan bitkilerin, kuru yaprakların ve mevsimini bekleyen ağaçların kokusuyla karışıyor. Misk gibi tatlı bir koku. Tıpkı ölüm gibi her şeyi tüketiyor.

OTUZ DÖRT

NICOLE

Giydiğim siyah uzun kollu kazak ve pantolon üzerime iki beden büyük çünkü bana değil, anneme aitler. Onun cenazesinde onun giysilerini giymek tuhaf geliyor ama başka seçeneğim yok. Külün konulduğu ayaklı vazoyu göğsüme yakın tutuyorum. Annem içinde ya da en azından ondan kalanlar orada. Michael şık ve kendine çekidüzen vermiş hâlde koridora çıkıyor.

"Güzel takım," diyorum.

Kol düğmelerini düzeltirken, "Teşekkürler," diyor.

"Ne kadar?"

Michael gözlerini devirip ceketinin manşetlerini düzeltiyor.

Benden daha fazla şeye sahip olduğu için ona kızıyor olsam bile evde olması o kadar da kötü bir şey değil. İyi içkiler alıyor, bütün hafta buzdolabını dolu tuttu ve beni korudu... tıpkı çocukken yaptığı gibi.

Beth'in koridorda yankılanan ayak sesleri giderek yaklaşıyor. Siyah bir kazak, etek, külotlu çorap ve dizlerine kadar gelen topuklu çizmeler giymiş. Giysileri üstüne tam oturmuş ve çoğu yeni duruyor. Hatta saçlarını bile tarayıp toplamış. Makyajı hafif ama yapmak için zaman ayırdığı belli. Onun dış görünüşü için en son ne zaman bu kadar çaba harcadığını hatırlayamıyorum. Ama bu çabanın annem için mi, yoksa Lucas için mi olduğunu da merak ediyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyorum.

Başını sallayıp tezgâhta duran viski şişesine doğru ilerliyor. Kahve fincanına bir dubleden fazla koyup tek dikişte içiyor.

Michael yüzünde, *Onun nesi var?* diyen bir ifadeyle bana bakıyor.

İkimiz de Beth için endişeleniyoruz. Annemin ölümünü izledi. Bu kolay olamaz ve sanırım onun da bir parçası annemle birlikte öldü. Dağılacak, ortadan ikiye ayrılacak gibi görünüyor. Ben zaten paramparçayım, dolayısıyla benim için endişelenmelerine gerek yok. Yapının geneli yıkıldıktan sonra bir parçasının parçalanması pek bir şey ifade etmez.

Beth eteğini düzeltip önce bana, sonra Michael'a bakıyor. Elini uzatıyor ve vazoyu ona veriyorum.

"Hazır mısınız?" diyor külleri göğsünde tutarken. Beth annemizin cenaze töreninden ziyade bir iş hallediyormuşuz gibi davranıyor. Belki de bu tavır atlatmasına yardımcı oluyordur.

Dışarıda eski çiftlik çitlerinin toprağımızı komşunun inek otlağından ayırdığı arazi sınırının tepesine doğru yürüyoruz. Güneş alçalmaya başlıyor, bir ateş topu yavaşça ufka doğru kayarken gökyüzünde turuncu ve pembe tonlar oluşturuyor. İnternette güneşin batmasının yaklaşık beş dakika sürdüğünü okumuştum. Kısacık sürüyor, sanırım annemin bunu bu kadar sevmesinin sebebi de bu. En kısa süren anlara en çok değeri veririz çünkü bizi onlar tanımlar: ilk öpücük, ani bir ölüm, kaza, evlilik teklifi, kafayı bulma...

"Bugün buraya toplanmamızın nedeni..." diye başlıyor Beth.

Kahkahamı bastırmaya çalışsam da hapşırık gibi hızlı ve ansızın geliyor.

"Ne?" diye çıkışıyor Beth.

"Bu yaptığın düğün törenlerinin başlangıcı, cenazelerin değil," diyorum.

"O zaman konuşmayı sen yap," diye homurdanıyor.

Tiz bir gıcırtı sürtüşmemizi bölüyor. Susan'ın tekerlekli sandalyesini iten Lucas dik garaj yolunun tepesinde duruyor. Tekerleklerden biri her birkaç adımda gıcırdıyor. Lucas elini sallayarak bize işaret ediyor. Susan'ı bahçeden geçiremeyeceği belli.

"Oraya gitmeliyiz," diyor Beth.

Yüzündeki bütün renk çekilip solgun ve hasta görünmesine neden oluyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Bakışlarım otuz metre kadar ilerimizdeki Lucas ve Susan'a kayıyor, ardından yine Beth'e dönüyor. "İyi görünmüyorsun."

Birkaç derin nefes alıyor. "İyiyim. İyi olacağım. Lucas çok kalmayacaklarını söyledi, o yüzden hadi şu işi bitirelim," diyor Beth yürümeye başlayarak.

Biz de peşinden gidiyoruz.

"Selam, Lucas. Selam, Susan." Michael yaklaşırken ikisini de selamlıyor. Lucas'ın elini sıkıyor. Ardından Susan'ın tekerlekli sandalyesinin önünde diz çöküp kadının narin elini tutuyor.

Susan tam da düşündüğüm şekilde, hayatın adil davranmadığı biri gibi görünüyor. Üstünde bol bir şişme mont olmasına rağmen ne kadar zayıfladığı belli; elli kilodan fazla olamaz. Soluk cildi kırışıklıklarla dolu, gözleri ışığını kaybetmiş, sanki ardındaki insan yarı burada yarı gitmiş... ya da gitmeyi diliyor. Ebeveynlerimizin ona yaptığı şeyi hâlâ aklım almıyor, özellikle de annemi anlamıyorum çünkü onlar arkadaştı. Sanırım hayatta kalmak için elimizden geleni yapıyoruz.

"Merhaba, Brian," diyor Susan, elini Michael'ınkinin üstüne koyarak.

Beth ve Lucas endişeli gözlerle bakışıyorlar.

"Anne, o Michael. Brian ve Laura'nın en küçük çocukları," diye düzeltiyor Lucas.

Susan yüzünü şaşkınlıkla buruşturuyor. "O zaman Brian nerede?"

Babamın ortaya çıkması, eski siyah kamyonetiyle garaj yoluna dönmesi için mükemmel bir an olduğunu düşünerek gözlerimi yola çeviriyorum. Ama onun izini sürme konusundaki başarısızlığımızın ardından, sonunda babamı bir daha görmeyeceğimi anladım. Belki bugün ona da veda ederim.

"Markete gitti," diyor Michael hızlıca gülümseyerek.

"Ya Laura. Doğum günü kızı nerede?"

Beth küllere daha sıkı sarılıyor. Lucas dudaklarını oynatarak bize, *Üzgünüm,* diyor, sonra annesinin göz hizasına gelmek için çömeliyor. "Anne, buraya Laura'nın cenazesi için geldik. O öldü. Bunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Susan'ın yüzüne bir kez daha şaşkınlık ifadesi yayılıyor. Hayal kırıklığıyla kaşlarını çatıyor. "Hayır. Bu doğru değil. Laura'yla daha geçen gün konuştuk. Bana Emma'nın nerede olduğunu bildiğini, bana göstereceğini söyledi."

Gözlerim kocaman açılıyor. Michael öksürüp boğazını temizliyor. Beth'in gözleri yaşlarla doluyor. Titreyen altdudağını ısırıyor.

Annem gerçekten Susan'a ne olduğunu anlatmış olabilir mi? Yoksa Susan'ın zihni Emma'nın kaybolduğu 1999'da mı kaldı?

"Seni eve götüreyim, anne." Lucas göz temasını kesmeden yavaşça ayağa kalkıyor.

"Kız kardeşin nerede?" diye soruyor Susan, aksi bir sesle.

"Bisiklete biniyor," diyor Lucas bize bakarak. "Üzgünüm. Bu sabah çok daha iyiydi," diye fısıldıyor.

"Sorun değil," diyorum.

"Dert etme," diye ekliyor Michael.

Lucas uzanıp Beth'in elini tutarken Michael ve ben birkaç adım geri çekilip onlara biraz alan açıyoruz. Lucas, Beth'e onu sonra arayacağını söylüyor, uğramasına izin verdiği için teşekkür ediyor, ardından elini bırakıyor.

"Emma akşam yemeği vaktinde eve gelse iyi olur," diyor Susan, Lucas onun sandalyesini garaj yolunda itmeye başlarken.

Bize dönen Beth'in yanaklarından yaşlar süzülüyor.

"Sizce annem gerçekten Susan'a bir şey söyledi mi?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Beth gözyaşları arasında sesi çatlayarak.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Annem Susan'a itiraf etmiş bile olsa, Susan'ın durumu o kadar kötü ki kimse ona inanmaz," diyor Michael kısık sesle.

"Ama annem ona söylediyse, belki istediği budur..." diyorum.

"Yeter," diyerek araya giriyor Beth. Küllerin durduğu vazoya bakıyor, derin bir nefes alıp kendini topluyor. "Bildiğim tek şey annemin küllerinin bu araziye serpilmesini istediği." Kapağı açıyor, Michael kapağı onun elinden alıyor. Beth'in vazonun içinde kaybolan eli bir avuç dolusu külle çıkıyor. Külleri rüzgâra savururken, "Ne yapmış olursan ol, anne, seni hâlâ seviyorum," diyor.

Ben de elimi vazoya sokup bir avuç kül alıyorum. Annemin cenazesinde bir şeyler söylemeyi planlamıştım ama işte

şimdi burada durmuş, o kelimelerin söylenmemesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Beth vazoyu uzattığında Michael tereddüt ediyor. Yakılma fikrinden hiç hoşlanmamıştı, bu yüzden annemin küllerinin etrafa saçılmasının ona pek çekici gelmediğinden eminim. Beth vazoyu ona doğru itiyor. Michael sonunda soluğunu bırakıp elini sokuyor ve bir avuç kül alıyor.

"Öldüğümüzde buna indirgendiğimize inanamıyorum... küllere." Elini çeviriyor. Küllerin bir kısmı rüzgârla uçuşurken geri kalanı yere düşüyor.

"Bazen hayattayken daha da azına indirgeniriz," diyorum.

Beth ve Michael endişeyle bakışıyorlar. Arazide yürüyüp annemin küllerini etrafa saçarken onunla ilgili en güzel anılarımızı anlatıyoruz. Rüzgâr bir kısmını alıp götürüyor. Geri kalanı çiyle ıslanmış otlara düşüyor, toprağa karışıyor. İşimiz bittiğinde güneş ince bir çizgi hâlinde görünüyor; ufuk onu bütünüyle yutmak üzere. Güneş sonunda hepimiz için batarken küller küllere, tozlar tozlara karışıyor.

OTUZ BEŞ

LAURA

27 ARALIK 1999

Duşun sesi beni sıçratarak uyandırıyor. Etraf zifiri karanlık ve akan suyun dışında sessiz. Çalar saatin üstünde kırmızı kırmızı parlayan rakamlar 03.06'yı gösteriyor. Yatağın diğer tarafını yoklayan elim kırışmış çarşaf ve yorganın üstünde kayıyor. Yatak boş. Brian nerede? Banyo kapısının altından ışık süzülüyor. Bu saatte neden duş alıyor ki? Başucu lambasını yakıp ayağa kalkıyor ve sabahlığımı üstüme geçiriyorum. Bir süre banyo kapısına bakıp gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyorum. Alıştıklarında kapıyı iterek açıyorum. Brian buğulanmış duş kapısının diğer tarafında duruyor. Başı öne eğik, su ensesine vurup yüzünün yanlarından aşağı akıyor.

"Brian," diyorum.

Omuzları sarsılıyor, başını yavaşça kaldırıyor. "Evet, Laura."

"Ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor, böylece doğruyu söylemeyeceğini anlıyorum.

"Sanırım hasta olacağım. Ter içinde uyandım ve soğuk bir duşun iyi geleceğini düşündüm."

Ayna ve duş kapısını saran buğu başka bir hikâye anlatıyor. Yere bakınca kıyafetlerinin buruşuk bir yığın hâlinde orada

durduğunu görüyorum. Çömeliyor ve her birini tek tek alıp inceliyorum.

"Laura," diyor. "Sen yatağa dön. Ben de bir dakikaya geleceğim."

Cevap vermeden nemli giysilerini incelemeye devam ediyorum. Kar montunda birkaç koyu leke var. Parmak uçlarımı birine bastırıp geri çekerken tenimde bıraktığı kırmızı lekeyi fark ediyorum. Parmaklarımı burnuma götürünce demir kokusu alıyorum. Bunun ne olduğunu gayet iyi biliyorum çünkü sadece tek bir şey böyle kokar.

"Laura," diyor Brian ve başını duştan dışarı uzatıyor.

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve Brian'ın tüm enerjisi âdeta sönüyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor, duvardaki askıdan bir havlu alıyor. "Benim kanım değil." Hızlıca kurulanıyor.

Gözlerimi kısarak ona dik dik bakıyorum. Ama tek görebildiğim gölge. Siyah bir figür buharın içinde bana doğru süzülüyor. "Ne yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım," diyor Brian havluyu beline dolarken. "Bunu sen yaptın."

"Ne?!" Kelime ağzımdan iki hece olarak çıkıyor; ilki sert ve öfkeli, ikincisi saatin ve çocukların uykuda olduğunu hatırladığımdan fısıltı hâlinde. "Nasıl *ben* yaptım?"

Brian aynaya yaklaşıyor, eliyle buğuyu siliyor. Parmaklarıyla saçlarını düzeltirken aynaya yansıyan gözlerini üzerime sabitliyor. "Emma Harper'ın bisikletini Yolun Sonu'nda sergilediğinde."

Çenemi kasıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ya, öyle mi? Öylece oturup masum bir adamın yapmadığı bir şey yüzünden hapiste çürümesini izleyecek değildim."

Brian bana dönüyor. Yüzünde hayal kırıklığıyla karışık öfke var. "Güzel, artık bunun için endişelenmene gerek yok... çünkü Charles Gallagher öldü."

OTUZ ALTI

BETH

Annemin cenazesi dündü ve sanırım her zaman bir gün önce gerçekleşmiş gibi hissedeceğim. Babamın ortadan kaybolması da hâlâ böyle hissettiriyor: Sanki dünmüş gibi. Bizi sonsuza dek değiştiren anlar her zaman yeni olmuş gibi bir his verir çünkü istesek de istemesek de onları yanımızda taşırız. Üstünde *Bağışlanacaklar* yazan kutuyu bantlayıp diğerlerinin yanına koyuyorum. Ev sessiz; huzurlu değil, sadece sessiz. Michael ve Nicole yirmi dakika önce Beloit'e gitmek için çıktılar. Nicole huzursuzlanmaya başlamıştı ve metadon dozunu alması gerekiyordu. Bir gün daha almasa, korkarım yeniden başlayabilirdi. Tedavi günlerini geçiştirdiğini, daha hızlı temizlenmeye çalıştığını biliyorum ama bu işleri sadece daha kötü yapıyor.

Ayağa kalkıp oturma odasını inceliyorum. Her şey düzgünce kutulandı. Mutfak hariç her yeri elden geçirdik. Hâlâ mobilyalar ve evle ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Bu konuyu düşündükçe Michael'a satmaya daha çok yaklaşıyorum. Piyasanın oldukça üstünde bir teklif yaptı (kontrol ettim) ve o para hayatımı değiştirebilir. Borcumu ödeyebilir, sürekli kızıma ulaşmaya çalışıp başarısız olmaktansa onu şahsen ziyaret edebilirim. Nicole'ün de yaşayacak bir yeri olur, gerçi bunun onu daha az bağımlı yapacağını sanmıyorum. Her ne kadar Michael'ın istediğini elde etmesi hoşuma

gitmese de ona sinirlenmenin bana faydası olmadığını anladım. Sinir hedefindeki kişiyi değil, sadece onu hisseden kişiyi zehirliyor. Michael ve ben bunun kanıtıyız.

Ön kapı tıklatılıyor. O tarafa doğru yürüyorum.

"Hey," diyorum gıcırdayan kapıyı açarken.

Lucas elinde bir buket sarı gül ve soluk bir gülümsemeyle verandada duruyor. "Bunlar senin için."

Çiçekleri alıp burnuma götürerek taze kokularını içime çekiyorum.

"Teşekkürler. İçeri gel," diyorum ve girmesi için kenara çekiliyorum.

Eşikten geçmeden önce bir an tereddüt ediyor. Lucas on altı yaşından beri bu eve girmedi. Zamanda geri gitmek gibi hissettiriyor olmalı. Açık bir kutudan vazo alıp suyla doldururken o da botlarını çıkarıyor. Çiçekleri sarılı oldukları kâğıttan çıkarıp uçlarını keserken onu izliyorum.

Lucas mutfağa girip etrafa bakınıyor, çevresindekileri inceliyor. Sanki çocukluğumun geçtiği evde değil de bir müzedeymiş gibi gözleri tavandan yere her bir köşeye gidiyor. Sarı gülleri vazoya yerleştirip mutfak masasına koyuyorum. Buraya ait değillermiş gibi görünüyor, en azından bana göre. Lucas'la göz göze geliyoruz ve bunca zaman ondan gözlerimi nasıl ayırdığımı merak ediyorum. Biraz yorgun görünüyor, dün gece iyi uyumadığını anlıyorum. Ama bana göre hâlâ yakışıklı. Yumuşak, kısa sakalı, geniş omuzları ve sıkı göğüs kaslarında gezdirdiğimi düşündüğümde parmaklarım karıncalanıyor. Onun parmakları da sadece tenimde gezinme düşüncesiyle karıncalanıyor mu? Yoksa sadece ben mi böyle düşünüyorum?

"Cenazenin sonrası nasıldı?" diye soruyor anlayışlı bir bakışla. Elleri önünde duran sandalyenin arkasını kavrıyor.

"İstediği gibiydi "

Yavaşça başını sallıyor. "Annem adına özür dilerim..."

"Özre gerek yok," diyerek lafını kesiyorum.

Bakışlarım arkasındaki odada, videonun üstünde duran VHS kasete takılıyor. Gösterişsizce orada öylece duruyor. Kaldırmadığım tek şey. Bir türlü yapamadım. Böyle bir sırrı nasıl kaldırırsınız? Gözlerimi başka tarafa çevirmek için kendimi zorluyor, dikkatimdeki anlık dağılmayı fark etmeden Lucas'a bakıyorum.

"Kardeşlerin nerede?"

"Kasabaya gittiler," deyip ayrıntıya girmiyorum.

Başını sallıyor ve sanki bir şey arıyormuş gibi bir kez daha etrafına bakınıyor. "Bu evde olmak biraz tuhaf."

"Eminim öyledir. Uzun zaman oldu," diyorum, oturma odasına girip birkaç kutuyu kenara itiyorum. Ne yapacağımı ya da onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum... özellikle de VHS kaset sanki bana bakarken.

Ellerini cebine sokup peşimden geliyor. "Hem daha dünmüş hem de bir ömür önceymiş gibi geliyor." Lucas başını yana eğiyor. "Zamanın işleyişi tuhaf. Doğrusal bir süreç olduğu söylenir ama sanki her şey aynı anda oluyormuş gibi. Anlatabiliyor muyum?"

"Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum," diyorum.

Gözlerim yine kasete gidiyor. Ona izlettirirsem, 1999'a dönecek ve sonunda, bunca zaman sonra kız kardeşine ne olduğunu öğrenecek. Geçmiş ve şimdiki zaman aynı anda ortaya çıkıp yaşanacak.

"Bana ev turu attırır mısın?" diye sorup beni şu âna döndürüyor.

Yüzünde küçük bir tebessüm var, ben de karşılık vermek için kendimi zorluyorum. "Tabii. Son geldiğinden bu yana çok şey değişti."

"Gerçekten mi?"

"Hayır," diye takılıyorum. Gülümsemelerimiz sadece bir santim kadar genişliyor.

Ev hiçbir açıdan büyük olmadığı için tur kısa sürüyor. Şimdi benim yatak odamda duruyoruz, yine on altı yaşındaymışız gibi geliyor. Artık duvarlar boş, çocukluğumdan geriye kalanlar sadece bir yatak, dolap ve masa. Bavulum köşede açık duruyor, aylardır bu şekilde yaşıyorum. Kapı kasasındaki kalem izleri Lucas ve benim boylarımızı gösteriyor. İlk çıkmaya başladığımızda aynı boydaydık ama lise ikide o on santimden fazla boy attı ve ben uzamayı kestim. Gözlerim pencereye gidiyor ve içeri gizlice girip çıkmalarını hatırlıyorum. O da aynı şeyi mi düşünüyor, merak ediyorum. Odaya bakınırken hiçbir şey söylemiyor ama dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor, sonra düzleşip yeniden kıvrılıyor. Sevgi dolu anıların dalgaları, bugünün çok daha kasvetli kıyılarına çarpıyor.

"Hiç bizi düşündün mü?" diye soruyor. Âdemelması, sanki bu soruyu yutmak istemiş ama bunun yerine dile getirmiş gibi aşağı yukarı hareket ediyor.

"Her zaman," diyorum. O kadar uzun süredir doğruları söylemedim ki, sözlerim beni şaşırtıyor. Ayrıca genellikle bu kadar cesur değilimdir. Hayatı geriye doğru yaşarken cesur olmak zor.

Bana yaklaşıyor, birbirimize bakıp gözlerimizin içinde kayboluyor, birbirimize dönmenin yolunu buluyoruz. Eskiden birlikte olmamız gerektiğini düşünürdüm çünkü o sokağın karşısında yaşayan çocuktu ama şimdi coğrafyanın bununla hiç ilgisi olmadığını biliyorum. Yanağıma değen eli vücudumdaki tüm sinirleri harekete geçiriyor. Sadece bir parçama dokunmuş olmasına rağmen onu her yerimde hissedebiliyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum, başımı eline yaslarken.

"Ben de seni özledim, Beth," diye fısıldıyor.

Söylenecek başka bir şey yok. Kalbim hızlanıp göğüs kafesimde deli gibi çarpıyor ve dudakları benimkilerle buluştuğunda uzun süredir ilk kez zihnimin sakinleştiğini hissediyorum. Sanki sonsuza dek kaybettiğimi sandığım şeyi bulmuşum gibi bir his. Dudaklarımız açılıp kapanırken öpüşmemiz arzulu bir hâl alıyor. Altdudağını ısırıyorum ve inliyor. Ona bunu yaptığım ilk seferi hatırlıyorum. Aynı şekilde tepki vermişti. Elleri sırtımdan memelerime ve kot pantolonumun belinin altına kadar bütün vücudumda geziniyor. Kasığımda dolanan parmakları sonunda aradıkları şeyi buluyor. Onu o kadar şiddetli öpüyorum ki, nefes almak için geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Dudakları kulağıma, boynuma sürtünürken parmakları içimde hareket ederek beni soluksuz bırakıp daha fazlasını ister hâle getiriyor. Lucas elini kotumdan çıkarıp beni tekrar öpüyor. Parmakları gömleğimin eteğini kavrıyor, onu çekip çıkarıyor. Ben de aynısını yapıyorum, tırnaklarımı göğüs ve karın kasları boyunca gezdiriyorum. Kotlarımızı çıkarıp yatağın üstüne düşüyoruz. Eskiden kaldırıma, çakıl taşlarına, hatta legolarla kaplı bir zemine bile düşebilirdik, onunla düştüğüm sürece umurumda olmazdı.

*

Banyodan çıkıp mutfaktan iki bira aldıktan sonra yatak odama dönüyorum. Lucas gömleğini giyiyor ve ben kapıda durup onu izlerken bana gülümsüyor.

"Susadın mı?" diye soruyorum, biralardan birini on uzatırken.

"Hem de nasıl." Birayı alıp içerken gözlerini benden hiç ayırmıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum.

Lucas rahat bir nefes veriyor, elinin tersiyle ağzını siliyor. "Daha iyiyim," diyor.

Ben de biramdan bir yudum alırken Lucas pencereye yürüyüp ön bahçeye bakıyor. Buradan onun evi az da olsa görünüyor. Oraya bakarak uykuya daldığımı hatırlıyorum. Yakınımda olduğunu bilmek beni hep rahatlatıyordu.

"Bu, tek seferlik bir şey miydi?" diye soruyor bana dönerek.

"Umarım değildir."

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor, arkasındaki gökyüzünün kasvetli gölgesinde mavi gözleri sanki parlıyor. "Ben de öyle umuyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağımı göğsüne bastırarak ona yaslanıyorum. Yavaş ve düzenli atan kalbi hızlanmaya başlıyor.

"Sana söylemediğim bir şey var. Lise sonda senden neden ayrıldığımla ilgili," diyor bana bakarak. İfadesi ciddileşiyor.

Yüzünü görebilmek için bir adım geri çekiliyorum. "Sen üniversiteye gidecektin ama ben burada kalacaktım diye sanıyordum."

Başını iki yana sallıyor. "Senden asla mesafe yüzünden ayrılmazdım."

Gözlerim yanmaya başlarken gözyaşlarım her an dökülmek üzere. "O zaman neden ayrıldın?"

"Babam yüzünden."

"Biliyorum, Lucas. Ölmesinin senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum ve o zaman senin yanında olmayı çok istemiştim ama sen beni uzaklaştırdın."

"Seni acı çektiğim için uzaklaştırmadım."

"Anlamıyorum."

"Babamın ölümü kaza değildi," diyor.

"Evet, öyleydi. Av kazasıydı."

"Hayır, o intihar etti."

Başımı iki yana sallıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"İntihar etti, Beth. Hatta not bile bıraktı. Sadece annem sakladı ve şerif, hayat sigortası için ölüm sebebinin kayıtlara kaza olarak geçmesine yardım etti. Annem için üzülüyordu ve sanırım Emma'nın kaybolmasından kimin sorumlu olduğu bulunamadığı için de suçluluk duyuyordu." Lucas nefesini bırakıp başını önüne eğiyor.

"Gerçekten çok üzgünüm ama anlamıyorum. Bunun benden ayrılmanla ne ilgisi var?"

Kaşlarını çatıyor. "Bence Emma'nın kaybolmasıyla babamın bir ilgisi vardı."

"Ne? Neden böyle düşünüyorsun?"

Lucas yatağa oturuyor. "Bıraktığı mektup yüzünden."

"Ne yazıyordu?"

"Yaptığı şey yüzünden kendini affedemediğini."

Gözlerim kocaman açılıp Lucas ile kapı arasında gidip geliyor... Kapı koridora açılıyor, koridor oturma odasına uzanıyor, oturma odasında da VHS kaseti var ve o kaset gerçekleri içeriyor. Emma'nın ölümüyle babasının ilgisi olduğunu nasıl düşünebilir? Yani Eddie'nin biraz katı olduğunu, Lucas kurallara uymadığında, mesela ev geç kaldığında çok sinirlendiğini hatırlıyorum. Belki de bu babası hakkında en kötüsünü düşünmesi için yeterliydi.

"Ona benzediğimden ya da benzeyebileceğimden korktum." Başını kaldırıp yine bana bakıyor. "Bu yüzden senden ayrıldım. Sana iyilik yaptığımı düşündüm. Seni koruduğumu."

Gözlerimden öfke ve keder dolu sıcak, iri yaşlar dökülüyor.

"Belki Emma'yı kastetmiyordu," diyorum Lucas'a doğru bir adım atarak.

"Başka ne olabilir ki? Ayrıca onun kaybolmasının ikinci yıldönümünde intihar etti."

Kendimi kötü hissediyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bir kaburgamı kırabilir diye düşünüyorum. Saç diplerim terliyor, midem çalkalanıyor. Burnumdan kısa nefesler almaya çalışıyorum. Nefes alıyorum. Dörde kadar sayıyorum. Veriyorum. Ama bunu nasıl yaparsam yapayım, yılların pişmanlığı ve kızgınlığının içimden taşmak üzere olduğunu hissediyorum. Her şey fışkırıp çıkmadan ancak bu kadarını tutabilirsiniz. Banyoya koşuyorum; kahve, safra ve içtiğim birkaç yudum birayı çıkarmadan önce tam zamanında tuvalete yetişiyorum. Bütün vücudum kıvranıyor. Sonra omzumda bir el hissediyorum. Lucas saçlarımı tutup sırtımı sıvazlıyor ve ben içimde hiçbir şey kalmayana kadar kusarken yanımdan ayrılmıyor. İşim bitince tuvaletten çıkıyor, ben de elimi yüzümü yıkıyorum.

Lucas'ı oturma odasında toplanmış kutuları incelerken buluyorum... sanki bir şey arıyor. VHS kaset video oynatıcının üstünde. Fark edip etmediğini merak ediyorum.

Geldiğimi belirtmek için boğazımı temizliyorum. Ebeveynlerimin eşyalarını incelemeyi bırakıp başını bana çeviriyor ve ardından bir adım yaklaşıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Yere bakarak başımı onaylar anlamda sallıyorum çünkü gözlerine bakamam. "Üzgünüm," diyorum.

"Üzülme. Bunu kabullenmek zor. İnan bana." İç çekiyor.

Nihayet başımı kaldırıp ona bakmam birkaç saniye sürüyor. Hiç kolay değil ama kendimi bunu yapmaya zorluyorum. "Doğru olduğunu sanmıyorum, Lucas."

Gözlerini kısıp başını yana eğiyor. Başka bir şey demesine fırsat vermeden ve ben kendimi vazgeçirmeden önce video oynatıcıya doğru yürüyor, kaseti alıp elimde çeviriyorum.

"O ne?" diye soruyor.

"Emma'ya aslında ne olduğunun kanıtı."

Gözleri kocaman açılırken dudakları hafifçe aralanıyor. Çığlık atacak ya da gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyor ama hangisi olacak bilmiyorum.

"Bu kaseti ebeveynlerimizin eşyalarını elden geçirirken bulduk. Kısa bir kayıt, sadece bir dakika kadar. İsteyerek kaydettiklerini sanmıyorum."

"Kasette ne var, Beth?" boynunun yan tarafında bir damar belirginleşiyor, altdudağı titriyor.

"15 Haziran 1999 tarihli."

Gözleri yaşlarla dolarken ağzı düz bir çizgi hâlini alıyor.

"Videoda Emma var. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama annemle babamın onun cesedini derenin yanında bulduklarını ve ortadan kaldırdıklarını biliyorum."

"Sen neden bahsediyorsun, Beth?"

"Sadece... izle."

Hızlı ve öfkeli yaşlar yanaklarında akıp çene hattında toplanıyor.

Başını iki yana sallasa da, "İzleyeceğim," diyor.

Kasete bakıp başımı sallıyorum. Bu bir hata olabilir ama bunca yıl babasını suçladığını, ebeveynlerimin Lucas'la sahip olabileceğimiz geleceği mahvettiklerini bilerek bunu daha fazla saklayamam.

Televizyonun önünde çömelip VHS kaseti oynatıcıya takıyorum. Tıkırdayarak yerine oturması bir saniye sürüyor, ardından sarma sesi çıkarıyor. Ekranda gece vakti arka bahçemiz görünüyor. Uzakta bir baykuş ötüyor. Ayışığı ağaçları

aydınlatıyor. Kamera karanlığı tarıyor. Ağaçların dalları her yöne uzanan eller ve parmaklara benziyor. Lucas'ın nefesi kesiliyor.

Uzaktan babamın sesi duyuluyor. "Laura." Kamera ona dönüyor ve ekran siyah beyaz parazitle doluyor. Gözlerimi kısıp televizyona bir adım daha yaklaşarak ekranda görüntünün belirmesini bekliyorum. Sıradakinin ne olduğunu biliyorum. Babam kanlar içinde görünecek. Ama sadece parazit var. Lucas'a bakıyorum. Onun da gözleri kısık ve hâlâ televizyon ekranında.

Uzaktan kumandayı alıp ileri sarıyorum. Sona eren kaset oynatıcıdan çıkıyor. Tekrar takıp geri sarıyor ve ağaçların göründüğü kısımdan başlatıyorum. Bir kez daha oynuyor ve babam anneme seslendiği anda ekranda parazit görünüyor.

"Bu çirkin bir şaka mı?" diye soruyor Lucas öfkeyle. Boynundaki damar nabız gibi atıyor.

"Ne? Hayır!" Kaseti çıkarıp bakıyorum. Etikette 99 *Yazı* yazıyor. Doğru kaset. Emma bu kasetteydi. "Lucas, yemin ederim ki buradaydı. Emma bu kasetteydi. Ölmüştü. Annemle babam cesedi ortadan kaldırmışlar. Bunu herkesten saklamışlar." Kelimeler ağzımdan çaresiz bir panikle dökülüyor.

Lucas başını iki yana sallayarak birkaç adım geri çekiliyor. "Sen aklını kaçırıyorsun, Beth. Gerçekten aklını kaçırıyorsun."

"Hayır, bu doğru değil, Lucas," diye bağırıyorum. "Sana bu kasetteydi diyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama buradaydı, gördüm."

Tekrar kasete bakıyorum. Yirmi yıldan eski olduğunu, yıprandığını biliyorum. Ama daha birkaç gün önce izledim, nasıl bozulmuş olabilir? Fakat belki de... Eve zorla girenler.

Belki de aradıkları tek şey bu görüntüydü. Bir şekilde sildiler. Ya da kaset ben tekrar tekrar izlerken bozuldu. Yoksa Nicole ya da Michael mı yaptı? Kıymetli itibarlarının mahvolmasını istemiyorlardı. Ben bunların hiçbirini açıklayamadan Lucas oturma odasından geri geri yürüyerek çıkmaya koyuluyor ve bana sanki hayatındaki diğer herkesle birlikte ben de delirmişim gibi bakıyor.

"Bu bir hataydı," diyor.

Yüzüm buruşuyor, kaset elimden kayıp yere düşüyor.

"Hayır, değildi." Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorum. "Seni seviyorum, Lucas."

Yapabileceklerimden ya da kendisinin yapabileceklerinden korkuyormuş gibi benden uzaklaşıyor.

"Seni her zaman seveceğim, Beth ama kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşünerek aptallık etmişim. Sen iyi değilsin, ben de değilim."

"Bu kez birlikte atlatabiliriz," diye yalvarıyorum.

Lucas benimle tartışmıyor. Sadece başını iki yana sallıyor, topuklarının üstünde dönüyor ve evden çıkıyor. Hiçbir şey söylememek, her şeyi sonlandırmanın en kötü yolu. Yalvarma şansı yok. Doğru şeyi yapma, ona kapanış fırsatı vermeye çalıştığımı açıklama şansı yok. Lucas... öylece gitti. Gözüm yine oturma odasının zemininde duran VHS kasete kayıyor. Onu gördüm. Değil mi? Dizlerimin üstüne çöküp çığlık atıyorum. Lucas'ı tekrar kazandığımı düşündüğüm anda kaybetmenin acısı dayanılmaz. Ancak bir noktaya kadar dayanabiliriz, sonrasında acı dayanılmaz oluyor.

OTUZ YEDİ

MICHAEL

"Bu da ne?" diye bağırıyorum garaj yoluna girerken.

Nicole başını defterinden kaldırıyor. "Aman Tanrım! Ne yapıyor o?"

Ön bahçede ateş yanıyor. Karton kutu yığınlarının üstünde alevler titreşerek dans ediyor. Beth ateşin başında durmuş, kükreyen alevlere çakmaz gazı sıkıyor. Yeni yakıtla sıçrayan alevlerin yüksekliği bir metreyi geçiyor. Beth bir kutu daha alıp diğerlerinin üstüne atıyor. Küller havaya sıçrarken ateş dansını sürdürüyor. Arabayı garaj yolunun başındaki parkta bırakıp iniyor ve Beth'e doğru koşuyorum. Nicole de aynısını yaparken onun adını haykırıyor. Beth ya ikimizi de duymazdan geliyor ya da orada olduğumuzu fark etmiyor. Ateşe bir kutu daha atıyor. Üstünde *Elizabeth* yazıyor. Yanındaki çimlerin üzerinden benzin bidonunu alıp ateşe fırlatıyor.

Hızımı artırıp elimden geldiğince seri koşuyorum. "Beth!" diye çığlık atıyorum.

Kesinlikle bana bakmıyor. Gözleri benzin bidonunu yalayan alevlerden ayrılmıyor. Nihayet Beth'e ulaştığımda onu kucaklıyor ve ikimiz de yere düşmeden önce onu yangından olabildiğince uzağa çekiyorum. Benzin bidonu patlıyor. Alevler beş metre yükseliyor, korlar ve döküntüler her yana savruluyor. Vücudumu Beth'e siper ediyorum. Kollarımın açıkta kalan kısmına ve enseme vuran sıcaklık dalgasını, kıllarımın

yandığını hissediyorum. Parçaların düşmesi durup alevler azaldığında Beth'in üstünden kalkıyorum. Sırtüstü yatan Beth mavi göğe bakıyor. Gözlerinden aralıksız dökülen yaşlar yüzünün iki yanından süzülüp saçlarının arasına karışıyor.

"Beth!" diye bağırıyorum onu omuzlarından tutup sarsarak. "Beth!"

"O iyi mi?" Nicole başımızda duruyor.

Onu yine sarsıyorum, bu kez daha sert. Nihayet kendine geliyor. Gözleri önce bana, sonra Nicole'e, ardından tekrar bana çevriliyor.

"Ne halt ediyordun? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" diyorum ayağa kalkıp kıyafetlerime yapışan toz ve çimleri silkelerken.

"Ölmediğime göre pek de iyi bir iş çıkaramamışım," diye homurdanan Beth doğruluyor.

"Annemle babamın eşyalarını neden yakıyorsun?" diye bağırıyor Nicole. Yanan kutulara bakıyor. Bazıları *Bağışlanacaklar* ya da *Satılacaklar* olarak etiketlenmiş. Beth'e kızsın mı, onun için üzülsün mü karar veremiyormuş gibi gözleri seğiriyor.

Beth yavaşça ayağa kalkarken yalpalıyor. Sanki ayaklarının altındaki yer sarsılıyor. "Artık onların değil. Onlar öldü."

"Ee, ne olmuş? Bu onları yakabileceğin anlamına gelmiyor." Nicole ellerini beline koyuyor. "Madem her şeyi yakacaktın, o zaman geçen hafta boyunca her şeyi ayırmamızın ne anlamı vardı?"

"Hiçbir şeyin anlamı yok."

"Neden böyle davranıyorsun?" diye bağırıyor Nicole.

"Nasıl?" Beth gözlerini kısıyor. "Hareketlerimin bir sonucu yokmuş gibi mi? Canım ne isterse yapabilirmişim gibi mi? Bir süre sizin hayatınızı deneyeyim dedim."

Nicole başını iki yana salıyor. "Sen tam bir sürtüksün."

"En azından bir şeyim." Kaşlarını çatan Beth'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifade beliriyor. "Ah, bu arada evi satıyorum. Her şeyi satıyorum. Burada benim için hiçbir şey kalmadı," diyor. Sanki hayatına devam etmiş, biz çoktan geçmişin bir parçası olmuşuz gibi bizi görmezden geliyor.

"İyi. Durma, her şeyi sat," diye bağırıyor Nicole.

Boğazımı temizleyip omuzlarımı dikleştiriyorum. "Mali danışmanıma yarın evrakları göndertirim. Senin hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, Beth. Ben hepsini halledeceğim."

Bakışları keskinleşiyor. Artık beni görmezden gelmiyor, aksine dik dik bakıyor.

"Hayır." Oldukça net. "Bu evi sana satmaktansa yakmayı tercih ederim." Çenesini kaldırıyor.

İçimde kaynayan öfke taşmak üzere. Buna daha fazla katlanamam. "İyi. Aptal evin senin olsun. Tıpkı annem gibi burada yaşayıp burada ölebilirsin, umurumda değil."

"Michael!" diye araya giriyor Nicole.

Gözlerim kısılıyor. "Buraya yardıma geldim ama kurtarılabilir olmadığını bilmeliydim, ikiniz de öylesiniz." Lafa girmektense uyuşturucu komasına girmeyi tercih eden ablam Nicole'e bakıyorum. "Sizinle bir sonraki cenazede görüşürüz," diyorum, topuklarımın üstünde dönüp arabama doğru giderken.

"İkinizden birininki olacağına hiç şüphem yok," diye bağırıyorum omzumun üzerinden.

OTUZ SEKİZ

LAURA

27 ARALIK 1999

Brian yatakta yanıma oturuyor. Saçları duş yüzünden hâlâ ıslak. Kâküllerinden su damlaları boncuk gibi düşüp boynundan aşağı kayıyor. Titreyen ellerini uyluklarına bastırıp üst bacağı boyunca aşağı yukarı ovuşturuyor. Başucu lambası altın rengi bir ışık verse de odayı tamamen aydınlatmaya yetmiyor. Yüzünü gölgeler içinde bırakıyor.

"Ne demek Charles öldü?" diye soruyorum, doğruca yatağın önündeki şifonyerin üstünde duran tüplü televizyona bakarak. Ekranda hiçbir şey yok. Yalanlarından birini daha söylemesi için Brian'a bakmalıyım ama buna gerek yok. Sesinden anlarım. Yalan söyleme konusunda hiç iyi olmadı.

"Öldü demek."

"Nasıl?" diye soruyorum. Anlaşılan, her bir detayı ağzından çekip çıkarmam gerekecek. Eskiden birbirimizden hiçbir şey saklamazdık ama şimdi her şeyi saklıyormuşuz gibi geliyor.

Başını öne eğiyor. "Onu Eddie öldürdü."

Nefes alıp verişim anında değişiyor. Ciğerlerimden değil de sanki karnımdan geliyormuş gibi derinleşiyor.

"Ne? Nasıl? Ne oldu?" Kelimeler keskin çıkıyor.

Brian derin bir nefes alıyor. "Eddie ve ben Boar's Nest'teydik, sonra Charles geldi. Kendi hâlindeydi ama Eddie gözlerini ondan ayıramadı."

"O zaman neden çıkıp gitmediniz?"

"Eddie'yi gitmeye ikna etmeye çalıştım. Başka sorun çıksın istemedim ama o kalıp eğlenmek istedi. Sonra shot atmaya başladı, içtikçe Charles'ı daha az umursuyor gibiydi. Dolayısıyla her şeyin yolunda olduğunu sandım."

"Ama değildi, değil mi?" diye soruyorum.

Brian başını iki yana sallıyor. "Hayır. Bir noktada Eddie tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Charles çıktıktan kısa bir süre sonraydı. Ama Eddie geri gelmedi. Fenalaştığını sanıp onu kontrol etmeye gittim ama tuvalette yoktu. Eve gittiğini düşündüm, hesabı kapatıp ben de eve gelmeye karar verdim." Brian soluğunu bırakıp ensesini ovuşturuyor.

"Sonra ne oldu?"

"Parkın içinden geçerken boğuk bağırışlar duydum. Sesin geldiği tarafa gittim ve Eddie'yi gördüm. Bir ağacın yanına kıvrılmıştı, kan içindeydi, ağlıyordu. Ondan birkaç adım ileride de Charles karlarda kan revan içinde, dövülmüş hâlde yatıyordu." Brian gözyaşlarını bastırıyor.

"Polisi aradın mı?"

Başını bana çeviriyor ama ben ona bakmıyorum. Sadece siyah televizyon ekranına bakıyorum. "Elbette hayır."

"Tanrım, Brian. Bana yine 'elbette hayır' deme. Neden aramadın?"

"Eddie'yi polislere verir miyim sanıyorsun?"

"Birini öldürdü."

"Evet çünkü Charles'ın, kızının ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu sanıyordu."

"Sen ve senin isimsiz ihbarın olmasa, Charles bu işe asla dahil olmazdı." Gözlerimi kısıyorum.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor ama itiraz etmiyor, dolayısıyla doğru olduğunu anlıyorum. Bunu sırf Emma'yı

aramayı bıraksınlar diye yaptı. Charles kolay bir hedefti. Ayrıca kasabada kimse onu umursamıyordu. Elbette diğerleri de ona katılıp Brian'ın isimsiz yalanını destekledi. Grove Emma için adalet istiyordu ve nerede bulduklarının bir önemi yoktu.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor. "Ben sadece bizi korumak istedim." Sesi çatlıyor, başını utançla önüne eğiyor.

"Bunun dışında her şeyi yaptın."

"Bu doğru değil, Laura. Ben bizi koruyorum."

"Charles şimdi nerede? Yani cesedi," diye soruyorum.

"İcabına baktım."

"Ne demek *icabına baktım*? Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

İşaret ve ortaparmaklarımla küçük daireler çizerek şakaklarıma masaj yapıyorum. Henüz başım ağrımıyor ama bu konuşmanın sonunda ağrıyacağını biliyorum.

"Peki ya Eddie?"

"Onu temizledim, eve götürdüm ve olanları hiç kimseye, Susan'a veya Lucas'a bile anlatmamasını söyledim," diyor Brian. "Soran olursa, gece saat on iki buçukta birlikte eve yürüdüğümüzü söylemesini tembihledim."

"Arayıp ihbarda bulunmamalıydın."

"Sen de Emma'nın bisikletini ortaya çıkarmamalıydın."

"Bunu bana yüklemeye kalkma. Emma konusunda polisi aramayı reddeden sendin," diye çıkışıyorum. "Hâlâ her gün kendime yaptığımız şeyi neden yaptığımızı sorup duruyorum. Neden sana olan sevgimin ve sadakatimin gözlerimi kör etmesine, beni sorular sormaktan alıkoymasına izin verdim? Yani sakın beni sorgulamaya kalkma. Neden bu pisliğin içindeyiz? Neden yardım çağırmadın?"

"Sana söyledim. Yapamazdım. Zamana ihtiyacım var."

"Zaman doldu, Brian. Bana her şeyi anlatmazsan, Emma Harper'a ne olduğuna dair kahrolası her bir detayı söylemezsen, polise kendim gideceğim. Bize ne olacağı umurumda değil. Artık böyle yaşayamam." Başımı ona çeviriyorum.

Derin bir nefes alıp bana dönüyor ve gözlerime bakıyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun, Laura?"

"Hayır. Bilmek istemiyorum. Bilmek zorundayım. Christie Roberts'ın kaybolmasıyla da bir ilgin varsa, bunu da bilmek istiyorum."

Brian yenilgiyi kabul edip başını öne eğiyor. "Tamam," diyor. Derin bir nefes alıyor ama bu kez devamında gerçekleri serbest bırakıyor.

Orada sessizce oturup kocamın bana Emma Harper'a ne olduğunu, yaptıklarımızın nelere yol açtığını anlatmasını dinliyorum. Konuşması bittiğinde hem ondan hem de kendimden nefret ediyorum ama onu suçlamıyorum... çünkü yerinde olsam, ben de aynı şeyi yapardım.

OTUZ DOKUZ

NICOLE

Michael'ın kiralık arabasının tekerlekleri garaj yolundan çıkıp altmış kilometrenin üstünde hızla yola girerken gıcırdıyor. Eşyalarını bile almadı. Öylece bıraktı. Beth ters yöne, eve doğru sert adımlarla ilerliyor. Ön kapı *güm* diye kapanarak öfkesini vurguluyor. Alevler kutuları yakarak yükselmeye devam ediyor. Besleyen kimse olmadığından bir saate sönecek ve geride sadece kor ve kül kalacak. Dedikleri doğru: Hiçbir şey sonsuza dek sürmüyor.

Hafif bir esinti çıplak kolumu karıncalandırıyor. Son dört haftadır alçıdan başka bir şey hissetmemişti. Doktor nihayet bugün çıkardı. Kolumun yeterince güçlü olduğunu, fazladan desteğe ihtiyacım olmadığını söyledi. Bu, kolum için doğru olabilir ama benim için doğru olduğundan o kadar emin değilim.

Evin içinde Beth'e sesleniyorum. Onu en son ne zaman bu kadar sinirli gördüğümü hatırlamıyorum. Belki babam kaybolduğunda. Belki dizini sakatladığında. Ya da belki benimle uğraşırken. Arka bahçeye açılan sürgülü cam kapı biraz aralık. Rüzgâr bu boşluktan ıslık çalarak içeri giriyor. Kapamak için gidince yamaçtan aşağı, vadiye doğru sert adımlarla ilerleyen Beth'in başının aşağı yukarı sallandığını görüyorum. Bir eli yumruk hâlinde yanında, diğerinde spiralli bir defter tutuyor. Annemin günlüklerinden birine

benziyor. Onu da mı yakacak, merak ediyorum. Peşinden gitmeyi düşünüyorum ama yalnız kalmak istediğini anlıyorum. Başlattığı her yangını söndürebilirim ama içindeki yangına müdahale edemem. Vadi Beth'i yutunca gözlerim çıplak kalan ağaçlara takılıyor. Kış mevsimine dayanabilmek için enerji tasarrufu adına en nazik organları olan yapraklarının neredeyse tamamını dökmüşler. Bazen hayatta kalabilmek için bazı parçalarınızı kaybetmeniz gerekir.

Gökyüzü kararıp çelik grisine dönüyor. Uzakta üst üste yığılmış kalın, dolgun bulutlar bize doğru gelirken fırtınaya hazırlanıyorlar. *Ne kadar da uygun.* Beth bir düzine kadarını yakmış olmasına rağmen kutu yığınları hâlâ oturma odasını dolduruyor. Koridordan odama doğru yürüyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Mühürlü beyaz zarf başucu lambasına dayalı duruyor. Üstünde annemin elyazısıyla *Nicole* yazıyor. Daha açmadım. Avukatın her birimize zarfları verirken söylediklerini hatırlıyorum: *Anneniz cenazeden sonra açmanızı istedi.* Cenaze dündü. Zarfı alıp çeviriyorum. Bir seloteyp parçası kapağı tutup annemin bana bıraktığı kelimeleri saklıyor. Parmaklarım yapışkanı kaldırıyor. Annem bana ne söylemek istedi?

Kapağı açıp katlı duran kâğıdı çıkarıyorum. Yaklaşık üçte biri olmadığından atılacak bir şey gibi duruyor. Annemin neden tam sayfa kullanmadığını merak ediyorum. Söyleyecek çok şeyi yok muydu? Kâğıdın bir tarafı boş ama diğerinde elyazısıyla iki satır var. Gözlerim kelimeleri tarıyor. Çok fazla değiller. Ama yine de onları tekrar tekrar okuyup her bir harfi sindirmeye çalışıyorum. Bir damla gözyaşı kâğıda düşüp *hak ettiğim* kelimelerinin siyah mürekkebini akıtıyor. Diğeri *istediğim* kelimesinin üstüne damlıyor. Öfkeyle hızlanan nefeslerim burun deliklerimden kısa patlamalar hâlinde

çıkıyor. Kanım kaynadıkça tenim ısınmaya başlıyor. Mektup parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor. Dudaklarımdan annemin veda kelimeleri bir kez daha dökülüyor...

Sen istediğim çocuk değilsin ama hak ettiğimsin.
-Pişmanlıkla, annen

@ayisigikitap

KIRK

BETH

Yağmur bugün yağmıyor. Gürlüyor, savruluyor, kırbaçlıyor, cezalandırıyor. Sanki gökyüzü öfkeli de memnuniyetsizliğini sergiliyor. Peşim sıra sürüklediğim küreğin tahta sapını daha sıkı kavrayıp uzun otların üstünde çekiyorum. Diğer elimde annemin defterlerinden biri kıvrılmış hâlde duruyor. Emma kaybolduktan iki ay sonra, 15 Ağustos 1999 tarihinde yazdığı kısım açık. Dikkatimi çeken son satırdı. Şöyle yazmış: *Gömebileceğim çok şey olduğunu öğrendim ama geçmiş bunlardan biri değil.* Emma Harper hiç bulunamadı ve bence bunun nedeninin bu araziden hiç çıkmamış olması.

İleride derenin sesini duyabiliyorum; sanki konuşmaya, yirmi yıl önce yuttuğu sırları açıklamaya çalışıyormuş gibi çağıldıyor. O VHS kaset olmadan elimde Lucas'a doğru söylediğimi kanıtlayacak hiçbir şey yok. Lucas olmadan da hiçbir şeyim yok.

Yağmur toprağı çamurlaştırıp yumuşatarak küreğimin rahatça girmesini sağlıyor. Sanki ebeveynlerimin gömdüğü geçmişi yeryüzüne çıkarmamı istiyor. X Otoyolu'nun derenin üstünden geçtiği köprüden başlıyorum. Emma videoda buradaydı. Geçidin altında yatıyordu. Kol kaslarımı zorlayarak kazıyor, büyük yığınlar hâlinde kaldırdığım toprağı kenara atıyorum. Küreği toprağa her sapladığımda, *Burada olmalı,* diye kendi kendime tekrarlıyorum.

Sadece soluk almak, kollarımı sallamak ve yüzüme yapışan sırılsıklam saçlarımı tekrar toplamak için duruyorum. Yağmur daha da şiddetleniyor, uzaklarda gök gürlüyor. Karanlık gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyor. Bir an durup küreğime yaslanarak geldiğim aşamaya bakıyorum. Her biri yarım metre derinliğinde birkaç küçük çukur köprünün altına yayılmış durumda. Ama Emma'dan bir iz yok. Birkaç derin nefes alarak kendimi topluyor ve her bir çukuru elimden geldiğince hızla genişletiyorum. Kaslarım pes edince dizlerimin üstüne çöküyorum. Çamur kotuma ve ayakkabılarıma yapışıp beni daha da zorluyor. Ciğerlerim hava almak için çırpınıyor. Sanki cam kırıkları soluyormuşum gibi hissediyorum ve buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Çığlık atıyorum. Beton üst geçitte yankılanan sesimi şiddetli bir gök gürültüsü bastırıyor; gökyüzü altta kalmak istemiyor. Dere yükselip sığ kıyısına en yakın çukuru yavaşça dolduruyor. Baharda derenin ne kadar yükselebildiğini hatırlıyorum. Tüm buralar yılın birkaç ayı sular altında kalıyor. Emma dereye bu kadar yakın gömülmüş olsa, toprak onu uzun zaman önce dışarı atardı.

Gözlerim bu mülkü tarım arazilerinden ayıran telörgülere kadar kıyı şeridini takip ediyor. Sağ tarafta aşırı büyümüş otlar, yoğun çalılar ve birbirlerine dolanarak kaynak için mücadele eden genç ağaçların bulunduğu sık bir orman var. Oradan yabani otlarla kaplı bir alana ve ötesinde vadiye giden yol uzanıyor. Belki Emma oradadır. Ayağa kalkıp küreği arkamdan sürükleyerek yamaca doğru yürümeye başlıyorum. Emma'yı ben bulamazsam kimse bulamaz. Yabani otlara ulaşmadan hemen önce bir çan sesi beni durduruyor. Rüzgârın esmesiyle bir kez daha çınlıyor. Daha iyi duyup nereden geldiğini anlayabilmek için nefesimi tutuyorum. Ormanın derinliklerinden geliyor.

Sadece soluk almak, kollarımı sallamak ve yüzüme yapışan sırılsıklam saçlarımı tekrar toplamak için duruyorum. Yağmur daha da şiddetleniyor, uzaklarda gök gürlüyor. Karanlık gökyüzü şimşeklerle aydınlanıyor. Bir an durup küreğime yaslanarak geldiğim aşamaya bakıyorum. Her biri yarım metre derinliğinde birkaç küçük çukur köprünün altına yayılmış durumda. Ama Emma'dan bir iz yok. Birkaç derin nefes alarak kendimi topluyor ve her bir çukuru elimden geldiğince hızla genişletiyorum. Kaslarım pes edince dizlerimin üstüne çöküyorum. Çamur kotuma ve ayakkabılarıma yapışıp beni daha da zorluyor. Ciğerlerim hava almak için çırpınıyor. Sanki cam kırıkları soluyormuşum gibi hissediyorum ve buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Çığlık atıyorum. Beton üst geçitte yankılanan sesimi şiddetli bir gök gürültüsü bastırıyor; gökyüzü altta kalmak istemiyor. Dere yükselip sığ kıyısına en yakın çukuru yavaşça dolduruyor. Baharda derenin ne kadar yükselebildiğini hatırlıyorum. Tüm buralar yılın birkaç ayı sular altında kalıyor. Emma dereye bu kadar yakın gömülmüş olsa, toprak onu uzun zaman önce dışarı atardı.

Gözlerim bu mülkü tarım arazilerinden ayıran telörgülere kadar kıyı şeridini takip ediyor. Sağ tarafta aşırı büyümüş otlar, yoğun çalılar ve birbirlerine dolanarak kaynak için mücadele eden genç ağaçların bulunduğu sık bir orman var. Oradan yabani otlarla kaplı bir alana ve ötesinde vadiye giden yol uzanıyor. Belki Emma oradadır. Ayağa kalkıp küreği arkamdan sürükleyerek yamaca doğru yürümeye başlıyorum. Emma'yı ben bulamazsam kimse bulamaz. Yabani otlara ulaşmadan hemen önce bir çan sesi beni durduruyor. Rüzgârın esmesiyle bir kez daha çınlıyor. Daha iyi duyup nereden geldiğini anlayabilmek için nefesimi tutuyorum. Ormanın derinliklerinden geliyor.

Alçak dalları iterek kendime yol açıyor, devrilmiş ağaçların üstünden geçiyor, dulavratotu ve devedikenlerinin etrafından dolanıyorum. Ölü bir çalının içinden büyümüş yemyeşil otlardan oluşan duvarı parçalamak için küreği kullanıyorum. Sapları, budakları ve damarlı yaprakları odunsu çalıyı sararak varlığını boğuyor. Sonunda istilacı otları aşmayı başarıyorum. Boşluk küçük bir düzlüğe açılıyor. Çan yine çınlıyor. Bir kedi tasmasına takılı. Tasma toprağa saplı tahta bir haça asılı duruyor. Orta kısmına keçeli kalemle *Mooch* yazılmış. Elyazısı bir çocuğa ait gibi, kelimeler solup açık griye dönmüş. Bu yazıyı tanıyorum. Benim yazım. Mooch benim kedimdi. Ben sekiz yaşındayken öldü. Birkaç adım ileride bir haç daha var. Üzerine *Timmy* yazılmış; ailemizin ilk köpeğiydi. Bir başka haçta *Sasha* yazıyor; o da başka bir köpek.

Kürek parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor. Dizlerimin üstüne çöküp geçmiş için ağlıyorum. Akıtacak daha fazla gözyaşım kalmayınca başımı kaldırıp açıklığa bakınıyorum. Yağmur damlaları yılan gibi kıvrılan dalların arasından kayıp gidiyor. Bir şimşek çakmasıyla gökyüzü aniden aydınlanıyor. Ardından yüksek sesli bir gök gürültüsü duyuluyor. Derin bir iç çekip ayağa kalkıyorum. Gözlerim tekrar haçlara gidiyor ve sayılarının daha fazla, tam olarak altı tane olduğunu fark ediyorum. Açıklığın iki tarafında üçer tane var. Timmy, Sasha, Mooch, Butterfly, Goofy ve Garfield. Diğer taraftaki üç haça biraz daha yaklaşıyorum. Butterfly, Goofy ve Garfield.

"Butterfly," diyorum yüksek sesle ama isim kulağıma yabancı geliyor; daha önce hiç söylemedim. Butterfly adında bir evcil hayvanım olduğunu hatırlamıyorum. Belki annemle babam ben taşındıktan sonra almışlardır. Ama öyle bir şey de hatırlamıyorum.

Kürek *Butterfly* yazan haçın önündeki toprağa saplanıyor. Kaslarım güçsüz düşene kadar kazıyorum, bir noktadan sonra yorgunluğu hissetmeyip kazmaya devam ediyorum. Çukur giderek derinleşip genişliyor ve sonunda küreğin ucu sert bir şeye çarpıyor. Dizlerimin üstüne çömelip burada gömülü şey her neyse çıkarmak için ellerimle kazmaya devam ediyorum. Nihayet göründüğünde nefesim kesiliyor, arkaya devrilirken boğulacak gibi oluyorum. Bu bir iskelet. Ama bir hayvana ait değil.

@ayisigikitap

KIRK BİR

NICOLE

Frene sertçe basıyorum, annemin steyşın vagonunu U.S. Bankası'nın önündeki parka girerken tekerlekler ıslak asfaltta kayıyor. Aslında bu teknik olarak artık benim steyşın vagonum. Buraya kadar nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Yolu, diğer arabaları ya da trafik işaretlerini gördüğümü hatırlamıyorum. Sanki bunca zamandır suyun altındaymışım gibi tüm duyularım boğulmuş durumda. Dikiz aynasından kendime bakıyorum. Gözlerimin çevresinde kan damarları çatlayarak küçük, kırmızı ve mor noktalar bırakmış. Başım patlayacakmış gibi hissedene kadar çığlığımı içimde tutmaktan kaynaklanmış olabilir. Rimelim akıp yanaklarıma bulaşmış. Onları silip kendime çekidüzen vermeye çalışıyorum, saçlarımı düzeltip gözlerimi kuruluyorum.

Yağmur ön cama vuruyor. Elimi açıyorum, kanlı oyuklarla çevrili küçük, gümüş bir anahtar ortaya çıkıyor. Hava, bu kadar sıkmaktan yıpranmış cildimi yakıyor. Birkaç derin nefes alıyorum. Annemin Beth'e bıraktığı kasa bu bankada ve içinde biraz para ya da en azından satabileceğim değerli bir şey olduğundan eminim. Ellerim titriyor, harap olmuş damarlarım sadece tek doz düşüncesiyle bile canlanıyormuş gibi geliyor. Tende küçük bir batma, kırmızı bulut, ani gelen coşku. İçten dışa tüm vücuda yapılan masaj hissi. Tüm sorunlarım anında yok olacak. Annemin yazdıkları unutulacak. İhtiyacım olan tam da bu.

Güneş gözlüğümü takıp arabadan iniyor, yağmurdan kaçınmak için kapıya koşuyorum. Bankada yaka kartında *Mel* yazan yaşlı bir kadın tarafından karşılanıyorum. Üzerimde gezinen bakışları yargılıyormuş gibi sertleşip yumuşuyor. Bana nasıl yardımcı olabileceğini sorup ince dudaklarını büzüyor.

Çantamdan bir kâğıt parçası çıkarıp bizi birbirimizden ayıran cam bölmenin altından uzatıyorum. "Kiralık kasayı açmak istiyorum."

Kadın kâğıdı alıp inceliyor. "Siz Laura Thomas mısınız?"

"Hayır, kızıyım. Annem bu hafta vefat etti."

Mel başını eğip anlayışlı gözlerle bana bakıyor. "Başınız sağ olsun."

"Teşekkürler," diyorum.

"Ölüm sertifikanız var mı?"

Başımı iki yana sallıyorum.

Banka memuru kâğıda bir kez daha baktıktan sonra bilgisayara bir şeyler yazıyor. "Bakalım ne yapabilirim." Ekranı soldan sağa doğru okuyor. "Burada kasaya giriş için Elizabeth Thomas'ın yetkilendirildiği yazıyor. Sanırım bu siz oluyorsunuz."

"Evet." Başımı salıyorum.

"Pekâlâ. Sadece kimlik kartınızı görmem gerek." Zayıfça gülümsüyor.

Olmadığını bildiğim bir şeyi arıyormuş gibi yapmak için çantamı karıştırıyorum. Not defterlerini ve günlükleri çekiştirirken ellerim titriyor.

"Evde unutmuş olmalıyım," diyorum omuzlarımı düşürerek.

Mel çenesini kaldırıyor. "Çok üzgünüm. Kimlik kartı olmadan bir şey yapamam."

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Yapamam. Üzgünüm."

Gözlerimi silmek için sadece bir anlığına güneş gözlüğümü çıkarıyorum. Kadının bakışları daha da anlayışlı bir hâl alıyor. Kendini kötü hissettiği belli. Sevdiğiniz birini kaybetmek ortak bir tecrübedir ve bu yüzden başkaları bunu yaşarken onlara bir şeyler veririz. Güveçler, para, çiçek, hatta izin. Omzunun üzerinden bankanın diğer tarafındaki açık kapıya bakıyor. Odadan mırıltılar geliyor. Bakışlarını bana çeviriyor.

"Kasanın anahtarı sizde mi?"

Cebimden çıkarıp ona gösteriyorum.

"Tamam. Soran olursa, bana kimlik kartınızı gösterdiniz," diyor küçük bir tebessümle.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

Mel arka tarafa doğru bana eşlik ederken topukları zemin karolarında tıkırdıyor. Birkaç anahtar ve bir şifreyle açılan büyük kapıya geliyoruz. Kapının diğer tarafında zeminden tavana kadar metal kutularla kaplı bir oda var. *1407* yazana doğru yürüyüp bir anahtar sokuyor.

Omuzunun üstünden bakıp, "Sizinki buraya girecek," diyor.

Kendi anahtarımı kilide sokuyorum, aynı anda çeviriyoruz.

Küçük bir kapak tıkırdayarak açılıyor. Mel içinden uzun, metal bir kutu çıkarıp odanın ortasındaki masanın üstüne yerleştiriyor. "Sizi yalnız bırakayım," diyor.

Ona teşekkür ediyorum. Mel dışarı çıkıp beni annemin geride bıraktığı... beni özgür kılacak şeylerle baş başa bırakıyor.

Durup derin bir nefes aldıktan sonra kiralık kasayı açıyorum. İçinde para desteleri, nadir mücevher parçaları ya da rehin verebileceğim değerli bir şey yok. Sadece üzerinde annemin elyazısıyla *Gerçek* yazan büyük, kahverengi, mühürlü

bir zarf var. Zarfı alıp parmaklarımı üstünde gezdiriyorum. Burada bir mektuptan fazlası var. Bazı yerleri şişkin. Metal klipsi çıkarıp kapağı kaldırıyor ve zarfın içindekileri kutuya boşaltıyorum. Ortasında siyah taş bulunan küçük bir yüzük metal kutuya çarparak takırdıyor. Yüzüğü alıp parmak ucumu oval taşın üstünde gezdiriyorum. Taşın rengi siyahtan maviye dönüyor. Bu bir ruh hâli yüzüğü, 90'lardan kalma bir hatıra. Onu bırakıp zarfı ters çevirerek sallıyorum. Eski bir makbuz, yırtık bir giysi parçası masaya düşüyor. İçindeki her şey çıkmayınca elimi sokup bir tane mavi Birincilik kurdelesi çıkarıyorum. Onu yüzüğün yanına koyuyorum. Nedense birbirlerine aitlermiş gibi hissediyorum.

Önce makbuzu inceliyorum. Beş bin dolarlık bir havale. Gönderildiği ismi ve alt taraftaki babamın imzasını tanıyorum. Parmaklarım yıpranmış, yırtık kumaş parçasına kayıyor. Çevirince diğer tarafına bir isim işlendiğini görüyorum. O ismi de tanıyorum. Elimi zarfın dibine sokup bir mektup çıkarıyorum.

Katlı kâğıdı açarken içinde yazanların hayatımı ikiye böleceğini biliyorum: Gerçeği bilmeden önce ve öğrendikten sonra.

Mektubu okurken her şaşırtıcı itirafta nefesim kesiliyor. O kadar ama o kadar inanılmaz ki, sanki kurmaca bir eser okuyormuşum gibi hissediyorum ama öyle değil. Bu gerçek... Üstelik çok çirkin bir gerçek.

Son satıra geliyorum.

Bu sırları mezara götürdüm ama daha fazla taşıyamam.
Laura Thomas

KIRK İKİ

BETH

Butterfly, Goofy ve Garfield'ın gömülü olduğu yerler tamamen açılana kadar kazmayı bırakmıyorum. Durduğum andaysa yere yığılıp birbirine dolanmış dallara ve üstlerindeki karanlık gökyüzüne bakıyorum. Üzerime bulaşan en pis şey ıslak çamur değil; yalan, keder ve utanç. Yağmur doğal şekilde oluşmuş saçaklardan süzülüp terli cildime sıçrıyor. Göğün gürlediğini topraktaki titremeden hissedebiliyorum ama sesini duymuyorum. Her gümbürtü bir uyarı gibi geliyor: Kaç, git, birine söyle, bir şey yap. Ama sadece orada yatıyor, nefes almak için uğraşıyor, bunun... tüm bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ağlıyor da olabilirim. Emin değilim. Hem uyuşmuş gibiyim hem de her şeyi hissediyorum. Parmaklarım kürek tutmaktan sızlıyor. Avuçlarım su topladı ve çoktan yaralar açıldı. Boğazımda düğümlenen hıçkırık yemek borumun duvarlarını gererek büyüyor. Güçlükle yutkunup bastırmaya çalışıyorum ama hiçbir yere gitmiyor. Yan dönüp yeni kazılmış çukurlara bakıyorum.

Butterfly'ın kim olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Susan, Emma'ya neşeli ve etrafta sürekli uçuşur gibi gezindiğinde kelebek derdi. İskeleti küçük ve narin. Vücudu çürüdüğü ve giysileri parçalandığı için geriye kalan tek şey bu.

Garfield'ın kim olduğundan emin değilim, lakap da tanıdık gelmiyor. Onun da iskeletten başka bir şeyi kalmadığından uzun süre önce ölmüş bir yetişkin olduğunu biliyorum.

Goofy için ağlıyorum. Bu, annemin sinirlendiğinde bile ciddi ifade takınamayan babama seslenme şekliydi. Onun babam olduğunu, yüzükparmağının kemiğinde gevşekçe duran alyanstan anlıyorum.

Annemin uyarısı aklıma geliyor ve ancak şimdi ne demek istediğini anlıyorum; en azından bir kısmını.

Baban. O kaybolmadı.

Tanıdık bir ses adımı söylüyor ama sanki suyun altındaymışım gibi boğuk şekilde duyuyorum. Oturup yüzümü siliyorum. Gözyaşları, yağmur ve çamur birbirine karışıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ki kalp atışlarım düşmeden ayakta durmama yetecek kadar yavaşlasın. Adımı tekrar duyuyorum. Bu kez daha yüksek.

"Buradayım," diye bağırıyorum, çamurdan kurtulmaya çalışırken.

Dallar çıtırdıyor. Ayakkabılar ıslak çimenlere pat pat vuruyor. Aşırı büyümüş yabani otlar birbirlerine sürtündükçe hafifçe hışırdıyor.

"Hey," diye bağırdığını duyuyorum.

Rüzgâr dalların arasından ıslık çalarak eserken annemin son sözlerini bir kez daha bana getiriyor. Şöyle fısıldıyor: "Sakın güvenme..."

KIRK ÜÇ

NICOLE

Otoyolda hız limitinin on beş kilometre altında ilerleyen bir kamyoneti solluyorum. Yanından geçerken el hareketi çekiyor. Genelde aynı şekilde karşılık veririm ama şu an bir elim direksiyonda, diğeriyle de çaresizce telefon numarası tuşlamaya çalışıyorum. Yeni telefonuma hiçbir numarayı kaydetmedim, dolayısıyla her rakamı hafızamı kullanarak yazıyorum. Doğruca sesli mesaja düşüyor. Tekrar tekrar arıyorum ama her seferinde karşıma sesli mesaj çıkıyor. Telefonu öfkeyle yolcu koltuğuna fırlatıp direksiyonu iki elimle kavrıyorum. Ayağım gaz pedalına daha kuvvetlice basıp steyşın vagonun hızını seksenden doksana çıkarıyor. Motor hırlayarak daha süratli gitmek için çabalarken hız artışı yavaş yavaş gerçekleşiyor.

Dünya önümden bulanık şekilde geçiyor ama bunun nedeni hızlı gitmem değil, az önce bildiğim her şeyin yalan olduğunu öğrenmiş olmam. Bununla başa çıkabileceğimden de emin değilim. Tekrar telefona uzanıp arama ekranını açıyor ve yeni bir numara tuşluyorum. Hat anında bağlanıyor.

"911, acil durumunuz nedir?" diye soruyor operatör.

"Wisconsin, Allen's Grove'daki W9164 Hustis Sokağı'na polis gelmesi gerekiyor."

"Hanımefendi, lütfen sakin olun. Adınız nedir?"

"Nicole. Nicole Thomas."

"Polis istiyorsunuz. Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Gömülü cesetler var. Üç tane."

"Sağlık görevlisine ihtiyacınız var mı?" diye soruyor. Parmakları klavye tuşlarına basıyor.

"Hayır, hepsi ölü."

"Adresinizin Wisconsin, Allen's Grove'daki W9164 Hustis Sokağı olduğunu söylediniz?" diye teyit ediyor.

"Evet," diyorum.

Doğruca Grove'a giden X Otoyolu'nun başına ulaştığımda ev görüş alanıma giriyor. Mülkümüz sağda, ev en yüksek noktasında bulunuyor."Üç ceset bulduğunuzu mu söylediniz?" diye soruyor operatör ama soruya cevap veremiyorum. "Bayan Thomas, orada mısınız?"

"Evet."

"Polise haber verdim, yoldalar. Cesetleri bulduğunuz adres ticari bir bina mı, ev mi? Size mi ait?"

"Ev," diyorum.

KIRK DÖRT

BETH

Yabani otlardan oluşan duvarı o aşamadan ben aralarından geçiyorum. Ürküp yerinden sıçrıyor, beni baştan aşağıya süzerek perişan hâlimi inceliyor. Mesafemi koruyup aramızda altı adım bırakıyorum. Yağmur şimdi daha hafif yağıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Lucas önce botlarına, sonra bana bakıyor. "Seni bulmaya geldim."

"Neden?" Küçük bir adım kadar geri giderek mesafemizi biraz daha açıyorum.

Ayakkabımın yanında bir taş var, hasar yaratacak kadar büyük ama kaldırabileceğim kadar hafif görünüyor. Bakışlarımı yine Lucas'a çeviriyorum. Yüzünü inceliyorum. Zaten biliyor muydu? Evde içinde dolanıp bir şey arıyor gibi görünmesinin nedeni bu muydu? Bu yüzden mi öfkeyle çıkıp gitti? Bir şeyleri çözmeye yaklaşmıştım da beni durdurması mı gerekmişti?

"Ne oluyor? Bir sorun mu var?"

Ona güvenebileceğimden emin olmadığım için ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden sadece bakıyorum.

"Hayalet görmüş gibisin, Beth," deyip bana doğru bir adım yaklaşıyor. İrkiliyorum.

Arkamdaki birbirine dolanmış bitkilere bakıyorum. Gerçek orada, yirmi küsur yılın tüm pisliği çamurdaki üç deliğe

indirgenmiş durumda. Bu, annemle babamı lekelemek anlamına gelse bile ona yalan söylemediğimi kanıtlayabilirim. Ona bir veda fırsatı, cevaplar verebilirim...

Sakın güvenme...

Ama belki de Lucas cevapları zaten biliyor. Belki vedasını çoktan etti ve şimdi de o vedanın gömülü kaldığından emin olmak için burada.

"Lucas... benim burada olduğumu nereden bildin?"

"Çöpü çıkarmıştım, sonra kendimi sizin garaj yolunun başında durmuş, seninle konuşmaya gelip gelmemeyi düşünürken buldum. İşleri o şekilde bıraktığımız için kendimi kötü hissettim. Çığlık attığını duydum ve koşarak buraya geldim."

Sadece bakıyorum. Kafamın içinde doğru düzgün düşünmeme engel olacak kadar çok duygu ve soru dönüp duruyor ki. Çığlık attığımı hatırlamıyorum. Belki de attım. Şu anda mezarları kazdığımı bile hatırlamıyorum.

"Beth? Yaralı mısın?" diye soruyor Lucas, bana doğru bir adım daha atarak.

Başımı iki yana sallayıp bir adım geri çekiliyorum.

"O zaman neden çığlık atıyordun?"

"Atıyor muydum?"

Bana tuhaf bir şekilde bakıyor. "Evet ama neden?"

"Çünkü bir şey buldum."

"Ne? Ne buldun?"

Mavi gözleri beni okyanus dalgaları gibi içine çekiyor. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmesem de direnemiyorum. "Emma'yı," diyorum.

Ağzı şaşkınlıkla açılıyor, gözleri o kadar irileşiyor ki köşelerinden çatlayacaklarını düşünüyorum.

Konuşmasına, tepki vermesine ya da bana yalancı demesine fırsat vermeden ekliyorum: "Ve babamı."

"Ne? Baban kasabayı yıllar önce terk etti."

"Hayır, etmemiş, Lucas." Altdudağım titriyor. "Bunca zamandır buradaymış."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Ölmüşler. Arkamdaki lanet olasıca topraktaki çukurlara gömülmüşler! Nesini anlamıyorsun?"

"Nasıl?" Gözlerinden yaşlar dökülürken başını inanamıyormuş gibi iki yana sallıyor. "Onları oraya kim oymuş?"

"Sana ebeveynlerimin Emma'nın ortadan kaybolmasıyla ilgileri olduğunu söyledim. Onu buraya gömen onlar olmalı." Annemle babamın karanlık sırlarını bunca yıl saklayan, birbirine dolanmış otlardan oluşan duvarı işaret ediyorum. "Ama babamı ya da yanındaki mezarda yatanı kim gömdü bilmiyorum."

Gözyaşlarım durmaksızın akıyor. Titriyorum, neredeyse hiçbir şey görmüyorum. Kalbim öyle hızlı atıyor ki sanki hiç atmıyormuş gibi geliyor. Sadece kesintisiz bir uğultu var.

Ne söylediğimi anlayan Lucas'ın yüzündeki kan çekiliyor. "Orada üç ceset mi var?"

"Sadece kemikler ama evet, üç tane."

"Beth... ebeveynlerin kız kardeşimi mi öldürdü?" Sesi çatallaşıyor. İfadesindeki üzüntü yerini öfkeye bırakıyor. Gözyaşlarının bıraktığı kırmızı izler dağılıyor, çatlayan kılcal damarlar gözlerini kan çanağına döndürüyor.

"Bilmiyorum, Lucas."

Yumruklarını sıkıyor, boynunda kalın bir damar küt küt atıyor. Öfkesinden, onlarca yıllık hareketsizlik sonrası patlamaya hazırlanan uykudaki bir volkan misali her an patlayacağından korkarak geriye doğru küçük bir adım daha atıyorum. Lucas kıstığı gözleriyle bana suçlar gibi bakıyor. "Kız kardeşimi onların öldürdüğünü mü *düşünüyorsun*?"

"Bilmiyorum." Ona üzgün olduğumu söylüyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Beynimde dönüp duran sorularla olup bitene anlam vermeye çalışıyorum. Neden Emma'yı öldürsünler? Hayır, bunu yapmış olamazlar. Ne annem ne de babam. Ama onu öldürmediyseler, neden polisi aramak yerine cesedi ortadan kaldırdılar? Neden hapse girme riskini aldılar? Neden bunca acı, güvensizlik ve üzüntüye sebep oldular, özellikle de kendilerinin küçük çocukları... Ah, aman Tanrım! Farkındalık yaşarken ve parçalar yerine oturmaya başlarken nefesim kesiliyor.

Lucas yaşlı, hiddetli gözlerle bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Sakın güvenme..." diyorum.

Bana doğru bir adım atıyor. "Ne? Neye sakın güvenmeyeyim?"

"Neye değil... kime." Başımı eğip inanamayarak sallıyorum.

"Kime güvenmeyeceksin, Beth?" diye soruyor.

Metalin kemiğe çarparken çıkardığı donuk patırtı, yağmur ve rüzgâr sesini anında bastırıyor. Ben başımı kaldırırken Lucas'ın yere düştüğünü görüyorum, küreğin kafatasına çarptığı yerden kan akıyor. Ona koşmak istiyorum ama yapamıyorum. Kaçmak istiyorum ancak onu da yapamıyorum. Kaç ya da savaş içgüdüsü gelmiyor. Korku ve şaşkınlıkla donup kalıyorum, hiçbir şekilde hareket edemiyorum.

"Geçmişi geçmişte bırakmalıydın, Beth," diyor Michael, kanlı küreğin sapını sıkıca kavrarken.

Birkaç adım geriye sendeleyerek aramıza biraz daha mesafe koyuyorum. Lucas otların üstünde hareketsiz yatıyor. Bir an sırtına odaklanıyorum, ciğerlerinin genişleyip daralmasını izliyorum. Nefes alıyor. Hâlâ hayatta.

"Ne yaptın sen, Michael?"

Küreği ayaklarıma doğru fırlatıyor, cebinden çıkardığı silahı bana doğrultuyor. "Küreği al da gidelim. Şu işi bitirelim." Michael silahı sallayıp bana kımıldamamı işaret ediyor.

"Lütfen, bir şey yapma..."

"Delirdin mi sen? Tanrım, Beth, sana zarar vermeyeceğim. Bunu isteseydim, milyonlarca kez yapabilirdim. Şimdi yürü."

Arkama dönüp dallar, ölü asmalar, çalılar ve ağaçların oluşturduğu karışıklığa bakıyorum. Bunca yıl boyunca her şey gözümün önünde durmuş, bu bitki örtüsü annemin en derin sırlarını saklamış, kökleri kirlenmiş, geçmişin çürüyen cesetlerinden beslenmiş. Ben de onlara mı katılmak üzereyim? Çömelip açıklıktan emekleyerek geçiyor, ölümün karnı tarafından yutuluyorum.

"Bu kadar yeter. Şimdi dön," diyor Michael açıklıktan geçip doğrularak.

Gözlerim mezarlar ve içlerindeki kalıntılara gidiyor. "Bu yüzden evi bu kadar çok istiyordun, değil mi?"

"Ding. Ding. Ding. Birileri bu boktan ev için bir ton para vermeme izin verseydi, hepimiz mutlu mesut kendi yolumuza giderdik ama hayır. Sen bunu yapamadın, Beth."

"Evi alabilirsin," diyorum.

"Bunun için artık çok geç. Başka kim biliyor?"

"Sadece ben."

"Nicole nerede?" Etrafa bakınıp fırtınanın arasında bir hareket olup olmadığını dinliyor.

"Bilmiyorum."

"Annemin steyşın vagonu onu park ettiğim yerde değildi. Gitti mi?"

"Öyle olmalı."

"Muhtemelen annemin bıraktığı mektubu açtı ve uyuşturucu bulmaya gitti. Lanet olsun, ben bile okuduğumda eroin kullanmayı düşündüm, üstelik uyuşturucuyla hiç alakam yok. Nicole'ü nasıl etkilediğini hayal edemiyorum." Sırıtıyor.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Benim mektubumu onunkiyle değiştirmiş olabilirim," diyor omuz silkerek. "Annemin Nicole'e söyleyeceği daha güzel şeyler varmış, ki onun uyuşturucu bağımlısı, benimse başarılı bir teknoloji girişimcisi olduğum düşünülürse bu şaşırtıcı."

"Evet ama niteliklerinden biri de katil olmak. Yani bahse varım, annem için bu durum başarılarını iptal etmiştir."

"Ben katil falan değilim," diyor taş gibi ifade ve ciddi bir ses tonuyla.

Çukurları işaret ediyorum. "O zaman neden üç isimsiz mezarın başında dikilirken bana silah doğrultuyorsun?"

Bakışları çukurlara kayıyor, iç çekip silahı indiriyor. Ama parmağının hâlâ tetikte olduğunu görebiliyorum.

"Emma'yı sen mi öldürdün?" diye soruyorum.

"Hayır... kazaydı."

"Nasıl? Kaza olsaydı, annem ve babam onu gömmezdi. Polise haber verirlerdi."

"Belki öyle. Belki değil." Omuz silkiyor. "Stresli bir durumda insanların ne yapacağını bilmek zor."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Önemi var mı? O öldü, hem de çok uzun zaman önce."

"Benim için önemli."

"Dediğim gibi, kazaydı." Burun delikleri genişliyor.

"Nasıl?"

"Derenin orada oyun oynuyor, taş sektiriyor, dolanıyorduk. Taşları daha yüksekten sektirmek için yamaçtan köp-

rüye tırmandık. Emma korkuluğun üstünden eğilip *Titanik* filmindeymiş gibi kollarını açtı ve kendisinin dünyanın kraliçesi olduğunu söyledi." Gözünde bir parıltı görüyorum ama sanki prova edilmiş bir konuşma yapıyor, kâğıttan okuyormuş gibi sesinde hiç duygu yok. "Emma'yı korkutmanın komik olacağını düşündüm ve sanki onu itecekmiş gibi ona doğru koştum. Öyle bir şey yapmayacaktım ama Emma arkasını dönüp de benim koştuğumu görünce irkildi. Geriye sendeleyip düştü." Michael iç çekiyor ve sanki kendisi ile hikâyesi arasında mesafe varmış gibi beş altı kez gözlerini kırpıyor. "Bir adımla dereyi ıskaladı ve yere çarptı. Başı bir taşa vurmuş olmalı çünkü her yerde kan vardı." Çenesi kasılıyor. "Onu uyandırmaya çalıştım ama hareket etmedi. Çocuktum. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden saklambaç oynuyormuşuz gibi onu çalılarla örttüm."

"Peki ya babam?"

"O gece Emma'yı aramaktan döndüklerinde ona her şeyi anlattım. Ağladı, bana sarıldı ve halledeceğini söyledi."

Ona inanmalı mıyım bilmiyorum ama inanmış gibi yapıyorum çünkü parmağı hâlâ tetikte.

"Peki babam neden o mezarlardan birinde yatıyor?"

Bir kez daha çukurlara bakıyor, ardından bana dönüyor. "O olduğunu nasıl anladın?"

"Alyansı parmağında."

Michael başını sallarken dudakları düz bir çizgi hâlini alıyor. "Babama ne olduğunu bilmiyorum."

"Burada gömülü olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır."

Ona inanmıyorum. Babamın öldüğünü ve o çukurda gömülü olduğunu yeni öğrendiğini söylüyor ama şaşkın, üzgün ya da yıkılmış gibi bir hâli yok. Biliyordu. Çığlık atmak is-

yorum ama sakin kalmalıyım. Onu konuşturmaya devam etmeliyim çünkü bu üç cesedin ebeveynlerimizin mülküne neden gömüldüklerini bilen canlı tek kişi o olabilir.

"Babam kaybolduktan sonra neden hiç gelmedin?"

"Çünkü benim için burası artık bir yuva değildi," diyor omuz silkerek.

Bir yalan daha. Eli silahı biraz daha sıkı kavrıyor.

"Üçüncü mezardaki kim?" diye soruyorum.

"Senden daha fazlasını bilmiyorum. Ben sadece Emma'yı biliyorum."

"Ve babamı," diye düzeltiyorum.

Michael derin bir iç çekip başını iki yana sallıyor. "Onu o mezara sokan benden ziyade suçluluk duygusu."

"Bu da ne demek?"

"Babam Emma'ya olanlar yüzünden beni hiç affetmedi ve kendi yaptıkları yüzünden kendisini de asla affetmedi."

"Onu suçlayabilir misin?"

"Evet, suçlayabilirim," diye bağırıyor aniden. "Kazaydı ve ben sadece çocuktum. Yetkililere gidebilirdi ama gitmemeyi seçti."

Babamın beni bisikletin üstünden iterek üzerime gelen bir arabanın önünden kurtarışını hatırlıyorum. Muhtemelen beni öldürecek olan darbeyle başını ön cama çarpmıştı. Onun sayesinde ben sadece dizlerimden hafifçe yaralanmıştım. O işte böyle bir adamdı. Çocuklarını korumak için her şeyi yapardı. Babam polise gidip Emma'nın ölümünü bildirmedi çünkü başka bir çaresi olmadığını düşündü. Bu bir kaza olamazdı.

"Babama ne oldu, Michael?" Onu arayarak geçirdiğim onca zamanı hatırlarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Onu bulmak için kendi hayatımı mahvettim, oysa

babam ölmüş ve çocukluğumun geçtiği evin arka bahçesine gömülmüş.

"Dediğim gibi, babam ne beni ne de kendini affedebildi." Sesinde öfke ve keder var. "Yedi yıl önce eve geldim. Kız arkadaşım beklenmedik bir şekilde ölmüştü ve annemle babamın yanında olmak istedim. Kaç yaşında olursan ol, bazen ebeveynlerine ihtiyaç duyuyorsun."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Onu, kız arkadaşını sen mi öldürdün?"

"Siktir git, Beth," diye bağırıyor. "Tıpkı babam gibisin. Onun da aklına tam olarak bu geldi ve aksine inanmadı. Ben yas tutarken ya da en azından tutmaya çalışırken o sürekli sorular sorup durdu. Gözlerinde görebiliyordum. Benim psikopat bir katil olduğumu düşünüyordu." Michael başını iki yana sallarken dudaklarını büküyor. "Beni koruduğu için pişmanlık duyduğu açıktı. Hata yaptığını düşünüyordu."

"Böyle düşündüğünden emin olamazsın," diyorum.

"Haklısın. Emin değildim. Ama sonra oldum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam üstüme geldi. Bana bağırdı. 'Oraya daha kaç çukur kazmalıyım, Michael? Ruhlarımız gibi evliliğim de orada gömülü. Senin yüzünden hiçbir şeyimiz kalmadı!' falan filan dedi. Öfkelenmeye ve bağırmaya hakkı vardı ama bunu aynaya bakarak yapması gerekirdi. O kendi kararını verdi. Ama sonra bana saldırdı, ellerini boynuma doladı ve elinden geldiğince sertçe sıktı. Beni öldürmeye çalışıyordu ve... Nefsi müdafaaydı."

Gözlerimi Michael'dan ayırmıyor, dikkatle ani bir hareket yapıp yapmayacağını izliyorum. O ise artık bana bakmıyor. Sanki bir tür transtaymış, o ânı yeniden yaşıyormuş gibi ormana bakıyor.

"Peki ya annem?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ona ne olmuş?"

"Babama ne yaptığını biliyor muydu?"

"Onu gömmeme annem yardım etti."

İçimde bir şey paramparça oluyor. Belki de ruhum. Annem biliyor muydu? Böyle bir şeyi nasıl kabul edebildi? Babamı bulmaya çalışırken kendi ailemi kaybetmemi nasıl izleyebildi? Arkasına yaslanıp Nicole'ün uyuşturucuyla kendini mahvetmesini nasıl seyretti? Babamın bir yerlerde olduğuna inanmamıza nasıl izin verdi? Onun bir gün geri dönüp hayatlarımıza yeniden gireceğini ummamıza nasıl göz yumdu?

"Annem neden böyle bir şey yapsın ki?" diye soruyorum.

"Çünkü babam böyle isterdi."

"Babam bunların hiçbirini istemezdi. Bak, ailemiz ne hâle geldi."

Gözlerimi kısarak ona bakarken anlamaya başlıyorum. Yedi yıldan sonra annemin cenazesi için gelmedi. Geçmişin gömülü kalmasını sağlamak için burada. "Madem o çukurun içinde yatıyor, bu hafta babamdan nasıl e-posta geldi, Michael?"

"Ah, hadi ama, Beth. En kolayı buydu. Bilgisayar konusunda ne kadar iyi olduğumu biliyorsun."

"İyi de neden? Neden böyle bir şeyle uğraştın?"

"Nicole'ü boş işlerle oyalamamı, ikinizi kavga ettirip diğer her şeyi görmezden gelmenizi sağlamamı, sonra evi alıp her şeyin gömülü kaldığından emin olmamı mı kastediyorsun... Basit. Kaseti silmemle aynı nedenden. Annemin günlüklerindeki sayfaları koparmamla aynı nedenden."

"Ya eve zorla girilmesi?"

"O Nicole'ün torbacısıydı." Gözlerini devirip başını iki yana sallıyor. "Sizinle oynamak çok kolay. Bu kadar işime

yaramasa, acınası bir durum derdim. Daireler çizerek yürüyen kurmalı oyuncak bebekler gibisiniz. Beni dinlemeliydin, Beth. Evi bana satmalı, parayı almalı ve buradan gitmeliydin çünkü şimdi..." Michael'ın bakışları mezarlara kayıyor. "Asla gidemeyeceksin."

Düşünceler içinde kaybolmuş ve dikkati dağılmışken ayakkabımı çıkarıp ona fırlatıyorum. Topuktan kopan bir çamur parçası yüzüne sıçrıyor.

"Ah, ne oluyor be?" diye bağırıyor, gözlerindeki çamuru silmeye çalışırken.

Elindeki silaha atılıyorum. Dirseği yüzüme çarpıp burnumdaki kemikleri kırıyor ve beni gerisingeri yere deviriyor. Garfield'ın mezarına düşmeme ramak kalıyor. Ayağa kalkıp bir kez daha Michael'ın üstüne hücum ediyor, gözlerindeki çamuru çıkarmaya çalışırken onu hazırlıksız yakalıyorum. Omzumla böğrüne vurup nefesini kesiyorum.

"Lanet olsun, Beth," diye inliyor, vücudu bir ağaca çarparken.

Dizimi kaldırıp kasığına geçiriyorum. İki büklüm olup yere çöküyor. Silahı bütün gücümle çevirip parmaklarının arasından almaya çalışıyorum. Ama sonra sırtımda keskin bir acı hissediyorum. Beni nefessiz bırakıyor. Böbreğime yumruk atıyor. Bu kez silahı bırakıp dizlerimin üstüne yığılıyor, acı dolu bir hırıltıyla nefes almaya çalışıyorum.

"Beth!?" Uzaktan Nicole'ün sesini duyuyorum.

"Nicole!" diye bağırıyorum kalan nefesimle. "Buradayım..." Michael'ın boştaki eli ağzımı kapatıyor, çamuru burun deliklerime bulaştırıp dişlerimin arasına itiyor ve beni boğarak susturmaya çalışıyor.

"Sadece onun da zarar görmesine neden olacaksın," diye tıslıyor öfkeyle.

"Beth!" diye sesleniyor Nicole tekrar.

Elini ağzımdan itip Nicole'e bağırmayı düşünüyorum ama haklı. İkimize de zarar verecek. Bunun yerine ağzımı açıyor, elimi kullanarak Michael'ın parmaklarından birini içeri itiyorum. Sonra ağzımda çamur ve suyun yanı sıra yeni bir sıvı hissedene kadar var gücümle ısırıyorum.

Michael çığlık atıyor ve silahla yüzüme vuruyor. Burnumdan ve dudağımdan ılık bir sıvı akıyor. Acıyla bağırırken ağzım istemsizce açılıyor. Ezilmiş parmağını dişlerimin arasından çekip kurtarıyor. Hem kendimin hem de Michael'ın kanını tükürdükten sonra yalvarmaya çalışıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"Seninle medeni bir konuşma yapabileceğimizi neden düşündüm bilmiyorum, Beth." Tepemde durup horozunu kaldırdığı silahı başıma doğrultuyor.

Ellerimi yüzüme götürüp engel olamayacağımı bildiğim şeye siper ediyorum ve yakında evim diyeceğim kazılmış toprağa bakıyorum.

Metalin kemiğe çarptığında çıkardığı o donuk patırtıyı tekrar duyuyorum ve başımı kaldırınca Michael'ın kolunu tuttuğunu görüyorum. Yeni bir yaradan kan fışkırıyor. Nicole elinde kürekle Michael'ın arkasında. Küreği yeniden kaldırıyor ama kolu titriyor ve bu kez hareketi çok daha yavaş.

Michael dirseğiyle sert ve hızlıca Nicole'ün ağzına vuruyor. Nicole'ün patlayan dudağından musluk gibi kan fışkırıyor. Yerdeki bir dala takılıp sendeliyor, düşerken başı yere çarpıyor.

Ben ayağa kalkıp iki adım atıyor, küreği almak için eğiliyorum. Beni gören Michael önce davranmak için hamle yapıyor. O anda ayağa kalkan Nicole çelme takarak Michael'ı

yüzüstü çamura düşürüyor. Küreği kaptığım gibi başımın üstüne kaldırıp savuruyorum. Ucu kafatasına çarpmadan hemen önce Michael yan dönüyor. Kürek toprağa saplanıyor.

Uzaktan gelen siren sesleriyle paniğe kapılan Michael'ın gözleri faltaşı gibi açılıyor. Buradan kurtuluşun tek yolu ölüm; ya onun ya bizimki. Michael da bunu biliyor.

Silahını tekrar kaldırıp bana doğrultuyor. Nicole atılıp iki eliyle silahı tutuyor. Ben de onun peşinden gidiyorum, şimdi üçümüz de tabancayı kapmak için boğuşuyoruz. En sevdiği oyuncağı almak için kavga eden çocuklar gibi ileri geri çekiştiriyoruz.

Siren sesleri giderek yükselip homurtularımızı, küfürlerimizi, çığlıklarımızı ve yalvarışlarımızı bastırıyor. Sirenden başka bir şey duyulmuyor... ta ki silah patlayana kadar.

KIRK BEŞ

NICOLE

Kırmızı ve mavi ışıklar yabani otların üstünde dans ediyor. Dallara ve yapraklara yapışmış yağmur damlalarında parlak bir ışık gösterisi var. Çok fazla bağırış duyuluyor ama tüm sesler sanki hayatım sessize alınmış gibi çok uzaktan geliyor. Casey yanımda duruyor. Kürekkemiklerimin arasında duran eliyle sırtımı ovuşturup masaj yapıyor. Konuşuyor ama ne dediğini duymuyorum.

Dikkatim iki sağlık görevlisinin bahçede ittiği sedyede. Onu ambulansa bindiriyorlar.

Lucas başka bir ambulansın arkasında oturuyor. Bir sağlık görevlisi başına bandaj sararken bir diğeri el feneriyle gözlerini kontrol ediyor.

"Lucas iyi olacak," diyor Beth omzumun üzerinden. Bir şekilde onun sesi tüm sisi dağıtıyor.

"Olacak mı?" diye soruyorum.

"Evet ama yine de beyinde kanama ya da şişme olmadığından emin olmak için MR çekilecek."

"Ya sen, Beth?" diye soruyor Casey. Kalın kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. "Sağlık görevlileri seni de muayene etti mi?"

"Kısaca."

"Hastaneye gidip doktor kontrolünden geçmelisiniz, ikiniz de." Bakışları Beth ve benim aramda gidip geliyor.

Beth sırılsıklam, üstü çamurla kaplı. Teninde siyah-mor çürükler, yüzünde kurumuş kan izleri var. Ben de aynı şekilde göründüğümden eminim.

Başımızı sallayıp gideceğimizi söylüyoruz.

Sedye ambulansa yerleştirildikten sonra sağlık görevlilerinden biri arkaya geçerken diğeri koşarak aracın etrafından dolanıp sürücü koltuğuna atlıyor.

"Michael nasıl?" diye soruyor Beth.

Casey cevap verip vermemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi dudaklarını büküyor. Ambulansın kapıları pat diye kapanıyor. Işıkları yanıyor ve garaj yolunda hızlanırken sirenleri çalmaya başlıyor.

"Henüz bilmiyorlar," diyor Casey sonunda. "Çok kan kaybetmiş, bilinci de açık değil. Yaraların boyutunu öğrenmek için acil ameliyata alacaklar. Mideden vurulmak tehlikeli."

Beth ve ben kararlılıkla birbirimize bakıyoruz. Biz yapmamız gerekeni yaptık. Ama sanırım silahı ateşleyen bendim. Emin olamıyorum. Her şey çok hızlı gerçekleşti. Ama aynı zamanda da çok yavaştı. Bizi değiştiren anlar zamanın kuralına göre oynamıyorlar. Aynı anda her yerde yaşanıyorlar.

"Üç mezarla ilgili ne yapacaklar?" diye soruyor Beth. Başını çevirip düzinelerce polisin gezindiği vadiye bakıyor.

"Cesetleri çıkarıp kimlik tespiti için götürecekler ve soruşturma açılacak," diyor Casey.

"Dedektif Dunn," yamacın tepesinden bir polis memuru sesleniyor.

"Evet," diyor Casey.

"Şefin size ihtiyacı var."

Casey başını sallayıp bize hemen döneceğini söylüyor. Diğer memurun yanına gidip vadiye doğru iniyor.

Başımı eğip Beth'e bakıyorum. "İyi misin?"

"Olacağım," diyor. "Sayende."

"Ben bir şey yapmadım."

"Yaptın, Nicole. Hayatımı kurtardın."

"Sen de aynısını benim için yapardın. Kız kardeşler böyle yapar. Birbirlerini kurtarırlar."

Kolunu belime dolayıp bana sarılıyor. Hani şu insanın bir parçasını iyileştiren türden bir sarılma. Sevginin gerçekten her şeyi düzeltebileceğini hatırlatan türden.

"Seni seviyorum." Kelimeler o kadar kısık sesle çıkıyor ki, neredeyse duymamış olmasını umuyorum.

"Ben de seni seviyorum, Nicole," diye fısıldıyor.

İçimin derinliklerinden, uzun süredir ağlamadığım bir yerden gözyaşları yükseliyor. Dışarı taşıp yanaklarımdan süzülüyorlar. Bunlar rahatlama gözyaşları. Beth geri çekilip gözlerime bakıyor. O da benim gibi ağlıyor. Annemin bu yaştaki hâline çok benziyor.

Cebinden bir zarf çıkarıp bana uzatıyor. "Bunu buldum."

Zarfı elinden almadan önce bir an tereddüt ediyorum. Ön yüzünde annemin elyazısıyla *Michael* yazıyor.

"Bu ne?"

"Annemin sana yazdığı mektup. Michael kendisininkiyle değiştirmiş."

Altdudağım titriyor, boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Zarfın içinden mektubu çıkarıyorum. Sadece birkaç kelimesini okumam, Beth'in doğru söylediğini anlamama yetiyor. Annem bu mektubu bana yazmış. Gözyaşlarım dökülmeye devam ediyor. Mektubu katlıyorum.

"Okumayacak mısın?" diye soruyor Beth.

"Şimdi değil. Şu an doğru zaman değil."

Elini omzuma koyup sıkıyor. "Anlıyorum."

"Benim de sana vereceğim bir şey var." Elimi cebime atıp kiralık kasanın anahtarını Beth'e uzatıyorum.

Anahtarı elinde çevirirken kaşları çatılıyor. "Açtın mı?"

"Evet."

"İçinde ne varmış?"

"Bekle," diyorum bir parmağımı kaldırarak. Garaj yoluna park ettiğim arabama yürüyüp ön koltuktaki kahverengi zarfı alıyorum. Polise teslim etmeden önce Beth'e okutacağım.

Zarfı ona uzatırken elim titriyor. Sebebi yoksunluk; vücudum uyuşturucuya özlem duyuyor. Eskiden bedenim titrediğinde, ona istediğini vermeye direnecek gücüm olmamasından korkardım. Ama artık korkmuyorum. Düşündüğümden daha güçlüyüm, zirveyi kovalamanın yerinde saymakla eşdeğer olduğunu biliyorum. Her adımda toprak kalkar ve tek yaptığınız ayağınızın altında bir çukur açmak olur. Üstelik yeterince kazdığınızda, içine düşen siz olursunuz.

Beth bir an duraksıyor, sonra zarfı elimden alıyor. Titreyen elim hakkında hiçbir şey söylemiyor. Zarf açık kapağıyla Beth'in içindekilere bakıp geçmişe göz atması için hazır.

"Bu ne?" diye soruyor bana bakarak.

"Annemin bilmemizi istediği her şey."

"Peki neymiş?"

"Gerçek," diyorum.

KIRK ALTI

LAURA

Yalan söylediklerime,

Bir anne olarak görevim çocuklarımı korumaktı... ama sanırım çok ileri gittim. Kocam ve ben çok ileri gittik. Çocuklarımız için dünyayı istedik ve sırf sahip olabilsinler diye onu mahvetmeye gönüllü olduk. Yirmi yıldan uzun süredir bununla yaşadım ve bununla da öleceğimi biliyorum ama sonraki hayatıma yanımda götürmeyeceğim. Ölünce özgür kalmak istiyorum. Bu Emma Harper, Christie Roberts, Charles Gallagher ve kocam Brian Thomas'a neler olduğuyla ilgili gerçek. Yaptığımız şeyle ilgili gerçek.

15 Haziran 1999 akşamı kocam Brian bana Emma Harper'ın öldüğünü ve cesedini ortadan kaldırmamız gerektiğini söyledi. Nedenini anlatmadı. Neler olduğunu açıklamadı. Sadece böyle yapmamız gerek dedi. Bir şekilde onu dinledim. Asla yapmayacağımızı düşündüğümüz şeyleri çabucak yapabildiğimizi görmek ne kadar tuhaf. Yanlış kararı vermem sadece bir saniyemi aldı. Onu gömmenin her şeyin sonu olmayacağını biliyordum ama en zor kısmının geride kaldığını düşündüm. Yanılmışım. Emma'nın ebeveynleri Susan ve Eddie'nin, çocuklarının nerede olduğunu bilmemenin acısını çekmelerini izlemek çok daha beterdi.

Emma'ya ne olduğunu bilmek için Charles'tan bahsetmek gerekiyor. Christie Roberts'ın kaybolması ve Emma Harper'ın son anlarıyla ilgili gerçekleri, Charles'ın öldürüldüğü gece öğrendim. Eddie 27 Aralık 1999 gecesi Boar's Nest'ten çıktıktan sonra sarhoşluğun verdiği

öfkeyle Charles'ı öldürdü. Charles aklanmış olmasına rağmen Eddie, Emma'nın kaybolmasıyla onun ilgisi olduğuna inanıyordu. Bunu atlatamadı. Bu yüzden işin icabına kendi elleriyle baktı. Charles'ı Allen's Grove parkında öldüresiye dövdü. Etrafı Brian temizledi, Eddie'nin bu yüzden yakalanmamasını sağladı. Nasıl yapmayacaktı ki? Charles'ın ölmesi de Eddie'nin katil olması da bizim yüzümüzdendi. Acı insana normalde yapmayacağı, ruhunuzu parçalayacak şeyleri yaptırır.

Emma'nın başına neler geldi? Bunu oğlum Michael'a sormalısınız ama size tıpkı Brian'a yaptığı gibi yalan söyleyeceğinden eminim. Michael, Brian'a kaza olduğunu söyledi. O ve Emma'nın derede oyun oynadıklarını, çocuk olduklarını. Michael onu korkuttuğu için köprüden düştüğünü. Paniğe kapıldığını, ne yapacağını bilemediğini, bu yüzden cesedini sürükleyip köprünün altına gizlediğini, üstünü dallar ve otlarla örttüğünü. Sonra eve gelip hiçbir şey olmamış gibi duş almıştı.

O akşam yemek hazırladığımı hatırlıyorum. Domuz pirzolası, patates püresi ve mısır pişirmiştim. Hatta Brian ve ben Grove'da Keyif etkinliğinin güzel geçmesini kutlamak için bir şişe Sauvignon blanc açmıştık. Masanın karşı uçlarındaki yerlerimizde oturup kadeh tokuşturmuş, keskin ve lezzetli şarabı yudumlamıştık. Michael sağımda oturuyordu. Beth ve Nicole solumda. Hepsine gülümseyip kendi kendime nasıl bu kadar şanslı olduğumu sorduğumu hatırlıyorum. Bir daha böyle bir şey yaşayamayacağımı bilmeden o ânın tadını çıkarmıştım. Sıradışı görünen hiçbir şey yoktu. Biz sadece evde yapılmış akşam yemeğinin keyfini çıkaran mutlu bir aileydik. Gerçeği öğrendikten sonra beni en çok rahatsız eden de bu oldu: Hiçbir <u>şeyin sıradışı görünmemiş olması.</u>

O akşam, kısa süre sonra Emma'nın kaybolduğunu öğrendik; geceyi onu arayarak geçirdikten sonra Michael nihayet Brian'a olanları itiraf etmiş. Bence Brian, Michael'ın dürüst olmadığını anlamıştı ya da en azından içten içe hissetmişti. İçindeki o küçük şüphe sancısı Brian'ın polisi aramama sebebiydi.

Brian, Emma'ya gerçekten ne olduğunu birkaç ay sonra, Christie Roberts kapımızı çalana kadar öğrenemedi. Christie, Brian'a Kmart'ın fotoğraf departmanından alınmış bir zarfın içinde bir dizi film rulosu göstermiş. İçinde bir sürü 4X6 fotoğraf varmış. Brian fotoğraflara hızlıca, arka arkaya bakıldığında eski çevirmeli defterlere benzediğini, fotoğrafların karanlık bir gerçeği hareketli şekilde ortaya koyduğunu, oğlumuzun söylediği yalanı açıkça gösterdiğini anlattı. Emma düşmemiş, onu köprüden Michael itmiş. Michael o kadar sert itmeyi amaçlamış mıydı bilmiyorduk. Sadece fotoğrafa bakarak böyle bir şey anlaşılmaz. Ama başından akan kana su çarpıp toprağa dökülmesini sağlamış. Sonra cesedini köprünün altına sürükleyip yeşilliklerle üstünü örtmüş. Nabzını ya da hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmemiş. Elli fotoğraf karesi tüm bunları kaydetmiş.

Christie hiçbir şey söylemedi, gördüklerini kimseye anlatmadı. Neden bilmiyorum. Belki korkmuştu ya da belki aklında başka bir şey vardı. Fotoğrafları polise vermedi. Onları Brian'a getirip bir teklif yaptı. Beş bin dolar verip kasabadan ayrılmasına yardım ederse, fotoğrafları alabileceğini söyledi. Christie için özgürlüğü, gerçeklerden daha önemliydi. Zaten fazla paramız olmadığından Brian'ın parayı toplaması zaman almış. Silahlarını satmış, işyerinde fazla mesaiye kalmış, emeklilik katkı payının hepsini çekmiş. Parayı ona verip sahte kimlik kartı almasına yardım etmiş ve güneye, Harvard, Illinois'e giden bir trene bindirmiş. Brian'ın yorgun, bitap hâlde olduğunu hatırlıyorum. Suçluluk duygusunun onun yiyip bitirdiğini sanıyordum ama sonra Christie ortadan kayboldu ve ben onun bu işte parmağı olduğunu hissettim. Onun da tıpkı Emma gibi öldüğünü sandım ama son baktığımda güneyde, Brian'ın almasına yardım ettiği yeni isimle yaşadığını gördüm. Evliydi ve iki çocuğu vardı. Michael, Emma'nın hayatına son vermese asla elde edemeyeceği bir hayatı yaşıyordu. Christie tüm bu olaylar içinde mutlu sona ulaşan tek kişi. Gerçeğin sizi özgür bırakacağını söylerler ama sizi

Brian, Emma'ya gerçekten ne olduğunu birkaç ay sonra, Christie Roberts kapımızı çalana kadar öğrenemedi. Christie, Brian'a Kmart'ın fotoğraf departmanından alınmış bir zarfın içinde bir dizi film rulosu göstermiş. İçinde bir sürü 4X6 fotoğraf varmış. Brian fotoğraflara hızlıca, arka arkaya bakıldığında eski çevirmeli defterlere benzediğini, fotoğrafların karanlık bir gerçeği hareketli şekilde ortaya koyduğunu, oğlumuzun söylediği yalanı açıkça gösterdiğini anlattı. Emma düşmemiş, onu köprüden Michael itmiş. Michael o kadar sert itmeyi amaçlamış mıydı bilmiyorduk. Sadece fotoğrafa bakarak böyle bir şey anlaşılmaz. Ama başından akan kana su çarpıp toprağa dökülmesini sağlamış. Sonra cesedini köprünün altına sürükleyip yeşilliklerle üstünü örtmüş. Nabzını ya da hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmemiş. Elli fotoğraf karesi tüm bunları kaydetmiş.

Christie hiçbir şey söylemedi, gördüklerini kimseye anlatmadı. Neden bilmiyorum. Belki korkmuştu ya da belki aklında başka bir şey vardı. Fotoğrafları polise vermedi. Onları Brian'a getirip bir teklif yaptı. Beş bin dolar verip kasabadan ayrılmasına yardım ederse, fotoğrafları alabileceğini söyledi. Christie için özgürlüğü, gerçeklerden daha önemliydi. Zaten fazla paramız olmadığından Brian'ın parayı toplaması zaman almış. Silahlarını satmış, işyerinde fazla mesaiye kalmış, emeklilik katkı payının hepsini çekmiş. Parayı ona verip sahte kimlik kartı almasına yardım etmiş ve güneye, Harvard, Illinois'e giden bir trene bindirmiş. Brian'ın yorgun, bitap hâlde olduğunu hatırlıyorum. Suçluluk duygusunun onun yiyip bitirdiğini sanıyordum ama sonra Christie ortadan kayboldu ve ben onun bu işte parmağı olduğunu hissettim. Onun da tıpkı Emma gibi öldüğünü sandım ama son baktığımda güneyde, Brian'ın almasına yardım ettiği yeni isimle yaşadığını gördüm. Evliydi ve iki çocuğu vardı. Michael, Emma'nın hayatına son vermese asla elde edemeyeceği bir hayatı yaşıyordu. Christie tüm bu olaylar içinde mutlu sona ulaşan tek kişi. Gerçeğin sizi özgür bırakacağını söylerler ama sizi

özgür kılacak şeyin gerçeği söylemek mi, yoksa bilmek mi olduğunu belirtmezler.

1999 yazından sonra elbette asla eskisi gibi olmadık. O yıl her şeye bakış açımızı değiştirdi. Artık çocuklarımızı dünyadan korumaya çalışmıyorduk. Bunun yerine dünyayı Michael'dan koruyorduk. Onun yaptığı şeyi örtbas etme kararını verdikten sonra bir daha aynısını yapmamasını sağlamanın bizim sorumluluğumuz olduğunu biliyorduk. Onu düzeltmek, yasalar işin içine dahil olmadan rehabilite etmek istedik. Sonuçta o küçük bir çocuktu, bizim küçük oğlumuzdu. Çok kötü şeyler yapan çocukların büyüdüklerinde son derece normal yetişkinler olabildiklerini okumuştum. Brian ve ben tüm kalbimizle Michael'ın onlardan biri olduğuna inanıyorduk. Bu yüzden onu meşgul ettik, kodlama kurslarına kaydettirdik, bilgisayar aldık, yaz kamplarına gönderdik; tüm bu çabalar enerjisini başka bir şeye yöneltmesi içindi. Brian'ın bir gözü sürekli üstündeydi, her yaptığını izliyordu. Sevgimizi ve dikkatimizi üstünden hiç eksik etmedik ve büyük ihtimalle bu süreçte kızlarımızı ihmal ettik. Ama buna mecburduk. Emma'ya yaptığı şeyin tek seferlik olduğundan emin olmalıydık. Diğer iki çocuğumuzu korumalıydık. Olayın üstünü biz örtmüştük, dolayısıyla bu bizim görevimizdi. Michael okuldan iyi notlar alarak mezun olup tam bursla harika bir üniversiteye kabul edilince doğru şeyi yaptığımızı düşündük.

Ama sonra 2015 yılında son derece üzgün bir hâlde kapımıza geldi. Otuz bir saat aralıksız araba kullanmıştı. Kız arkadaşının korkunç bir kazada öldüğünü ve anne babasına ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu acıyı atlatmak için işten izin aldığını ve yasını evde, bizimle tutmak istediğini söyledi. Yıkılmış hâldeki oğlumuza sarılırken Brian'la bakıştığımızı ve gözlerinde gördüğüm şeyi hatırlıyorum. Pişmanlık. Vicdan azabı. Utanç. Yenilgi. Michael'ın o kızı öldürdüğüne inanıyordu. Ebeveyn olarak başarısız olduğumuza inanıyordu.

Ertesi gün Michael ve Brian kavga etmeye başladılar. Brian ona kız arkadaşı ve ölümüyle ilgili hiç durmadan, birbiri ardına sorular soru-

yordu. Bir tür sorgulama gibiydi. Michael'ın öfkesi giderek artıyordu ama yine de her birine cevap veriyordu. Onları sakinleştirmeye çalıştım; Brian'a ona çok yüklenmemesini, gerçekten kaza olabileceğini söyledim. Ama sanırım Brian on altı yıldır yaşadığı suçluluk duygusu ve Michael'ın Emma'ya olanlar konusunda söylediği yalan yüzünden ona bir daha inanamazdı. Michael'a Emma hakkındaki gerçeği öğrendiğini söyledi. Michael hepsini inkâr etti. Birbirlerine bağırdılar, hakaretler havada uçuşuyordu, söylenebilecek en incitici sözleri söylüyorlardı. Tartışma fiziksel kavgaya döndüğünde, ben mutfakta akşam yemeği hazırlıyordum. Bağırışımalar durdu. Arka yatak odasından şangırtı, boğuşma sesleri ve bir patırtı geldi. Ocağın altını kapatıp onları ayırmak için koridora çıktım. Ama odaya gittiğimde ayıracak bir kavga kalmamıştı.

Başındaki çatlaktan kan akan Brian yerde yatıyordu. Michael kocaman açılmış gözleriyle onun tepesinde duruyordu. Boynu farklı renklerle kaplıydı: boğazına doğru yayılan koyu mor, çene hattında pancar kırmızısı ve Brian'ın parmaklarını onun derisine bastırdığı yerde beyaz halkalar vardı. Michael elinde bir bilim kampında kazandığı kupayı tutuyordu. Geniş ahşap tabanına babasının kanı bulaşmıştı.

Hayatımda hiç o kadar çok ağlamadım. Hıçkırıklar arasında bir kaburgamı kırdım. Michael, Brian'ın onu öldüreceğini sandığını söyledi. Nefes alamadığını, başına vururken bir şey düşünmediğini söyledi. Üzgün olduğunu. Yaptığı şeyi geri alabilmek istediğini. Kaza olduğunu iddia etti. Sonra nefsi müdafaaydı dedi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama Brian'ın ne yapmamı isteyeceğini biliyordum. Tüm hayatını çocuklarını koruyarak geçirmişti. Ölüm bu önceliğini değiştirmeyecekti. Bu yüzden Michael'a bunun son olduğunu... onu son kez koruyacağımızı söyledim. Brian'ın cesedini Emma'nın yanına gömdük. Yakılıp küllerimin araziye serpilmesini bu sebeple istedim. Öldüğümde kocamla birlikte olabilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Brian'ın kamyonetinin anahtarını Michael'a verdim, ona arabayı Teksas'a götürmesini ve Meksika sınırına yakın bir yerde bırakmasını

söyledim. Sadece nakit para kullanmasını, yüzünü gizlemesini ve işi bitince Kaliforniya'ya dönmesini söyledim. Ona eve hiç gelmemiş gibi yapmasını tembihledim. Zaten onu sadece Brian ve ben görmüştük. Michael'ın arabasını depoya koydum ve bir yıl sonra sattım. Brian bir hafta kadar önce, şimdi nedenini hatırlayamadığım saçma bir tartışma yüzünden mutfak masasına not bırakmıştı.

Şöyle yazmıştı: Laura, üzgünüm. Sevgiler, Brian.

Ertesi gün kayıp ihbarı yaptıktan sonra tartışma notumuzu beni terk etmiş olabileceğine dair kanıt olarak verdim. Depresyonda olduğunu ama bu konu hakkında biriyle konuşmayı reddettiğini söyledim. Endişeli eş rolünü oynadım ama endişeli değildim. Yas tutuyordum. Soruşturma başlattılar ve ilk olarak beni sorguladılar. Çünkü suçlu hep kişinin eşi çıkardı. Ancak arabasını sınıra yakın bir yerde bulduklarında aramayı bıraktılar. Sonuçta, aileyi terk etmek bir suç değildi.

Michael'ı en son Brian'ın kamyonetiyle ayrılırken gördüm. Oğluma sarıldım. Ona onu sevdiğimi ve onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim. Ağladı. Gözyaşları, buruşturduğu yüzünden hızla akıyordu. Ama ben ona soğukkanlı ve duygusuzca baktım. Oğlumu teselli etmek, gözyaşlarını silmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek gibi bir istek duymadım. İçimdeki annelik içgüdüsü yok olmuştu. Annelik bağı sonsuza dek kopmuştu. Çocuğunuza duyduğunuz sevginin koşulsuz olduğu söylenir. Ben artık buna inanmıyorum. Koşullar var. Michael için koyduğum koşul da onu sonsuza dek, her daim sevmekti... ama uzakta olduğu sürece.

Brian ve benim 15 Haziran 1999 gecesi doğru şeyi yapmadığımızı biliyorum. Gömmeye hakkımız olmayan bir gerçeği gömdük. O günden sonra kendimden hep nefret ettim. Bazen siz canavara dönüşürsünüz, bazen de canavar size. Niyetimiz sadece... niyetti ve bunun için üzgünüm. Yaptığım, yaptığımız şeyler için üzgünüm. Bu sırları mezara götüreceğim ama daha ilerisine götüremem.

Laura Thomas

söyledim. Sadece nakit para kullanmasını, yüzünü gizlemesini ve işi bitince Kaliforniya'ya dönmesini söyledim. Ona eve hiç gelmemiş gibi yapmasını tembihledim. Zaten onu sadece Brian ve ben görmüştük. Michael'ın arabasını depoya koydum ve bir yıl sonra sattım. Brian bir hafta kadar önce, şimdi nedenini hatırlayamadığım saçma bir tartışma yüzünden mutfak masasına not bırakmıştı.

Şöyle yazmıştı: Laura, üzgünüm. Sevgiler, Brian.

Ertesi gün kayıp ihbarı yaptıktan sonra tartışma notumuzu beni terk etmiş olabileceğine dair kanıt olarak verdim. Depresyonda olduğunu ama bu konu hakkında biriyle konuşmayı reddettiğini söyledim. Endişeli eş rolünü oynadım ama endişeli değildim. Yas tutuyordum. Soruşturma başlattılar ve ilk olarak beni sorguladılar. Çünkü suçlu hep kişinin eşi çıkardı. Ancak arabasını sınıra yakın bir yerde bulduklarında aramayı bıraktılar. Sonuçta, aileyi terk etmek bir suç değildi.

Michael'ı en son Brian'ın kamyonetiyle ayrılırken gördüm. Oğluma sarıldım. Ona onu sevdiğimi ve onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim. Ağladı. Gözyaşları, buruşturduğu yüzünden hızla akıyordu. Ama ben ona soğukkanlı ve duygusuzca baktım. Oğlumu teselli etmek, gözyaşlarını silmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek gibi bir istek duymadım. İçimdeki annelik içgüdüsü yok olmuştu. Annelik bağı sonsuza dek kopmuştu. Çocuğunuza duyduğunuz sevginin koşulsuz olduğu söylenir. Ben artık buna inanmıyorum. Koşullar var. Michael için koyduğum koşul da onu sonsuza dek, her daim sevmekti... ama uzakta olduğu sürece.

Brian ve benim 15 Haziran 1999 gecesi doğru şeyi yapmadığımızı biliyorum. Gömmeye hakkımız olmayan bir gerçeği gömdük. O günden sonra kendimden hep nefret ettim. Bazen siz canavara dönüşürsünüz, bazen de canavar size. Niyetimiz sadece... niyetti ve bunun için üzgünüm. Yaptığım, yaptığımız şeyler için üzgünüm. Bu sırları mezara götüreceğim ama daha ilerisine götüremem.

Laura Thomas

KIRK YEDİ

BETH

ÜÇ YIL SONRA

Tavaya peş peşe yumurta kırarken tereyağı cızırdayıp sıçrıyor. Bir tavada patates mücveri, küçük bir tavada da sosisler pişiyor. Koku muhteşem ve bu keyif kombinasyonu ailemle güne başlamanın en sevdiğim şekli. Sağ tarafıma bakıp gülümsüyor, Marissa'nın çıtır olmaları mücverleri sürekli çevirmesini izliyorum. Kızımın yüzünde kararlı bir ifade var. Yaptığı her şeyi mükemmel yapıyor; asker olmanın kazandırdığı bir özellik.

"Orada işler nasıl gidiyor, aşçı yardımcısı?"

"İdare eder, bunları pişirmek sonsuza dek sürecek," diyor mücverleri bir kez daha çevirirken.

"Patatesler öyledir. Altını dokuz ya da ona getirip biraz daha tereyağı eklersen, yağ ve ısı daha hızlı çıtırlaşmalarını sağlar."

Marissa başını sallıyor, ardından ocağın altını açıp bir parça tereyağı ekliyor.

Mutfakta yanımda olmasının benim için ne kadar değerli olduğunu hiç bilemeyecek. Pekâlâ, belki bir gün, kendi çocukları olduğunda anlayabilir. O ve ben geçen üç yılda iyileştik, ilişkimizi düzeltmek için de gerçekten çok çabaladık. Tıpkı tavaya kırdığım yumurtalar gibi, bazen bazı şeylerin düzeltilmeden önce kırılması gerekir; *gerçekten* kırılmasın-

dan bahsediyorum. İçinde çatlaklar olan ama hâlâ su tutan bir bardağı onarmaya çalışmaz, bunun yerine dolaba kaldırırsınız. Sınırlarımın ötesinde zorlanmam, ruhsal çöküntü yaşamam, herkesi ve her şeyi kaybetmem... paramparça olmama neden oldu. Ailemin –annem, babam ve erkek kardeşimin– yaptıkları, sahip olduğum ailemi kaybettiğim anlamına gelse de istediğim ve ihtiyaç duyduğum aileyi kazanmama yardım etti.

"Seni yakalayacağım. Seni yakalayacağım!" diyor Lucas melodik bir sesle ve üç yaşındaki oğlumuzu masanın etrafında kovalıyor. İsmi Jack ve tam bir enerji topu. Onu dört ay önce evlat edindik. Ailemizi tamamladı. Lucas asla olabileceğini düşünmediği ama benim hiç şüphe duymadığım gibi harika bir baba oldu.

"Yakaladım!"

Lucas, Jack'i gıdıklayıp karnına öpücükler kondururken tiz çığlıklar ve kahkaha sesleri evde yankılanıyor. Jack'in kahkahası bu dünyada duyduğum en mükemmel ses.

Artık Grove'da yaşamıyoruz. Orada çok fazla yük vardı ve gömülü kalması gereken –gerçekten gömülü kalmasından bahsediyorum– anılar barındırıyordu. Çok uzağa taşınmadık, sadece birkaç kasaba ilerideyiz ama bu bile her şeyi değiştirdi. Olanları hatırlatan o tanıdık sokakları görmek; geçmişimizi bilen, konuşmak istemediğimiz insanlarla karşılaşmak zorunda kalmıyoruz. Yeni bir başlangıç yaptık. Lucas'la on sekiz ay önce evlendik. Bana kalırsa on sekiz yıl geç bile kalmıştık. Abartılı bir şey değildi; belediye binasında yapılan samimi, küçük bir toplantıydı. Şahidimiz Nicole'dü. O ve ben birbirimizin iyileşmesine ikimizin de mümkün olduğunu sanmadığımız şekillerde yardım ettik. Bizi birleştiren, onca yıl ayrı düşüren sırdı. Önceleri acıyla, bizi kesen

ve sıkan bağlarla bağlıydık. Ama şimdi sevgi, umut, birlikte daha iyi hayatlar sürme arzumuz ve daha iyi bir aile olma isteğimizle bağlıyız.

Michael o gün ölmedi. Uzun süre hastanede kaldı. Sayısız ameliyat geçirdi. İyileşme süreci zorlu ve sancılıydı. Ama yine de hayatta kaldı ve sanırım bu onun için en kötüsüydü. Grove'dan kurtulduğu için kendisiyle gurur duyan çocuk, şimdi kasabasından sadece elli kilometre uzakta, altı adımlık bir hücrede yaşıyor. Sanki hiç gitmemiş gibi. 2050 yılına kadar şartlı tahliye imkânı yok ve o zaman da altmışlarında olacak. Geçen üç yılda ona otuzdan fazla mektup gönderdim. Hiçbirine cevap yazmadı ve bu benim için sorun değil. Bence nefret ettiği için değil, utandığı için yazmıyor. Ben de ondan nefret etmiyorum. Sadece küçük kardeşim için üzülüyorum. O benim için hep öyle kalacak.

"Lucas, Jack'in mama sandalyesini oturma odasına götürebilir misin?"

"Tamamdır, aşkım." Lucas alnımdan öpüp çaktırmadan kalçamı sıkıyor. Kalbim hızlanırken yanaklarım kızarıyor. Gençliğimizden beri hep aynı tepkiyi veriyorum ve değişeceğini sanmıyorum.

Marissa mutfak görevindeki bir subay gibi, "Piş patates, piş," diyor önünde duran tavaya bakarak.

"Gayet iyi görünüyorlar," deyip yumurtaları ve sosisleri tabaklara servis ediyorum.

"Başlamak üzere," diyor Marissa neredeyse panikle.

Ispatulayı elinden alıyorum. "Hadi sen televizyonu aç. Bunları ben bitiririm."

"Teşekkürler, anne," diyor oturma odasına koşarken.

Programın başlamasını beklerken damarları tıkayan, dopamin salgılatan enfes yemeklerin buharı yükseliyor. Bir

anda ekranda kız kardeşim görünüyor. Gözlerim dolarken yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Günaydın, Amerika. Ben Rebecca Sanford, bugün özel bir konuğu ağırlamanın memnuniyetini yaşıyorum. *Ev Sırların Gömüldüğü Yerdir* adlı anı kitabının çoksatan yazarı Nicole Thomas bizlerle. Nicole kitabında fertlerinden bazılarının işlediği günahlar yüzünden bataklığa saplanmış bir ailenin yürek parçalayıcı, korkunç hikâyesini anlatıyor. Nicole, bugün burada olduğun için çok teşekkür ederim."

Ekrana yapışmış vaziyette, heyecanla neler olacağını bekliyoruz. Lucas, Marissa ve ben gerek olmasa da, içindeki her kelimeyi biliyor olsak da kitabı okuduk. Bana hikâyemizi dünyayla paylaşma konusunda ne düşündüğümü sorduğunda, Nicole'ün o arınma hissini yaşamasına izin vermek beni çok mutlu etti. Ayrıca onun bunu çok güzel şekilde anlatacağını biliyordum. Uyuşturucuya tekrar başlamadı. Güçlü durdu, hep istediği gibi bir yazar oldu. Casey'yle birlikteler. Keşke annem onu görebilseydi. Bizi görebilseydi. Gurur duyardı.

Bakışlarımı odada gezdirip teyzesiyle gurur duyan kızımın yüzündeki gülümsemeyi, kocamın oğlumuzu dizinde zıplatmasını izlerken anne ve babamızın yaptıklarını düşünmekten kendimi alamıyorum. Onlar kötü insanlar değillerdi. İyilerdi ve bizi tüm benlikleriyle sevdiler. Çocukları için en iyisini istediler. Tüm ebeveynler bunu ister. Ama onlar çocuklarını korumak için yanlış kararlar aldılar. Onlar da insandı, kusurları vardı. Bazen doğru sebeplerden yanlış şeyler yaparız. Yaptıkları şey yüzünden annemle babamı suçlamıyor ya da onlardan nefret etmiyorum. Çünkü kendi çocuklarıma baktığımda, benim de onlar için aynı şeyi yapabileceğimi biliyorum.

anda ekranda kız kardeşim görünüyor. Gözlerim dolarken yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Günaydın, Amerika. Ben Rebecca Sanford, bugün özel bir konuğu ağırlamanın memnuniyetini yaşıyorum. *Ev Sırların Gömüldüğü Yerdir* adlı anı kitabının çoksatan yazarı Nicole Thomas bizlerle. Nicole kitabında fertlerinden bazılarının işlediği günahlar yüzünden bataklığa saplanmış bir ailenin yürek parçalayıcı, korkunç hikâyesini anlatıyor. Nicole, bugün burada olduğun için çok teşekkür ederim."

Ekrana yapışmış vaziyette, heyecanla neler olacağını bekliyoruz. Lucas, Marissa ve ben gerek olmasa da, içindeki her kelimeyi biliyor olsak da kitabı okuduk. Bana hikâyemizi dünyayla paylaşma konusunda ne düşündüğümü sorduğunda, Nicole'ün o arınma hissini yaşamasına izin vermek beni çok mutlu etti. Ayrıca onun bunu çok güzel şekilde anlatacağını biliyordum. Uyuşturucuya tekrar başlamadı. Güçlü durdu, hep istediği gibi bir yazar oldu. Casey'yle birlikteler. Keşke annem onu görebilseydi. Bizi görebilseydi. Gurur duyardı.

Bakışlarımı odada gezdirip teyzesiyle gurur duyan kızımın yüzündeki gülümsemeyi, kocamın oğlumuzu dizinde zıplatmasını izlerken anne ve babamızın yaptıklarını düşünmekten kendimi alamıyorum. Onlar kötü insanlar değillerdi. İyilerdi ve bizi tüm benlikleriyle sevdiler. Çocukları için en iyisini istediler. Tüm ebeveynler bunu ister. Ama onlar çocuklarını korumak için yanlış kararlar aldılar. Onlar da insandı, kusurları vardı. Bazen doğru sebeplerden yanlış şeyler yaparız. Yaptıkları şey yüzünden annemle babamı suçlamıyor ya da onlardan nefret etmiyorum. Çünkü kendi çocuklarıma baktığımda, benim de onlar için aynı şeyi yapabileceğimi biliyorum.

KIRK SEKİZ

NICOLE

Setteki ışıklar düşündüğümden daha parlak. Öte yandan, daha önce üzerimde hiç bu kadar ışık parlamamıştı. Tenim ışıkların altında ısınıyor. Oturmadan önce eteğimi çekiştirip düzeltiyorum. Doğrudan üzerime çevrili iki devasa kameranın arkasında bir adam duruyor. Elini kaldırıp geri saymaya başlayarak ne zaman canlı yayına gireceğimizi gösteriyor. *Günaydın Amerika*'nın sunucularından biri olan Rebecca, özel dikim kalem eteği ve uyumlu *blazer* ceketiyle yanımda oturuyor. Parlak sarı saçları omuz hizasında ve baştan aşağıya mükemmel görünüyor. Çarpıcı bir kadın. Dizleri bile harika duruyor. Rebecca not kâğıtlarını gözden geçirirken bir makyöz gelip pudra serpilmiş bir fırçayı onun T bölgesinde gezdiriyor. Makyöz bana da rötuş yapmayı teklif ediyor ama istemiyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor sunucu, inci gibi dişlerini sergilediği gülümsemesiyle.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Unutma, sadece sohbet ediyoruz. Gerilme," diyor.

"Gerilmiyorum."

Tüm hayatımı gerginlik içinde geçirdim, ta ki yaşamın kalp atışlarımızın arasında olduğunu ve çok hızlı atarsa, yaşamak için alanımız kalmadığını fark edene kadar.

Kameraların arkasındaki adam bağırıyor: "Beş saniye sonra canlı yayındayız, dört..." Sonra susup parmaklarıy-

la üç ve ikiyi gösteriyor, ardından Rebecca'yı işaret ediyor. Rebecca gülümseyerek beni takdim ediyor. "Nicole, bugün burada olduğun için çok teşekkür ederim," diyor.

"Beni çağırdığınız için ben teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bize biraz romanından bahseder misin?"

"Evet, tabii." Onu düzeltip bunun bir roman olmadığını söylemek istiyorum ama yapmıyorum. "*Ev Sırların Gömüldüğü Yerdir* hayatımla ilgili, daha doğrusu tam olarak benim hayatım. Hepimizin bir açıdan benzer deneyimler yaşadığını düşünüyorum; yaşananlar benim başımdan geçenlerle aynı olmasa da evrensel temalar ortak. Bu kitap ölüm, keder, pişmanlık, hayatta ihtiyaç duyduklarımız ve hayatın bizden istedikleriyle ilgili. Koşullu ve koşulsuz sevgiyle ilgili. Bağımlılık ve iyileşmeyle ilgili. Ama en önemlisi, aileyle ilgili. Aile olmanın, bir aileye sahip olmanın ve onu kaybetmenin ne demek olduğuyla ilgili."

"Kitabını okudum ve bayıldım. Gerçekten sürükleyici."

Ona nazikçe gülümsüyorum. Hikâyem sadece yaşamıyorsanız sürükleyici.

"Pekâlâ, üç yıl önce ebeveynlerinin 1999 yılında erkek kardeşinin işlediği cinayeti örtbas ettiğini öğrendin. Neler hissettin?" diye soruyor.

İşte tam da bu yüzden cesur davranmalı, bir halkla ilişkiler yetkilisi tutmalı... bu gibi soruların sorulmamasını sağlamalıydım. Ceketimin yakasına takılı mikrofonun algılamaması için hafifçe iç çekiyorum.

"Tüm hayatım bir yalanmış gibi hissettim ama gerçeği bilmek yaşadığım hayata anlam kazandırdı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Nasıl yani?"

"Kendime merhamet göstermeme izin verdim. Bu olanlar yüzünden kendime bahaneler bulmadım. Ama yanlış yaptı-

ım her şey için kendimi affettim. Tıpkı annemi, babamı ve erkek kardeşimi affettiğim gibi."

"Yani onlara öfkeli değil misin?" Kameraların arkasında oturan stüdyo izleyicilerine bakıyor. "Ben çok öfkelenirdim."

"Öfkelenmek çok kolay, Rebecca. En ilkel insani duygu. Bebekler öfkelenir. Psikopatlar öfkelenir. Beyin aktivitesi çok az olan veya hiç olmayan insanlar öfkelenir. Ama şefkat ve bağışlama zordur. Onlar tüm duygular içinde en karmaşık olanlardır. Bu yüzden hayır... onlara öfkeli değilim."

Çenesini eğip hızla elindeki not kâğıtlarına bakıyor. "Annen ve baban şu an karşında oturuyor olsaydı, onlara ne söylerdin?"

Rebecca'ya minicik bir tebessümle bakıyorum. Muhtemelen gözyaşlarına boğulacağımı, televizyon için inanılmaz bir an yaşanacağını, en iyi gazeteci olarak yerini sağlamlaştıracağını, hatta belki de bunun kendisine Gündüz Kuşağı Emmy adaylığı kazandıracağını düşünüyor. Ama bugün hiç gözyaşı dökmeyeceğim.

"Onları sevdiğimi söylerdim."

"Bu kadar mı?" Kaşlarını çatıyor. "Onlara söyleyeceğin başka bir şey yok mu?"

Bir an için durup kendi cevabımı ve onun duymak istediğini düşünüyorum. "Ayrıca onlara iyi ebeveynler olduklarını, ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını da söylerdim."

Rebecca çenesini sağa sola kaydırıp tekrar not kâğıtlarına göz atıyor. "Peki ya kardeşin Michael? İzliyor olabilir." Kameraya bakıyor. "Thomas ailesinin hikâyesini bilmeyenler için, Michael Thomas şu an hapiste; babası Brian Thomas'ı öldürme, ölümcül silahla saldırı, kaçırma, cesede saygısızlık gibi suçlardan elli yıl cezaevinde kalacak." Rebecca en ciddi

la üç ve ikiyi gösteriyor, ardından Rebecca'yı işaret ediyor. Rebecca gülümseyerek beni takdim ediyor. "Nicole, bugün burada olduğun için çok teşekkür ederim," diyor.

"Beni çağırdığınız için ben teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bize biraz romanından bahseder misin?"

"Evet, tabii." Onu düzeltip bunun bir roman olmadığını söylemek istiyorum ama yapmıyorum. "*Ev Sırların Gömüldüğü Yerdir* hayatımla ilgili, daha doğrusu tam olarak benim hayatım. Hepimizin bir açıdan benzer deneyimler yaşadığını düşünüyorum; yaşananlar benim başımdan geçenlerle aynı olmasa da evrensel temalar ortak. Bu kitap ölüm, keder, pişmanlık, hayatta ihtiyaç duyduklarımız ve hayatın bizden istedikleriyle ilgili. Koşullu ve koşulsuz sevgiyle ilgili. Bağımlılık ve iyileşmeyle ilgili. Ama en önemlisi, aileyle ilgili. Aile olmanın, bir aileye sahip olmanın ve onu kaybetmenin ne demek olduğuyla ilgili."

"Kitabını okudum ve bayıldım. Gerçekten sürükleyici."

Ona nazikçe gülümsüyorum. Hikâyem sadece yaşamıyorsanız sürükleyici.

"Pekâlâ, üç yıl önce ebeveynlerinin 1999 yılında erkek kardeşinin işlediği cinayeti örtbas ettiğini öğrendin. Neler hissettin?" diye soruyor.

İşte tam da bu yüzden cesur davranmalı, bir halkla ilişkiler yetkilisi tutmalı... bu gibi soruların sorulmamasını sağlamalıydım. Ceketimin yakasına takılı mikrofonun algılamaması için hafifçe iç çekiyorum.

"Tüm hayatım bir yalanmış gibi hissettim ama gerçeği bilmek yaşadığım hayata anlam kazandırdı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Nasıl yani?"

"Kendime merhamet göstermeme izin verdim. Bu olanlar yüzünden kendime bahaneler bulmadım. Ama yanlış yaptı-

ğım her şey için kendimi affettim. Tıpkı annemi, babamı ve erkek kardeşimi affettiğim gibi."

"Yani onlara öfkeli değil misin?" Kameraların arkasında oturan stüdyo izleyicilerine bakıyor. "Ben çok öfkelenirdim."

"Öfkelenmek çok kolay, Rebecca. En ilkel insani duygu. Bebekler öfkelenir. Psikopatlar öfkelenir. Beyin aktivitesi çok az olan veya hiç olmayan insanlar öfkelenir. Ama şefkat ve bağışlama zordur. Onlar tüm duygular içinde en karmaşık olanlardır. Bu yüzden hayır... onlara öfkeli değilim."

Çenesini eğip hızla elindeki not kâğıtlarına bakıyor. "Annen ve baban şu an karşında oturuyor olsaydı, onlara ne söylerdin?"

Rebecca'ya minicik bir tebessümle bakıyorum. Muhtemelen gözyaşlarına boğulacağımı, televizyon için inanılmaz bir an yaşanacağını, en iyi gazeteci olarak yerini sağlamlaştıracağını, hatta belki de bunun kendisine Gündüz Kuşağı Emmy adaylığı kazandıracağını düşünüyor. Ama bugün hiç gözyaşı dökmeyeceğim.

"Onları sevdiğimi söylerdim."

"Bu kadar mı?" Kaşlarını çatıyor. "Onlara söyleyeceğin başka bir şey yok mu?"

Bir an için durup kendi cevabımı ve onun duymak istediğini düşünüyorum. "Ayrıca onlara iyi ebeveynler olduklarını, ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını da söylerdim."

Rebecca çenesini sağa sola kaydırıp tekrar not kâğıtlarına göz atıyor. "Peki ya kardeşin Michael? İzliyor olabilir." Kameraya bakıyor. "Thomas ailesinin hikâyesini bilmeyenler için, Michael Thomas şu an hapiste; babası Brian Thomas'ı öldürme, ölümcül silahla saldırı, kaçırma, cesede saygısızlık gibi suçlardan elli yıl cezaevinde kalacak." Rebecca en ciddi

ifadesiyle bana dönüyor. "Nicole, şimdi karşında oturuyor olsa, kardeşin Michael'a ne söylerdin?"

"Onu sevdiğimi söylerdim. Küçükken yatağımın altındaki canavarlardan korktuğum için odamda, yerde yattığını hatırlatırdım. Beni güvende, canavarları uzakta tuttuğu için ona teşekkür ederdim. Ayrıca Michael'ı onlardan koruyamadığım için üzgün olduğumu da eklerdim." Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzülüyor.

Rebecca'nın gülümsemesi genişliyor. Bir kameranın yakınlaşırken çıkardığı uğultuyu duyuyorum. Yüzümü silmiyorum. Çünkü bu yaş onlar için değil.

"Bugün bize kitabından küçük bir pasaj okuyacaksın, değil mi?" Seyircilerin destek vermesi için ellerini kaldırıyor ve herkes alkışlıyor. Çünkü bu gösteri dünyası ve gösteri ne isterse onu yaparsın.

"Evet," diyorum. "Ama sadece önsözü."

"Harika, hadi dinleyelim."

Yanımdaki sehpadan kitabımı alıp ilk sayfayı açıyorum. Başlamadan önce boğazımı temizleyip burnumdan nefes veriyorum. Şimdiyi içime çekip geçmişi nefesimle bırakıyorum.

"En iyi hikâyeler kusurlu, kırık dökük olanlardan çıkar, gerçekten. Sınavlar, sıkıntılar atlatanlardan. Dünyayla yüzleşip dibe vuranlardan. Sadece onlar dinlemeye değer hikâyeler anlatırlar. Çünkü birden fazla başlangıçları, kendilerini sürükledikleri birden faza ortaları ve birden fazla sonları olmuştur... Tüm bunlara rağmen, hikâyeleri hâlâ devam etmektedir. Benim adım Nicole Thomas. Ben birçok şeyim: eski bir uyuşturucu bağımlısı, bir katilin ablası, tanıdığım en cesur kadının kardeşi, çocuklarını aşırı seven kusurlu bir anne babanın kızı, o yanımı asla görmeyeceğini umduğum yeğenimin teyzesi, iyi bir arkadaş, kötü bir arkadaş, bir ya-

lancı, açıksözlü biri ama en önemlisi de bir hikâye anlatıcısı. Bu benim hikâyem. Hikâye evde başlıyor... çünkü ev sırların gömüldüğü yerdir."

@ayisigikitap

@ayisigikitap

TEŞEKKÜR

Yakın zaman önce, bir yerde çoğu kişinin kitapların sonundaki teşekkür bölümünü okumadığını okudum. Bu teoriyi test etmeyi; en derin, en karanlık sırlarımı bu bölümde itiraf etmeyi düşündüm. Ama sonra sırlarımın o kadar derin ya da karanlık olmadığını fark ettim, bu yüzden bu alanı olması gerektiği gibi kullanıp bu kitabın çıkmasını sağlayan kişilere teşekkür etmeye karar verdim. Ama belki karanlık bir sır da vardır, bu yüzden okumaya devam edin... emin olmak için.

Allen's Grove gerçek bir yer. Wisconsin'in güneydoğusunda özerk bir alan, özel bir şey yok ama on altı yıl boyunca evim olduğundan benim için özel. Dilimi parktaki donmuş salıncağa yaptırmıştım (yapışmayacak sandım ama yapıştı). Doğa gezisinde at sırtından düştüm. Bir oltayla derede levrek ve sazan balığı tuttum, vücudumla da sülük yakaladım. Bir evin yapılmasına yardım ettim çükü ebeveynlerim bunun benim ve kardeşlerim için eğlenceli bir çocukluk aktivitesi olacağına karar vermişlerdi. *Spoiler* uyarısı: Değildi. Ama sıkı çalışmanın değerini ve hayatın sana vermek istemediği ya da veremeyeceği bir şey istiyorsan peşinden kendin gitmen gerektiğini öğendim. Grove beni birçok açıdan şekillendirdi. Orada yaşadığım süre için minnettarım ve oradaki bağımsız topluluğumu kitabıma dahil edebildiğim için çok mutluyum.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP